

VEFATININ 50. YILINDA
SAFİYE EROL'U
ANMA ETKİNLİKLERİ
"HİKÂYE YARIŞMASI"
SEÇKİSİ

Edirne Valiliği

Ekim - 2014

D.110
0137380

VEFATININ 50. YILINDA

SAFİYE EROL'U

ANMA ETKİNLİKLERİ

"HİKÂYE YARIŞMASI"

SEÇKİSİ

TRAKYA UNIVERSİTESİ
MERKEZ KÜTÜPHANESİ

Edirne Valiliği

Ekim - 2014

Edirne Valiliği Yayını

Seçici Kurul

Prof.Dr. Abdullah UÇMAN

Prof.Dr. Kazım YETİŞ

Prof.Dr. Recep DUYMAZ

Fahri TUNA

Mehmet Nuri YARDIM

Muhterem YÜCEYILMAZ

Editör

Filiz SUGÖZLEYEN

Edirne İl Millî Eğitim Müdürlüğü Şube Müdürü

Yayın Kurulu

Arzu ULAŞDIR

80. Yıl Cumhuriyet Anadolu Lisesi Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

Elif ACAR

Anadolu İmam Hatip Lisesi Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

Nilgün ISSIGUN

80. Yıl Cumhuriyet Anadolu Lisesi Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

Sultan GÜNEY

80. Yıl Cumhuriyet Anadolu Lisesi Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

Tuba YAVUZ

Edirne Anadolu Lisesi Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

ISBN: 978-605-149-655-9

Tasarım-Baskı-Cilt:

Eser Matbaacılık ve Ticaret Koll. Şti. (Sertifika No: 19950)

Çilingirler Çarşısı Veyis İşhanı No:4 - Edirne

Tel: 0.284. 225 18 12 eserofset22@gmail.com

İÇİNDEKİLER

Beyza BARIŞ, "Siyah Gökkuşaklı"	9
Aylin BALCI "İssız Zihinler"	14
Melek ÇELİK "Matem Ocağı"	22
Merve BULKUR, "SİL Baştan"	27
Sade POLAT, "İğde Sızısı"	35
Esra Nur ÇOT, "Sıcak Bir Kış Günü"	42
Fatma KAYAARDI, "Yalnızken"	50
Batuhan KURT, "Şu Bulutlara Da Çıkmış Mıydık?"	55
Avni Can YAĞCI, "Jön Türk"	60
Nuriye Fulya SUBAŞI, "İşte Bunu Anlamıyorum"	67
Melike USTA, "Kömür"	72
Aylin ÇENDEK, "Derinlerdeki Mavi"	78
Rümeysa İNCE, "Savaşta Çocuk Olmak"	84
İzzet KIYMIK, "Duvar Saati"	90
Kübra YILMAZ, "Gelenek Kurbanı"	94

SAFİYE EROL'U HİKÂYELERDE YAŞATMAK

Bir ülkenin medeniyet çitasını yükseltecek tek güç: sanat eserleri ve sanatçılardır. Sanata yatırım yapmak geleceğe yatırım yapmaktır, sanatçıya imkân sunmak ülkeyi aydınlatmak için bir meşale yakmaktır. Sanat eğitimi ile hayat hassasiyeti ve algısı gelişmiş, duyarlı, kendini ve ülkesini seven, değerlerini muhafaza edip geliştiren, kötü alışkanlıklardan uzak duran, düşünen, sorgulayan bireyler yetişmesine imkân sunulur. Sanat insanlara bir arada yaşama duyarlılığı katarak, farklılıkları zenginlik sayan, birleştirici bir tavır kazandırır. Castells'in de ifade ettiği gibi, "Sanat her zaman, farklı ülkelerden ve kültürlerden insanların, farklı cinsler, farklı sosyal, etnik ya da güç grupları arasında köprü kurar. Sanat, insanlar arasındaki farklılıkları, çatışmaları ve baskıları bir tarafa bırakır ve onların birlikte yaşayabilme becerilerini denemelerini sağlar". Bu anlamda sanatın, renk, dil, din, ırk ayrımı yapmadan, tüm dünyanın paylaştığı evrensel bir araç, yani ortak bir görsel dilin oluşmasını sağladığı söylenebilir.

Edirne Valiliği olarak özellikle lise çağlarındaki gençlerin günümüzün karmaşık dünyasından sıyrılıp, kendilerinden uzaklaşmalarına mani olarak, sanata olan ilgini artırmak, Türk Edebiyatının derinliklerine incekleri kapıları aralamak görevini temel vazife edinip okuyan, düşünen ve yazan bir nesil yetişmesi için gereken desteği vermek gayretindeyiz.

Bilim ve teknolojiye gelişmelerle beraber gençlerin bilgiye ulaşmaları daha kolay hale gelirken sanata olan eğilim azalmaya başlamıştır. Hikâye yarışmaları, gençlerin sanata, edebiyata ve yazarak kendini ifade etme yeteneğine olan ilgi ve motivasyonlarını arttırmaya vesile olacaktır. Bu bağlamda Uzunköprülü yazar Safiye EROL'un

vefatinin 50. Yılı etkinlikleri çerçevesinde düzenlediğimiz Hikâye yarışmasıyla sadece şehrimizde değil Türkiye'nin dört bir yanında Safiye Erol'u tanıtmak, onun Ciğerdelen'indeki hassasiyetini ve naif ruhunu yaşatmak amaçlanmıştır.

"Edebiyat; yazıların meydana getirdiği bir cumhuriyettir" diyor Molière. Geleceğin yazarları Safiye Erol'dan aldıkları feyz ile yazılarını ülkenin farklı illerinden gönderdiler ve edebiyat cumhuriyetine bir harf eklediler.

Geleceğin yazarları bu yarışmada bizlere seslenerek, kalemlerini kağıda akıtırken umutlarını ve " ben de varım " diyen öykülerini de duyuracaklardır. Bu kitapta ülkenin pekçok yerinden kimi zaman içli sesiyle, kimi zaman yüzümüzde tebessüm uyandıran sözcükleriyle kimi zaman bizi derin düşüncelere daldıran cümleleriyle genç yazarların eserleri yer alıyor.

Doğusundan batısına, kuzeyinden güneyine Türkiye kokan bu eserde genç yazarların hikaye yazma kabiliyetine de tanıklık ediyoruz.

Dursun Ali ŞAHİN

Edirne Valisi

SORUMLULUK BİLİNCİYLE...

Yazı, medeniyeti oluşturan temel değerleri gelecek nesillere aktaran ve milletleri çağın gerekleriyle buluşturarak zirveye taşıyan en önemli unsurdur. Yazmak, kalıcı olanı tercih etmek, tarihe iz bırakmak, geçmişle geleceğe taşımaktır. Medeniyet, yazı üzerine kurulmuş ve yazıya önem verenlerin omuzları üstünde yükselmiştir.

Duygu ve düşüncenin, yapılarda görünüşü mimari, renklerdeki ifadesi resim, seslere yansımaları müzik, söz ve yazı ile aktarımı ise edebiyat ile gerçekleşir. Edebiyat, insanlığın varoluşundan günümüze toplumları eserleriyle şekillendirir ve geliştirir. Toplumu ayakta tutan kültür, tarihin zorlu yolculuklarına edebî şaheserler sayesinde meydan okur. Edebiyatçı ve eseri topluma öncülük eden ve onu dönüştüren bir görev üstlenir. Toplum da edebiyata değer verdiği ölçüde yücelir.

Bugün, doğusuyla batısıyla, medeniyetimizin ulaştığı her noktada kültürümüzün nadide eserlerinin ve etkilerinin yaşadığını görmekten büyük mutluluk duymaktayız. Aynı zamanda sorumluluğumuzun arttığının bilincindeyiz. Bu nedenle medeniyet anlayışımıza kaynaklık eden Mevlana, Yunus Emre, Hacı Bektaş-ı Velî gibi ulu çınarların izinde, Ulu Önder Atatürk'ün "**Türk Milletinin tarihi bir özelliği de güzel sanatları sevmek ve onunla yükselmektir.**" veciz sözünün rehberliğinde gençlerimizi yazarlar ve eserleriyle tanıştırmamız gayretindeyiz.

Amacımız, öğrencilerimizin edebiyata ilgisini arttırmak, yeteneklerini ortaya çıkararak topluma yön verecek geleceğin edebiyatçılarının yetişmesine katkıda bulunmaktır. Eğitim camiası olarak geleceğimizi oluşturacak gençlerin eğitimlerine büyük önem veriyor ve yaptığımız çalışmalarla onları en iyi şekilde geleceğe hazırlıyoruz.

Değişimin hızına yetişmenin, sınırsız, sonsuz istek ve beklentilerine cevap vermenin adeta imkânsız hale geldiği çağımızda, olumsuz bulduğumuz yönelme ve olgulara karşı gereken mücadeleyi verebilmek için

gençleri edebiyata yöneltmeyi önemsiyoruz. Hayatın bir kurgusu olan Hikâye türü ile gençlerin ufkunu genişletmeyi hedefliyoruz.

Bu nedenle Valiliğimizin himayelerinde, İl Milli Eğitim Müdürlüğümüzün koordinesinde Türkiye genelinde "Safiye Erol Hikâye Yarışması" düzenledik. Gayemiz, gençlerin yazarlık yeteneklerini keşfetmek, gençler arasında edebiyat hassasiyeti oluşturmak ve aynı zamanda Safiye Erol gibi önemli bir şahsiyeti daha iyi tanıtarak vefa örneği göstermektir. İnaniyorum ki yıllar sonra da etkisi devam edecek önemli bir çalışmayı başarıyla gerçekleştirdik.

Bu vesile ile yarışmanın maddi-manevi hamisi Valimiz Sayın Dursun Ali ŞAHİN'e, Prof Dr. Abdullah UÇMAN, Prof Dr. Kazım YETİŞ, Prof Dr. Recep DUYMAZ, Muhterem YÜCEYILMAZ, Mehmet Nuri YARDIM ve Fahri TUNA'dan oluşan seçici kurul üyelerine, eserleriyle yarışmaya katılan öğrenci kardeşlerimize, danışman öğretmenlerimize ve yarışmanın başarıya ulaşması için katkı sunan herkese teşekkürlerimi arz ediyorum.

Hüseyin ÖZCAN

Edirne İl Milli Eğitim Müdürü

Beyza BARIŞ

Mustafa Hakan Güvençer Anadolu Lisesi
KAZAN / ANKARA

SİYAH GÖKKUŞAĞI*

Yeni bir güne yorgunluk içinde açtı gözlerini. İsteksizce yataktan kalkıp banyonun yolunu tuttu. Elini yüzünü yıkarken aynada yansıyan görüntüsüne baktı. Bugün de beğenmemişti kendini. Sıradan, silik bir tip olduğunu düşündü. Gerçi dış görünüşe önem vermezdi, iç güzelliğinin daha önemli olduğunu düşünürdü hep; ama insanlar farklı düşünüyordu işte! Bir zamanlar ne çok üzmüştü kendini bu konuda. Daldığı düşüncelerden sıyrılıp mutfağa yöneldi. Yalnızlık sinmişti mutfağın her tarafına. Yerdeki halının dili olsa da anlatsaydı onun yalnızlığını... Halının renkleri birbirine karışmıştı zamanla; ama yere dökülen ekmek kırıntıları gizlenememişti o karışıklıkta. Ekmek kırıntılarını eğilip aldı, tıka basa dolu olan çöpe attı. Keşke halıdaki kırıntıları temizleyebildiğim gibi dünyada kirli olan ne varsa temizleyebilsem diye aklından geçirdi. Ağzına kadar dolu olan çöpü alıp balkona çıkardı, tan ağırıyordu. Kısa bir süre şehrin fotoğrafına baktı. İçeri girip çayın suyunu ocağa koydu. O sabahları çay içerdi. Her sabah kahvaltıda bir fincan kahve içenlerin aksine çay içerek büyümüştü. Onun ve onun kültürünün âdeti değildi sabahları kahve içmek.

Üzerini değiştirmek için kare şeklindeki odasına geçti. Odasında siyah ve yeşil hâkimdi, halıda olduğu gibi. Duvarlar onun kişiliğinin aksine yemşildi, eşyalarsa siyahtı. Odasının iki penceresi vardı. Yatağı kapının karşısındaki büyük pencerenin önündeydi. Yere kadar uzanan bu camdan uyuyamadığı geceler ya şehri seyrederdi ya da kitap okurdu. Kitaplar onun en yakın dostuydu. Yazar olmak istemişti; ama hayat farklı seçeneklerle karşısına çıkmıştı. Kitaplığına baktıkça içindeki yazma aşkı ortaya çıkıyordu, yazmak için geç olduğunu

düşünüp yazmaktan vazgeçiyordu... Küçük pencerenin sağında gardiobu; kapıdan girince solda, büyük pencerenin tam karşısında da kitaplığı duruyordu. Öğle vakti camdan süzülen ışıkla kitaplığı ışıltıyordu. Yatağının solunda bir komodin, komodinin yanındaysa çalışma masası vardı. Masanın üstünde; kitap okurken kullandığı gözlük, kalem kutusu ve neredeyse yarılanmış bir kitap duruyordu. Çalışma masasının yaslandığı duvarda süs eşyaları asılıydı. Bin bir özenle kendisi yapmıştı hepsini. İnce işlerle uğraşmayı çok seviyordu. Küçük ayrıntılar renklendiriyordu odasını ve dünyasını. Evinin düzeninde eve gelen kadının da rolü vardı. Temizliğe gelen kadına eşyaların yerini değiştirmemesini ve balkondaki düzeni bozmamasını söylemişti. Kadın duruma göre haftada bir ya da iki gün geliyordu. Kırklı yaşlardaki ev sahibinin iç dünyasından haberi yoktu. İşini özenle yapıp gidiyordu.

Dakikalarca dolabın karşında dikildi. En sonunda renklerine dikkat etmeden bir tişörtle eşofman alıp giydi. Evden dışarı çıkmayacaktı, ne giyeceğinin ne önemi vardı. Niye bu kadar çok düşünmüştü ki! Gerçi bu yaşa gelmiş bir adamın olgunluğunu, her konudaki kararsızlığı gölgeliyordu. Mutfağa geçip çayını aldı. Balkona çıktı. Balkonu oldukça genişti. Balkon duvarlarının rengi sarıydı; ama kapının etrafındaki ve duvardaki küçük çatlaklar, kireçle kapatıldığı için yer yer beyazlar da vardı. Evin yanındaki koca çınar ağacının dallarıysa odasındaki küçük cama kadar uzanıyordu. Yazları yerdeki mindere oturup çınarın balkona düşen gölgesinde kitap okurdu... Farklı dünyalara açılan bir kapı gibiydi balkonu. Bu kapının bir tarafı zengin gökdelenlere diğer tarafı da gecekonduılara açılıyordu. O gecekonduuları seyretmeyi daha çok seviyordu. Oradaki insanlar, onların yaşamları daha sıcaktı daha samimiydi. Gecekonduoların duvarları çatlamış sıvaları dökülmüştü; ama içleri sapsağlamdı. Hiçbir şey eskitemezdi onları.

Sabahları erken kalkıp sessizliği dinlerdi. Yıllarca hep başkalarını dinlemişti, onların gürültüleri sessizliğe hasret bırakmıştı onu. Bu yüzden sessizliğin hâkim olduğu sokağı daha çok sevmişti. Sessizliği bazen çocukların civıltıları bazen de sokaktan geçen ayakkabı boyacısıyla kâğıt toplayan biri bozardı. Bugünse sessizliği bozan

ayakkabı boyacısıydı. Küçük çocuğa bakarken keyiflendi bir anda. Çocuk için ne kadar üzücü bir durum olsa da güzeldi yaptığı şey. Dünyadaki bu kadar pisliğin, karaktersizliğin arasında hala böyle eve ekmek götürmek için erken kalkıp para kazanan küçücük yürekler vardı; insanlığı aydınlatan yürekler... Gözleri çocukla birlikte sokağın sonuna yönelmişken birden bir şey çarptı gözüne: siyah laleler. Her renk çiçeğin olduğu bu balkonda siyah lalelerin içinde kısa beyaz bir lale vardı. Neyin nesiydi, onca siyah lalenin içinde ne işi vardı. Siyah lalelerin güneş ışığını daha çok emmesi onun büyümesini engellemişti. Duraksadı birden, kafası buğulandı. Ona benziyordu bu beyaz lale de, karalar arasında tekti. Herkes fark edemezdi onu ancak dikkatli bakınca görülebilirdi.

Kavgalar, anlaşmazlıklar, küskünlükler içinde büyümüştü. Yakınındakiler-ailesi-darmadağınaktı. Herkes bir yerdeydi; annesi, babası, kardeşleri... Kaybetmemek için hiçbirini onlarla birlikte bölünüp param parça olmuştum. O herkesle iyi anlaşır; insanlara rengârenk davranırdı. Belki içinde beslediği duyguları, düşünceleri açığa vursaydı herkes ona sırt çevirecekti ve tek başına kalacaktı. Zaten tek başına değil miydi? Bunu kabullenmeye bir türlü cesaret edememişti.

Kalabalık bir çevresi vardı; ama o direnirken de kaybederken de hep yalnızdı. Çok ve boş insanlara sahip olmak yerine az ve öz insana sahip olmayı isterdi; ama olmuyordu... Annesi, babası ne kadar maddi olarak yanında olmaya çalışsalar da o manen de yalnızdı. İçindeki boşluğu kimse dolduramamıştı. Başarılı bir öğrenim hayatı olmuş, başarılı hayatının ayrılmaz bir parçası olmuştu. Borcu yoktu kimseye, bir tek Allah'a vardı. Bir tek o vardı yanında. Allah'tan başka güvenilebileceği kimse yoktu.

Gözlerindeki kesecikler küçücükte herhalde hemen doluveriyordu. Muhtemelen almıştı bedeni ağlamaya. Bu yüzden hep sert görünmeye çalışırdı. İçine atardı her şeyi... Çoğu zaman gözleri dolardı; fakat ağlayamazdı. Sinirlenince gözlerinin dolmasından hele ki bunun insanların içinde olmasından nefret ederdi. Bilakis yalnızlığı birazda

bunun için severdi. Direnirdi gözyaşlarına. Dayanamayınca bırakıverirdi gözyaşlarını; sonra yine kendi kendini teselli ederdi. Zamanla karardı içindeki gökkuşağı. Anladı ki nankördü Âdemoğlu. İyilik ediyordu; ama karşılığında kötülük buluyordu. Zamanla kaybetti eski samimiyetini.

Gözleri doldu yine. Ne kadarda çok benziyordu bu beyaz lale kendisine. Acaba ne olacaktı ona?

Her gün saatlerce oturdu balkonda. Farklı dünyaları seyredip düşündü hayatı. Oysa beyaz lale günden güne solup gidiyordu. O bunun farkında değildi. Ve bir gün olan oldu; beyaz lale soldu! Giderken yanında tüm renkleri de götürdü. Zaten insanları sevmeyen bu adam iyice soyutladı kendini dünyadan. Düşündü, düşündü, düşündü... Onunda mı sonu böyle olacaktı? Günlerini bir sandalye üstünde geçirdi, beklemeye devam etti; ama beyaz lale geri gelmedi. İcini kaplayan hüznle birlikte renkli çiçekler yetiştirmeyi bırakmıştı. Sadece siyah leleler yetiştirdi.

Bir gece huzursuzlukla uyandı ve sabaha kadar düşündü. Dünya ona istediğini vermemişti o da dünyaya istediğini vermeyecekti. Yatağından kalkıp kapıya baktı. Gazetesi ve ekmeği gelmemişti. Kapıcı galiba bu gün yok diye düşündü. Herkes için ne kadar sıradan olsa da farklı bir şey yapıp uzun zaman sonra sokağa çıktı. Gitmişken bütün ihtiyaçlarını aldı. Evi yokuş çıkışında olduğu için yolu çıkarken yorulduğunu hissetti. Bu kısacık yolun kendini ne kadar yorduğunu düşündü. Duraksadı, karşıdan gelen küçük ayakkabı boyacısıydı. Esmer tenli bu çocuğun siyah uzun saçları omuzlarına dökülmüştü. Üzerinde ona iki beden büyük gelen lacivert bir tişört, paçaları yıpranmış mavi bir kot pantolon ve ucu patlamış siyah bir spor ayakkabı vardı. Elindeki boya kutusu ağır geldiğinden sendeleyerek yürüyordu. Onu beyaz laleyi gördüğü gün görmüştü. Biraz büyümüştü; ama uzun kirpikleri arkasına saklanan yeşil gözlerindeki ısıltı hala aynıydı. Ayakkabılarını boyattı zaten ayakkabılarının da buna çok ihtiyacı vardı. Elini cebine sokup paraların hepsini çocuğun eline koydu ve 'üstü kalsın' diyerek eve

yöneldi. Çocuğu zengin etmese de mutlu eden bu para, onun son parasıydı. Şimdiye kadar yaptığı en doğru şeyi yapmanın verdiği mutlulukla evine girdi.

Her ne kadar o farkında olmasa da çocuk da ona dikkat etmişti ve günden güne çoğalan lelelere Eskiden rengârenk olan balkon artık simsiyahtı. Çocuk elini cebine attı elindeki küçük soğanı balkonun köşesindeki lelelerin arasına doğru attı.

Günler aynı sıradanlıkta geçip gitti beyaz lale balkonda yerini alana kadar. Beyaz lale diğerlerinden uzundu, güneşte parlıyordu ve duruşundaki farklılıktan dolayı çok net görülüyordu artık. İçindeki güneş yeniden doğmuştu, aydınlığa kavuşmuştu sonunda. Huzur kapladı içini. Ömrü boyunca aradığı buydu. "Ben de seni bekliyordum." diye fısıldadı hayatı boyunca tatmadığı mutlulukla. Bedeni her ne kadar genç görünse de bu ihtiyar ruhlı adam gözlerinde ısıltı, yüzünde kocaman bir gülümseme ile huzurla kapadı gözlerini; sonsuza dek.

* "Siyah Gökkuşağı" Safiye Erol'un vefatının 50. yılı anısına düzenlenen hikâye yarışmasında **birinci** olmuştur.

Aylin BALCI

Anadolu Öğretmen Lisesi / EDİRNE

ISSIZ ZİHİNLER*

Yıllar sonra ilk defa çıktım sokağa. Nasıl da tozlanmış kapağım. Kahverengi deri bir bavul olmak zor aslına bakarsanız... Bazen yıllarca bulunduğunuz yerden almıyorlar sizi, bazense oradan oraya sürükleniyorsunuz. Yaman yani sahibim sokağa adım attığında güneş, gökyüzüyle yeni kavuşmuştu. Arnavut kaldırımında hızla ilerlerken kavga eden kedilerle karşılaşmak gülümsetti, Yaman'ı. Ne zaman gülümseyeceğini asla kestiremezsiniz onun. Sakalları saklar, çoğu zaman dudaklarının kıvrımlarını... Sakallarını, hep gizlenmek için kullandı zaten şimdiye kadar. Ona göre sakal, gerekli bir şey.

Gördüğümüz ilk taksiyi çevirip bindik. Nereye gittiğimizi kestiremiyordum. Tek bir kelime çıktı Yaman'ın ağzından: "İstasyona!" Aradan on dakika geçmeden tren düdüklarının tiz sesleri arasında bulduk kendimizi. Herkes acelesi varmış gibi koşturuyordu. Yaman, bilet kuyruğuna girdi ve beklemeye başladık. "İlk tren nereye?" diye sorduğunda şaşırdım. Ne yani, biz güz yaprakları gibi savrulacak mıydık? Şaşkınlığın verdiği bir şey olsa gerek nereye gideceğimizi duyamadım. Yaman trene yetişmek için koşmaya başladı. Sanırım hikâyemiz yeni başlıyordu.

Hızla, trene bindiğimizde rahatladı sanki Yaman. Oysa ne gidecek bir yerimiz vardı ne de bir tanıdığımız. Boş bir kompartıman bulup oturdu. Yüzüne yayılan saçma huzuru bir türlü anlamıyordum. Birkaç dakika sonra çantasından bir not defteri çıkardı ve hızla, bir şeyler yazmaya başladı. Anlam veremediğim o kadar çok şey vardı ki... Kalemnin ucunu takip ederek yazdıklarını çözümlemeye çalıştım. Sanırım "Mutsuzum ve gidiyorum..." gibi bir şeydi, yazdığı. Neden kaçtığını, neden bu kadar mutsuz olduğunu bilmiyordum. Hayat, onun

için daha yeni başlamış olmalıydı. Yirmi dört yaşında biri için hayat, bu kadar anlamını yitiremezdi. Not defterinde gerilere doğru gitti ve birden yüzündeki o huzurlu ifade, yerini acı ve öfkeye bıraktı. Uzun süre dışarıyı izledi ve gözünde birkaç damla yaşla uyuyakaldı.

Gözlerini açtığında hava kararmıştı. Çaprazındaki kızı görünce toparlandı. Göz göze geldiklerinde diyecek bir şey bulamayıp kekeledi. Belli belirsiz bir "Merhaba!" döküldü dudaklarından. Kız gülümseyen gözlerle ve tüm sevecenliğiyle "Merhaba!" dedi. "Kek alır mıydınız? Kendim yaptım." Yaman, "Teşekkür ederim; ama ben almayayım..." deyip başını dışarıya çevirdiğinde siyah gözleri, karanlıkta kaybolmak istercesine gökyüzünde dolaşıyordu. Kız, bu harekete anlam verememişti. Sabahın ilk ışıkları kendini göstermeye başladığında Yaman'ın gözleri okuduğu kitabın etkisiyle adeta uyuşmuştu. Kız daldığı uykudan uyandığında yine o en içten ses tonuyla "Günaydın!" dedi. Yaman huzursuz bir ses tonuyla karşılık verdi; ama o, buna aldırmadı. "Ben Rüya, adını söylersen 'memnun oldum' diyebilirim." Gülümsedi, Yaman ilk kez. "Yaman ben, memnun oldum." Aynı huzursuz ifadeyi takınıp kitabına döndü. O, böyle gizemli davrandıkça Rüya'nın içindeki merak çoğalıyordu. Aradan birkaç saat geçti; fakat başını bir kere bile kitaptan kaldırmadı. Derin bir nefes alıp "Kimsin sen?" diye sordu. Yaman üzerine alınmayınca "Yaman..." dedi. Yaman başını kitaptan kaldırdığında birkaç saniyelik göz göze geldiler. "Mutsuzluğun beden bulmuş hâliyim." dedi, buruk bir sesle. "Daha fazlasını sorma bana." Rüya, içinde küllenen ateşini yeniden canlandığını hissediyordu sanki... Bu gizemli gencin sırrını çözmeye karar verdi. Derin düşüncelerle boğuşmaya başladı. Fazlasıyla dalmıştı. Yaman'ın "Arılar ölüyor!" demesiyle birlikte şaşkınlık ve korkuyla zıpladı, oturduğu yerde. "Nasıl yani?" diyebildi. "Tren hızlı gidiyor ve cama çarpan arılar ölüyor. Ne korkunç değil mi?" "Ah evet, arılar, ne uyumlu canlılar." Ne dediğini bilmeyen bir ifade vardı, yüzünde. Dili dolanmıştı sanki. Boğazı düğüm düğüm olmuştu. İneceği yere yaklaştığını fark etti, o an. Eşyalarını topladı, tam kapıdan çıkacakken "Mutluluk bazen bakmayı bildiğin bir çift gözdedir, eğer bir daha karşılaşsaksak gözlerini kaçırma benden. En azından ben mutlu

olabileyim." dedi. Yaman şaşırıp kalmıştı. Hiçbir şey diyemedi. Elindeki kitaba baktı. Gecedan beri aynı sayfada olduğunu fark etti; çünkü aklı Rüya'nın gözlerindeydi. Mutluluk onda mıydı acaba? İçindeki boşluğu, Rüya mı doldurmuştu bir gecede? Bu düşüncelerden sıyrılmak istedi; fakat yapamıyordu. Kızın beline kadar inen dalgalı saçları, çocuksu ve içten gülümseyişi aklından çıkmıyordu.

Tren bir sonraki durağa gelmişti. Ani bir kararla indi, trenden. Ne yapacağını bilmiyordu aslında. Telaşlı adımlarla yanına yaklaştı, simitçi amcanın. Gözlerinde, yılların yorgunluğunu gördü. Kendini en az o nasırlı eller kadar yaşlı hissediyordu. Taksi durağı sordu, hızla atladı taksilerin birine. Rüya'nın indiği yerin adını verdi. Onu bulmak için inmişti yani... Ama onu nasıl bulabilirdi ki? Taksiden indiğimizde boş gözlerle etrafa bakındı. Keşke taksiciye kalabileceğimiz bir yer sorsaydı... Amaçsız bir şekilde caddede dolaşmaya başladık. Gözleri, sanki Rüya'yı arıyordu. Ne kadar süre öyle dolaştık bilmiyorum; ama yorulmuştu. Bir banka bıraktı kendini. Not defteri çıktı çantasından. Aklından geçenler, yine kâğıda yansıyacaktı anlaşılan. Bu kez ne yazdığını çözemedim. Ama yüzünde bir umut seziyordum. Aniden kalkıp hızlı adımlarla yürümeye başladı. Karanlık çökmek üzereydi, kendimize kalacak bir yer bulamazsak geceyi sokakta geçirecektik. Evlerden gelen yemek seslerini duyunca acıktığını fark etti. Gördüğümüz ilk lokantaya girdiğimizde yanımıza gelen garsona siparişten önce kalabileceğimiz bir pansiyon sordu. Adresi not defterine yazıp siparişini beklemeye başladı. Yemeğini yiyip hesabı ödedikten sonra söylenen pansiyona doğru yürümeye başladık. Sokaklar ne kadar da ıssızdı... Pansiyonun önüne geldiğimizde durup bir baktı, Yaman. İçeri girdik sonra. Boş bir oda bulup yukarı çıktık. Yorgunduk... Yaman, kendini yatağa attığı gibi uykuya daldı.

Sabah olduğunda yüzüne vuran güneş ışığıyla uyandı. Ne yapacağını bilmiyordu. Sokağa çıkıp amaçsızca dolaşsa bulabilir miydi? Ya da polise gitse? Ne diyecekti? Trende tanıştığım kıızı bulamıyorum... Aşağı inip görevlilere sormaya karar verdi. Belki buraya uğramıştır. Sorusu, onu bir cevaba götürmedi. Ne yapacağını

düşünmeye başladı. Boşluğa bırakmıştı kendini. Ama o kıızı bulmaktan başka çaresi yoktu. Mutluluğun o kızda olduğuna inandırmıştı, kendini. Gördüğü herkese sordu. Günün nasıl geçtiğini anlamadı bile. Pansiyona geri geldiğinde elinde kocaman bir hiç vardı. Not defterini çıkardı çantasından oturduğu gibi. Ne yazdığını anlayabiliyordum. "Mutluluğu yakalayacağım." Kapı çaldığında şaşırıldık. Kim olabilirdi ki? Rüya'yı sordüğümüz görevli, az önce pansiyonun önünden Rüya'ya benzeyen birinin geçtiğini söyledi. Cümlemin sonunu dinlemeden koştu gitti Yaman. Odaya geri geldiğinde hayal kırıklığı, yüzünden okunuyordu. Derin bir uykuya daldı.

Aradan iki hafta geçmişti; fakat hâlâ tek bir iz bile yoktu. O sabah sokağa adım attığında karşısında onu görünce şaşkınlıktan neredeyse dili tutulacaktı. Telaşlı adımlarla yanına gidip "Merhaba" dedi. "Pardon, tanıyamadım!" Aldığı cevap yıkımdı, onu. Nasıl olurdu böyle bir şey? Yaşadıkları bir rüya olabilir miydi? Tabii ki hayır... Bu cevap üzerine daha fazla konuşamazdı. Uzaklaştı, fakat takip edip ne olduğunu anlayacaktı. Rüya, bir pansiyona girdiğinde yukarı çıkmasını bekleyip içeri girdi. Onun ne zamandır burada kaldığını sordu. Demek yeni geldi, neredeydi bu kız? Neden böyle garip davranıyor?

Eşyalarını topladı ve Rüya'nın kaldığı pansiyona geldik. Boş koridorda odamıza doğru ilerlerken duraksadı, Yaman. Ne yapıyordu böyle? Gerçekten mutlu olacak mıydı? Odaya girdiğimizde içinde bir rahatlık vardı. En azından onu bulmuştu. Ama şimdi önünde çözmesi gereken bir bulmaca vardı. Uyku tutmadı, o gece bir türlü. Daldığında da kan ter içinde uyanıyordu... Gün ışıklarıyla birlikte kalktı, yataktan. Kahvaltıya gidecekti. Belki karşılaşırды. Ben, böyle zamanlarda odada bırakılmaktan nefret ediyordum... Gerçi kim, bavuluyla kahvaltıya gider ki? Kahvaltıya indiğinde odada onu beklemeye başladım. Geldiği gibi not defterine koştı. Dikkatli bakarsam yazdıklarını okuyabilirdim. "Göz göze geldik; fakat boş gözlerle baktı bana. Ben yine de mutluluk kırıntılarını hissettim, hücrelerimde."

Günler böyle saklambaçlarla geçiyordu pansiyonda. Her sabah kahvaltıda karşılaşılıyor, öğlen yemeğinden sonra göl kenarında birkaç

metre aralıklarla yürünüyor, akşam yemeğinden sonra not defteri açılıyordu. Not defterine yazılanları hepsini okuyamıyordum. Bu saçma düzenle aradan tam dört ay geçti. Bir sabah Rüya aniden fenalaşmış. Odaya koşup beni aldığı gibi hastaneye koştu peşinden. Doktorun yanında aldık soluğu. Doktor, Yaman'a "Hastanın yakını mısınız?" deyince "Evet" dedi. "Yakın bir arkadaşım..." Doktorun yaptığı açıklamalar çok üzmüştü onu. Bunları da yazdı defterine. Demek, Rüya, hastaydı. Üstelik tam teşhisi konulmamış, bir hasta... Unutuyor, hatırlıyor, tekrar unutuyor. Şimdi anlaşıyordu gerçekler. Doktor açıklamayı yapıp hastanın yanına gidebilirsiniz dediğinde amaçsızca Rüya'nın yanına koştu. Uyuyordu. Uyanmasını bekledik. Uyandığında "Siz kimsiniz?" diye sordu. "Ben Yaman, bundan sonra sizin koruyucu meleğinizim, hanımefendi." Rüya gülümsedi. "Peki gerçek ne? Neden buradasın?" "Sadece istediğim için." Onlar muhabbet etmeye başladıklarında Yaman'ın gözleri daha önce hiç görmediğim kadar parlıyordu. Bazen kahkaha atıyorlar, bazen hüzünleniyorlardı; ama mutlu oldukları kesindi...

Hastaneden çıkma vakti gelmişti. Peki, çıktıklarında ne olacaktı? Pansiyona geri mi döneceklerdi? Yaman Rüya'ya bir teklifte bulunmayı geçirdi aklından. Birlikte yaşasalar, evi birlikte geçirdirseler ne hoş olurdu. İki arkadaş gibi... Cesaretini topladı ve sordu:

-Rüya, sen çok güzel kek yapıyordun, öyle değil mi? Öyle demiştin ilk gece...

-Evet, hem de her çeşidinden. Ne oldu, yoksa kek mi isteyeceksin?

-Hayır, Rüya biz hastaneden çıkınca ne olacak? Pansiyona geri mi döneceğiz?

-Aslına bakarsan bunu ben de düşündüm; ama işin içinden çıkamadım bir türlü.

-Ben çıktım işte. Gel birlikte bir ev turalım. Tanıdık, az çok birbirimizi. Bir pastane açarız. Sen çok güzel kek yapıyormuşsun, ben de pastacılık eğitimi aldım. Geçirir gideriz.

-Sana güvenebilir miyim? Gerçi güvenecek başka neyim var?

-Bunu evet sayıyorum. O zaman birkaç gün pansiyonda kalır, ev işlerini ayarlayınca eve geçeriz. Benim birikmiş param da var. Mutlu olacağız dostum, söz.

-Sana güveniyorum, dost!

Hastaneden çıkıp pansiyona geldiklerinde ikisinin de gözlerinde umut vardı. Bu umut, onların mutlu olması için yeter de artardı bile. Odalarına çekildiler, dinlenmek için... O gün yemeğe bile çıkmadılar. Ertesi gün Yaman Rüya'nın kapısını tıklattığında güneş tepedeydi. Rüya uykulu gözlerle açtı kapıyı. "Ooo Rüya Hanım. Siz hep bu saatlerde kalkacaksanız battık biz." "Dalga geçme, hazırlanıp geliyorum hemen." Yaman beklemeye başladı. Aradan bir saat geçmesine rağmen Rüya gelmemişti. Endişelenip tekrar çaldı kapıyı. Kapı açıldı. "Pardon kime baktınız?" Şu birkaç günde alışmıştı, Yaman bunlara. Sakince anlattı olanı biteni. Not defteri olmasa bu detayları kaçıracaktım. Rüya hazırlanıp indiğinde Yaman bir süre gözlerini ondan alamadı. Çok hoş görünüyordu. Çıkıp sokak sokak geldik. Bu süre içinde çoğu kez kahkahalara boğuldu, ikisi de. Gün geceye kavuşurken girdiğimiz son evde karar kıldılar. Eşyalı olması işlerine gelmişti. İki odası ve bir salonu vardı. Göle bakan odayı Rüya aldı, hemen. Pansiyona döndüklerinde mutluydular... Mutlu olmak işte böyle bir şeydi.

Daha sonraki günler, pastane yapacakları dükkânı da ayarlayıp eve taşındılar. Her şey yoluna giriyordu, sonunda. Aranan mutluluğu yakalayacaklarına inanıyorlardı. Dükkânı kendileri boyadılar, temizliği kendileri yaptılar. Emek verdikçe yapacakları işe ısınıyorlardı. Zaten emek vermeden elde edilen şeyler kolay silinip atılabiliyor. Emek verdiklerine ise kıyamıyor insan.

Kekler, pastalar kasabada çok tutmuştu. Müşterileri eksik olmuyordu. Bunda Rüya'nın güler yüzünün ve Yaman'ın muhteşem pastalarının etkisi vardı, kuşkusuz. Evde işleri düzene sokmuşlardı. Görevler belliydi. Yemeği, Rüya yapacak; bulaşıkları, Yaman yıkayacak; temizliği birlikte yapacaklar. Çok alışmışlardı birbirlerine. Yaman ona

aşkla bakıyordu; fakat Rüya'nın dostane bakışlarıyla karşılaşılıyordu, çoğu kez.

Günler günleri kovalıyordu. Mevsimler değişiyor, ağaçlar bir soyunup bir giyiniyordu. Yaman yirmi dört yaşında çıktığı bu yolculukta şimdi yirmi yedinci yaşına giriyordu. Rüya onun için özel kekler yapmıştı. İki kutlayacaklardı, doğum gününü. Gece en sevdikleri şarkıyı açtılar. Sohbet ediyorlar ve gülerken kendilerinden geçiyorlardı. Rüya aniden fenalaşınca ne yapacağını bilemedi, Yaman. Ambulansı aradı. Çok ağlıyordu. "Bırakma beni Rüya! Bırakma beni ne olur!" Hastaneye ulaştığımızda doktorlar, Rüya'yı ameliyathaneye aldılar. Beklemeye başladık... Saatler geçiyor; fakat ses seda çıkmıyordu. Doktor çıktı sonra içeriden. Umutla koştı, Yaman yanına... Fakat doktorun dudaklarından dökülen sadece iki kelime oldu. "Başınız sağ olsun..."

Yaman, o an tüm duyarlarını yitirdi sanki. Elleri, ayakları bırakmıştı onu. Olduğu yere yığıldı. Gözlerini açtığı anda hastane odasında idi. Yanındaki hemşireye yalvardı. "Ne olur ölmedi, deyin. Ne olur seni bırakmadı, deyin. Ne olur bana onun beni terk ettiğini söylemeyin. Bırakmaz o beni..." "Sakin olun beyefendi; ama gerçeklerle yüzleşmek zorundasınız." Bizi birkaç gün hastanede tuttular. Biz hastanede iken komşular defnetmişler, Rüya'yı. Yaman 'Kaldıramam ben...' dedi. "Ben onu hep canlı hatırlamak istiyorum."

Birkaç gün sonra eve geldik. Yaman, tüm yaşama sevincini yitirmişti. Gülen gözleri şimdi kan çanağı gibiydi. Ne yemek yiyor, ne su içiyordu. Günden güne eriyordu sanki gözlerimin önünde. Keşke elimden bir şey gelseydi. Pastaneye uğramadı, hiç. Evden dışarı çıkmıyordu. Aradan birkaç hafta geçtiğinde cesaret edip Rüya'nın odasına girdi. Eşyaları bıraktığı gibi duruyordu. Sarıldı yatağın üstündeki yastığa. Rüya'yı koklar gibi kokladı. Bulduğu birkaç tel saç aldı. En büyük hazine onun ellerindeydi: sevdiğinin saç telleri... Gözü, yatağın başındaki not defterine çarptı. Okuyup okumamak arasında kararsız kalsa da açtı. Okudukları kanını dondurmuştu. Yatağın başına yığıldı.

"Bugün Yaman adında biriyle tanıştım. O kadar tuhaf biri ki... Gözleri cenneti andırıyor. Gözlerinden, nehirler geçiyor. Hayat, onu hangi sularla yönlendirdi acaba? Onu çözeceğim. Ne olursa olsun onun gözlerinin gülmesini sağlayacağım. Adını koyamadığım bu hisler beni ona çekiyor."

"Bugün Yaman beni buldu. Onu gördüğümde ben de gerçekten çok şaşırdım. Beni bu kadar çabuk bulmasını beklemiyordum. Ama emin olmak gerekir, öyle değil mi? Ufak bir oyun oynadım. Test etmek için onu tanıyamadığımı söyledim. Eğer vazgeçerse benden, işte o zaman yıkılırım..."

"Yamanla her sabah göz göze kahvaltı ediyoruz. İçimde kopan fırtınaları bilmiyor. O, bakışlarını bana doğru çevirdiğinde kalbimden akan sevgi sözcüklerini toparlamakta güçlük çekiyorum. Bekliyorum... Yanıma gelip konuşsun istiyorum. Bakışlarındaki sevgi, dile gelsin istiyorum. Fakat konuşan tek şey sessizlik oluyor..."

"Dün kalbim sıkışmış. Gözlerimi açtığımda hastanede idim ve yanımda Yaman vardı. Mutlu olduğumu saklayamam. Doktorlara, yakınım olduğunu söylemiş. Doktorların söyledikleri beni çok şaşırttı. Meğer Yaman hastaymış... Kafasında hikâyeler kurguluyor ve bunları yaşanmış varsayıyormuş. Ona onu tanımadığımı söylediğimde benim hafıza kaybı yaşadığımı kurgulamış ve buna inanmış. Doktorlara da bunları anlatmış. İşin kötü yanı tedavi olabileceği süreyi çoktan geçmiş, inadıyla... Artık tedavi olma şansı yok..."

"Mutlu olsun diye onun oyunlarına alet oluyorum. Yeter ki o mutlu olsun. Unutuyor gibi yapıyorum. Bir gün odadan çıkmıyorum, bir gün ona kim olduğunu soruyorum: çünkü o, kafasında yarattığı gerçeklerle çok mutlu. Yeter ki o mutlu olsun..."

* "İssiz Zihinler" Safiye Erol'un vefatının 50. yılı anısına düzenlenen hikâye yarışmasında ikinci olmuştur.

Melek ÇELİK
Edirne Lisesi / EDİRNE

MATEM OCAĞI*

"(Başını dimdik tut." derdi babam. Dimdik dur ki hiçbir düşmanın o sinsi gülüşü temas etmesin yüzüne. Sakın bükülmesin sırtındaki her geçen gün artan yüke karşın omurgan ve hiçbir soluk dokunmasın o yorgun kalbine.)"

"Oo, sen mi geldin Ali Bey?" diye karşıladı her sabah olduğu gibi bugün de Necmi Ağabey beni. "Nerelerdesin? Gözümüz yollarda kaldı." yine takıldı bana tıpkı akranyla uğraşmış gibi. Necmi Ağabey kapı komşumuz; babamın ölümünden sonra çok yardımı dokundu bize. O, sayılabilen seyrek saçlarıyla ve gömleğinin hiçbir zaman tam olarak üstünü örtmediği devasa –birçoğuna göre-göbeğiyle herkes tarafından tanınır. Bu işi de o buldu zaten bana. Bir gün sabahın ilk ışıklarında koşar adım geldi eve ve sanki yıllardır bu anı bekliyormuş gibi heyecanla çaldı kapımızı. "Maden ocağında bir kişilik açık varmış. İlk sen geldin aklıma, çalışmak ister misin?" dedi, umutla tahta zeminin sertliğine ayağını koyarken. 18 yaşında genç bir delikanlının çevikliğiyle atıldım yedi koldan benim için oluşan mükafatın üstüne.

"Hey oğlum! Bırak öyle mecnun gibi bakmay." diye uyandırdı gözlerim açikken gördüğüm tatlı hülyadan. "Şu kasketi tak da gidelim, daha sana işi öğreteceğim." Tebessümü yayıldı yüzündeki kaskatı kesilmiş her bir çizgiyi aşarak gözlerine. En az benimki kadar olmasa da onun kömür karası gözlerindeki çocuksu ifadeyi gördüm ilk kez. O yüzünün büyük bir bölümünü kaplayan gür bıyıklarına karşın avuçlarında masum, her an kırılmaya hazır bir yürek gizliyordu sanki. Herkesten sakladığı, belki de kendinin bile tam olarak farkında olmadığı bir beden doğuyordu parmaklarının kenarından. O paslı,

küflü ellerinde hayat buluyordu yıllardır kalbinin en ücra köşelerine attığı masumiyet kırıntıları belki de.

Koyu ziftin karanlığa eşlik ettiği bu çetin yolda yavaş yavaş aşağıya iniyoruz. Kafamdaki kasketin başıma tam olarak oturmamış olması gülümsetiyor biran olsun dinlenmeyen gözleri. Eline kazmayı alıp –o koca cüssesiyle hiç zorlanmadan yapıyor bunu-bana yol gösteriyor yeni yeni tanıdığım Necmi Ağabey'in diğer yüzü. "Sert vur. Kadere –kaderine –tokat atarmış gibi acımadan indir silleni." diyor sesindeki anlamsız tizliğe karşın.

Önderimin öncülüğünde, biraz da yardımıyla kazmamı kaldırıp o acımasız kadere tokadımı indirecekken birden hiç alışık olmadığım, garip bir ses duyuluyor başımızda. Şeytanın o çirkin, bedbaht sureti geçiyor bir hisimla yanımdan ve herkesin içini bir ürperti kaplıyor ansızın. Azrail'in o soğuk nefesi yaklaşıyor adım adım, koyuluğundan hiçbir şeyin tam olarak seçilemediği bu cadı kazanının en dibine.

Trafo patlamış yukarda. Başımızda şimşekler çakmış da görememişiz en belirgin kıvılcımlarını bile. Yolu kapatmış patlamanın etkisiyle toprak. Diri diri mezara gömmüşler bizi. Nefesim, nefeslerin içinde kaybolup giderken aynı hızla soluğumu kesiyor kömürün o lain havası.

(Etrafı, karanlığın sonsuz koyuluğuna bulanmış yüzlerce simanın, şeytan-ı hakikate -kömürün ortaya yaydığı koku- karşın inadına yaşama arzusu... Hasta bir bedene bulaşan daha doğrusu onu bu duruma düşüren virüsün yavaş yavaş tüm ruhları özümseme çabası. Sömürülen yüzlerin arkasında bir han duvarı gibi duran kapkara gözlerin bünyesinde barındırdığı tüm uyku haznesine karşın ama olması...)

"Karanlıklar ülkesinde bir yerdeyim anne!.. Ne savaştık kadar gücüm ne de sesimi duyuracak kadar nefesim var. Kül bulutları yağıyor üzerime, dokunmak istesem de dokunamıyorum. Yaklaşmak istesem kör bir karanlık kesiyor önümü her seferinde."

Havadaki paslı kömür kokusu genzimi yakıyor ister istemez. Boğazuma dokunuyor sanki görünmez bir elin eşlik ettiği görünmez bir kol. Şah damarımı koparıp atacak kudreti barındırırken o etten yoksun bedeninde, yapmıyor bunu. Kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyor benimle. Bu aciz, kimsesiz bedene hapsolan ruhuma acıyor (!) galiba. Bilmiyorum ya... Bilmiyorum gerçeğin arkasına saklanan hayallerin ne zaman su üstüne çıkıp da meçhul simasını göstereceğini. Ete kemiğe bürünüp de ne zaman karşımda sapasağlam duracağını merak ediyorum sadece. Sadece bunu yapabildiğim için beynimin her hücresi titriyor acayip bir hırsıyla.

Tel örgüler var sanki boğazımın dört bir köşesinde. Demir hatlarla mı örülmüş ne? Belki de bu yüzdendir dudaklarımı hareket ettiremeyişi. Gizli bir mabet gibi o parlak gülüşümü kimselere sergileyemem, tek bir kelimenin gırtlığımdan çıkmasına izin vermeyişime neden budur belki de. Yaşama her tutunmaya –iletişim kurmaya– çalıştığımda yırtıyor, parçalıyor damarlarımı bir aslan misali paslı tırnakları sanki.

Duyuramadım!.. O sinsi gaz burnumdan ciğerlerime yavaş yavaş nüfuz ederken gırtlığımda bıraktığı acı tadı kimseye anlatamadım. "Son bir gayret" diyerek feryat figan bağıramadım bizi arayanlara karşı. Sesimi, nefesimden buradaki yüzbinlerce neferimden başka kimseye duyuramadım işte!..

Gitgide yaşanan bedeninin, kuru bir cesede dönüşmemesi için çare ararsın durmadan -karanlık duvarların koyuluğu bekçi tuttuğu bu hapishaneden kaçmak içindir aslında bütün çaban-. Ölü bir vücudu hayata geri döndürmek istercesine çoğu zaman da boşa çabaladığını bile bile savaşırsın bedenininle. Çünkü bilirsin ki o ölürsen sen de ölürsün. Ama ne kadar deneseler de bir insanı iki kere öldüremezler ki baba!.. Ben zaten Necip Fazıl'ın "Yoldaşım" diyerek yücelttiği kaldırımların üzerinde öylece yürüyen nereye gittiğinden habersiz bir cesettim ki... Beni aslında sen öldüğünde –senden önce– gömmüşlerdi kuru toprağın

bitmek bilmeyen kışının ortasına. Bu yüzden diyorum "İki kere öldüremezler" diye. Çünkü iki kere saplanmaz aynı yere bıçak ve iki kere aynı yeri vurmaz kör kuşuna eşlik eden paslılık.

Bu nasıl bir korkudur Ya Rab! İçimize akan hiçbir damla gözyaşı süzilemiyor karanlığın koyuluğundan. Yerin binlerce kat altında çevremizde yüzbinlerce biçimi, şekli belirsiz mahlukatın arasında kalmış yüzlerce can... Kalplerdeki ritimsizlik yankılanıyor kendi kadar karanlık olan kuyunun boşluğunda. Yerin yedi kat altındaki ateşler yükseliyor bu mahşer-i beşere. Cehennemin ağzında duruyor günahsız, tertemiz bedenler. Şeytanın o tüyler ürperten zafer çiğlekleri yankılanıyor kulakların her köşesinde. Kızgın alevlerin hareketliliği yavaşlatıyor soluk alıp vermedeki hızı. Beni benden, kendi öz bedenimden çalarken bile utanmıyor ki melun!..

Cehennemin kör kuyularını dolduruyor yüzbinlerce biçimsiz yaratık, her seven kalbin akıttığı gözyaşlarıyla. Ve damlayan her tuzlu yudum daha da kırbaçlıyor alevlerin kızgınlığını.

Seni yakacak ateşin, yine senin elinden çıkıp senin eserin olması da ne kötü ? Kendim için yaşamamışken bedenimin içine öylece itilen masum ruhumun tüm bu ıstıraba zorla hapsedilmesi de neden?

(Gözlerim kararıyor baba! O ne zamandır beklediğim –sana kavuşacağım- vuslat anı mı yaklaşıyor yoksa?)

Gözlerimdeki ışık sönüyor ey ahalî! Son demlerimi yaşıyorum meçhulün koyuluğunda. Araf da kalmışım sanki. Ne yerin yedi kat altında rahat uyuyor bedenim ne de yerin yedi kat üstünde toprağa basıyor ayaklarım umursamadan. Birkaç çift göz görüyorum sadece. Necmi Ağabey'i bile ayırt edemiyor kartal bakışlı keskin gözlerim(!). Her geçen saniye azalıyor titrek mum ışıklarındaki yaşama arzusu. Gittikçe kayboluyor etrafta seyreden beyazlığın ortasındaki koyu zehir.

Ölümü bilmek için illaki ölmek mi gerekir. Sadece ruhsuz cesetlerin başıboş bedenleri mi görür sağır sokakların kör karanlıklarını. Sadece bu içi soğukluğun etkisiyle -Azrail'in nefesi- naçiz vücutlar mı farkında

etrafında her an onu boğmak için duran zincirlerin ya da tüm dünyaya karşın bir tek onların mı kaybedecek tek bir şeyleri bile yok.

Gözümün önünden geçiyor tüm hayatım. Meleklerin yaşama tutunmam için yaptıkları son bir "gayret" mi bu? Bilmiyorum... Kömürün o paslı havasının esareti öyle bir işlemiş ki bedenime koparıp atamıyorum hiçbir düşünceyi öyle kolay kolay. Ve benimle kayboluyor karanlığın içindeki cıltz beyazlık ardım sıra.

Etraftaki can çekişen insanların acı içindeki çığlıklarını duyuyorum. Kulaklarımı sonuna kadar kapamama rağmen nasıl yaptığını anlayamadığım bir hızla nüfuz ediyor beynime. Kesip atmak geliyor içimden ama yapamıyorum. Sadece "diğerleri nefes alabilsin" diye benim nefesimin kesilmesi gerekiyor, bunu biliyorum. Ve beni çağıran ışığın içinde kayboluyorum. Sana geliyorum baba, sana geliyorum...

Merve BULKUR

Faruk Nafiz Çamlıbel Anadolu İHL
PENDİK / İSTANBUL

SİL BAŞTAN*

Gittikçe küçülüyordum sanki. Yok olmaya hazır bir bedene sahiptim. Canımın yandığını biliyordum, hissediyordum lakin dile getiremiyordum. Başıma üşüşen doktorlar gülüyordu, anlamamıştım. Kötüydim, iyileşmemiştim ki daha. Sadece buğulu sesler ve puslu bir görüntü vardı etrafta; sanki insanlar bana inat hızlı konuşup hızlı hareket ediyorlardı. Neyse ki uykuya dalıp beynimdeki bu karmaşıklığa son vermiştim. Gözümü açtığımda dosyaya bakan bir hemşire vardı. Yanıma gelip nasıl olduğumu sorduğunda aşağı yukarı kafa sallamakla yetindim açıkçası; bu bile yormuştu beni. Hemşire çıktığında sesli olmasa da içten içe her şeyi unutup burada yakınım yok mu, diye düşünmüştüm. Beni soran bir Allah'ın kulu yok muydu gerçekten. Biraz daha iyi olunca yani düzgün düşünmeye başladığımda düşünemediğimi geçmişe ait belleğimde hiçbir şeyin kayıtlı olmadığını anlamıştım. Belki de yeni uyandığım içindi. Evet, kesinlikle böyle olmalıydı. Yoksa "Ben bilirim, hatırlarım." demiştim kendi kendime. Belki de beynim ufak bir oyun oynuyordur bana diye avuturken kendimi, doktor bey hafızamı kaybettiğimi söyleyerek yıkılmış vücuduma bir bıçak daha saplamıştı.

Beynimde uzun süre "Ben kimim?" sorusuyla dolanmıştım. Meğer insanın kendisini bilmemesi ne zoruş. Düşünsenize, sevdiğiniz kim, mesleğiniz ne? Yada erkek arkadaşınız kim, onu gerçekten sevdim mi, yoksa öylesine miydi? Mesela aşka önem verir miyim, hiç aşk acısı çektim mi, ailem var mı, annem babam yada eşim var mı, en önemlisi de ismim neydi benim? Doktorum arabamla şarampolden yuvarlandığımı söyledi. Kimliğimin ise üstümde olmadığını söyleyen polisler sadece kıyafetim, cebimden çıkan ufak bir kağıtve birde anahtar olduğunu belirtmişlerdi. Kağıtta bir adres yazılıydı: küçük bir

* "Matem Ocağı" Safiye Erol'un vefatının 50. yılı anısına düzenlenen hikâye yarışmasında üçüncü olmuştur.

ağaç evin adresiydi. Kalkıp oraya gitmek istesem de doktorum gidemeyeceğimi, daha tam iyileşmediğimi ve sekiz aydır beni uyandırmak için uğraştığını, söylediğinde durmuştum; kanım donmuştu adeta. Sekiz ay, dile kolay hayatımdan sekiz ay yok olmuştu. Doktoruma beni görmek için kimsenin gelip gelmediğini sormuştum. "Gelmedi" dediği anda kötü biri olduğumu belkide yaşamak için bir sebebim kalmadığından intihar etmişimdir, çıkışı aklıma gelmişti. Bir şey olmuştu ya da olmalıydı. Bu kadar boş yaşamış, bitmiş, olamazdım. Eğer kötü biriysem bile sevinirdim; çünkü en azından biliyor olurdum. Çıkış yolum olurdu, ama ben hala tutsağım. Doktorum üç gün daha burada kalmamı ve eğer dilersem üç gün sonra çıkabileceğimi, söylemişti. Sevinmiştim; çünkü ağaç eve deli gibi gitmek istiyordum. Belki gizli geçmişe açılan bir kapıydı orası.

Üç gün su gibi geçmese de bitmişti. Hazırlanmaya başlamıştım. Hazırlanırken odama girip çıkanın haddi hesabı yoktu; meğer uyurken konuşmadan, bilmeden ne kadar çok arkadaş edinmişim. Hepsine teşekkür ettim; çünkü hayatımda teşekkür edebileceğim sadece onlar vardı. Onlar beni sekiz ay bekleyip uyandığımda tebessümle karşılayan insanlardı. Doktorum her hafta sonu kontrole gelmemi söylemişti. Ben bunu seve seve yapabiliirdim; çünkü onlar, benim tanıdığım ve yarınlarm için geçmişimden kalan insanlardı. Hastaneden çıkıp ağaç eve doğru yol almıştım. Oraya gittiğimde kapıyı açmaya cesaretim olmadığını anlamıştım; çünkü aklıma kötü şeyler geliyordu sürekli. Ya kötüysen ya çocuklarını bırakmış kötü bir anneysem. Aklıma gelen birçok kötü olay vardı. Kapının önüne oturdum ve düşündüm gerçekten doğruyu bulmak istemiş miydim. Bir cesaretle kalkıp kapıyı açıp içeri girdim. Kapıyı kapattım; ama gözümü açamamıştım.

Korkuyordum, beni ne karşılayacaktı içerde? Oysa sadece bir ev, sıradan bir ev. Korkma, deyip açtım gözümü. Birden gözlerim kocaman açılmıştı. Ev çok güzeldi; anladığım kadarıyla zenginmişim. Madem zengindim; beni bilen kimse yok muydu?

Aynanın karşısına geçip kendimi incelemeye başladım. Sevmiştim kendimi. Ufak bir tebessümle yere oturdum. Boğuluyorum. İnsanın hayatı bir gün de nasıl berbat olur, öğrenmişim. Aslında yaşayacak

kadar bir şey bilmiyorum; o yüzden belki de bu beynimdeki tembellik. Bir günlük bulmuştum. Günlüğü açtığımda ilk sayfada "Andaç Güven" yazılıydı.

Benim olmadığını düşünerek günlüğü kapattım.

Hava almak için dışarı çıktığımda yan komşumun "Hoş geldin, Andaç!" diyerek seslendiğini duydum. İlk önce dönüp bakmadım bile oysa sesini yükselttiğinde yönümü değiştirip o tarafa doğru baktım. İsmim Andaç. Yüzümde kocaman bir gülümseme oluştu; ismimi öğrendiğim için sevinmişim. Ama komşuma hiç çaktırmıyordum. Yanına gidip konuşmak istedim ama ne konuşacaktım; daha ismini bile bilmiyordum. Açıkçası kendimi bile bilmiyordum. Beni yanına çağırdı. Yanına giderken attığım her adım korkumu arttırıyordu.

- Hoş buldum, nasılsın?

- İyim, teşekkür ederim. Uzun zamandır seni göremedim, umarım kötü bir şey yoktur.

- Hayır, herhangi bir sorun yok. İş için Amerika'ya gitmiştim.

- Öylemi? Ne güzel, seninle gerçekten gurur duyuyoruz. Duymayan çocuklar için bu kadar çabalaman gerçekten takdir edilecek bir durum.

Yüzünde küstahça bir gülümsemesi vardı. Biraz sohbet ettikten sonra havanın karardığını görüp içeriye girdik. Komşumun adının İrem olduğunu öğrendim. Onun sayesinde mesleğimi de öğrenmiş oldum. İçimde gerçekten kötü bir his vardı. Sekiz aydır uyumama rağmen kendimi hala yorgun hissediyordum. Eve geldiğimde girmediğim sadece bir oda vardı. Belki de o oda mutluluktan. Meraklı adımlarla odanın kapısının önüne gittim. Kapıda "Eylül" yazılıydı. Kapıyı açar açmaz çok hoş bir kokunun beni karşıladığını farkettim. İçerisi bir meleğin odası gibiydi. Pembe renklere bürünmüş bir hayal dünyasıydı adeta. Bu güzel oda kimindi? Eylül kimdi? Sorular gittikçe beynimi yoruyordu. Belki de biraz dinlenmeliydim. Kendimi uykunun derinliklerine bıraktım.

Nefes nefese uyandığımda hala rüyanın etkisindeydim. Rüyamda uzun sarı saçlı, mavi gözlü, 4-5 yaşlarında melek gibi bir kız benim evimde oyun oynuyordu. Ona doğru attığım her adımda kendisini geri

çekiyordu. Ona da ulaşamamıştım. Gerçeklere ulaşamıyordum ; yetmezmiş gibi rüyalarım ayrı bir gizem oluşturdu beynimde. Odaya girdiğimde beni karşılayan o hoş koku sanki burada da beni bekliyordu.

Etrafıma baktığımda havanın aydınlandığını neredeyse öğlen olduğunu fark ettim. Bu kadar uyumuş muydum gerçekten.

Duşumu aldıktan sonra aklıma gelen ilk şey günlük oldu. Koşar adımlarla günlüğü aradım. Günlüğü bulduğumda hemen açmak istesem de durdum gerçekleri öğrenmek beni daha fazla kahrederse, diye düşündüm. Merakıma yenilerek günlüğü okumaya başladım. Günlükte, küçük yaşta terk edildiğim ve yurttan büyüdüğüm yazıyordu. Ben ailemi arayacaktım. Ya günlüğü bulamasaydım olmayan ailemin peşinde mi sürünecektim? Okuduğum her cümle gözyaşımın akması için yeterliydi. Ailemin beni terk etmesi eşime yani Yağz'a yetmemiş olsa gerek o da beni terk etmiş. Günlükte mutlu bir aile olduğumuz ama her mutluluğun sonunun olduğu yazıyor. Bunun ne demek olduğunu okudukça anladım ve ağladım. Çünkü bizim bir kızımız varmış; benim bilmediğim yüzünü hayal edemediğim. Resmini bile görmediğim. Tam bir yıl önce kızımız kızırılmış. Ben sekiz ay hastane de yatmıştım. Anladığım kadarıyla kızımın acısına daha fazla dayanamayıp canımı yakmak istedim. Her ne kadar geçmişi unutmuş olsam da benim bir kızım vardı. Yüzünü hatırlayamadığım, kokusunu hissedemediğim bir kızım vardı. Onu özlemem için geçmişime gerek yoktu. O benimdi, benim kızımdı. İlk önce ailem sonra kızım ve ardından Yağz terk etti beni.

Gerçekleri öğrendiğimde ilk doktoruma kızmıştım. Bedeni bitmiş, diyorlar ama bitmiş bedeni canlandırıyorlar. Ben ölmek istiyorum, diyorum serum takıyorlar. Tedavi olmak için atlamamıştım şarampolden ama onlar beni yaşatmak için serum taktılar. Hiçbir şey tesadüf değil dünyada. Kaderimi yaşıyorum, gün geçtikçe ölüyorum.

Yalnız değilim ben. Kendimi böyle avutuyorum bir haftadır. hep şöyle derler: "Siz kendinize ne söylerseniz beyniniz ona inanır." Yalnız değilim desem de kendime, şunu çok iyi biliyorum insan yalnız değilim, dediğinde gerçekten yalnız kalmıştır. Beynime söz geçirebilirim, kalbim mi? Onu önemseyen sadece benim.

Telefonumu arayan sekreterime işi bıraktığımı ondan özür dileğimi belirtmek için mesaj atmıştım. Telefonumu sürekli gizli numaradan arayan ve hiç konuşmadan beni dinleyen biri vardı. Zaten tek yaşıyorum, iyice korkuyordum. Alışveriş yapmak için dışarı çıktım. İçimde bir tedirginlik vardı. Bir adam beni takip ediyordu. Umursamadım; çünkü artık hiçbir şeyi önemsemiyordum.

Alışverişten sonra hastaneye kontrole gittim. Odaya geçmemi söyleyen hemşire, odadan çıktı ve kapıyı kapattı. Bende kapıyı kilitleyip üstümü çıkaracaktım. Kapıyı kilitlerken hemşirelerin beni konuştuğunu duymuştum. Dikkatle onları dinlerken beni ziyarete gelen birinin olduğunu öğrendim ; oysa doktorum bana kimsenin gelmediğini söylemişti. Hemen kapıyı açıp hastaneden çıktım.

Her şeyin zamanı vardı madem, bekle Andaç,bekle !dedim, kendi kendime. Bu dünyada her şey gelip geçici madem bekle.

Eve döndüğüm de komşumuz İrem Hanım'ın kızı olduğunu ve onunla beraber seyahat etmeye çıktığını gördüm. Yanımdan koşarak geçti. Peki neden? Benimle konuşmak için can atıp yüzündeki yapmacık gülüşü gösterme merakı nereye gitmişti? Kızını da alıp hızlıca arabaya bindi. Kızını ilk defa görmüştüm. Gerçi yüzünü pek göremedim. Onlar gittikten sonra telefona mesaj geldi. "Sakın izin verme!" yazıyordu mesajda. Önemsemem için bir neden yoktu açıkcası. Önceliğim beynimdeki sorulara yanıt aramaktı. Eve girip akşama kadar kitap okudum ve isminin anlamını araştırdım. İsmim "geçmişten gelen anı, hatıra" demekmiş. Keşke ismim bana söylese geçmişimi.

Akşam uyuduğumda yine aynı kız bu sefer " Geç olmadan bul beni!" dedi, bu daha kötüydü. Sabah uyandığımda vücuduma yapışmış tişörtüm ve alnımdan akan terle kendimi banyoya attım. Ben daha kendimi bulamamışken başkasını ya da başka şeyleri bulmak niye? Düşünmekten, beynim karıştı. Kalbim yörüngesini kaybetti. Sevgiyi unuttum belki de hiç öğrenememiştım.

Sabah telefonuma baktığım da İrem' in bana mesaj attığını gördüm. Çok üzgün olduğunu ve cenazeye beklediğini yazmıştı. Ben ne olduğunu anlamamıştım. Üstümü giyinirken televizyonu açtım ve İrem

televizyondaydı. Şaşkınlığımı gizleyemedim. Onun orada ne işi vardı? Aracının başındaydı, aracı alev almıştı yanıyordu. Aslında her şeyi birleştiren kızının öldüğünü anlamıştım. Üstümü giyinip mezarlığa doğru yol aldım. Mezarın başında kimse yoktu. Biraz bekledikten sonra İrem geldi. Koskoca mezarlıkta sadece İrem ve ben vardık. Onun adına ne kadar üzüldüğümü dile getirirken yine o gülümsemesini gösterdi. Burada gülmenin ne yeri vardı ne de zamanı. Bir araba sesi geliyordu mezarlığın kenarına doğru yanaşıtı. İrem arabaya doğru tam binecekken "Andaç, kızınla vedalaş." dedi. Arabaya binip gitti. Ben ise sadece dönmüş bir bedene sahiptim o dakikalar. Ayağa katlığında başım döndü ve elimi biri tuttu. Kafamı kaldırdığım da "Andaç iyi misin?" diyen bir ses kafamın içinde yankılandı.

Gözümü mü evde açtım. Başında bir adam görünce korktum. Hemen ayağa kalkıp onun evimde ne aradığını, orada ne işi olduğunu ve bir kaç soruyu daha art arda soraladım. O ise iki adım yaklaşip sıkı sıkı sarıldı. Onu iterek sorularıma cevap vermesini söyledim. O ise " Ben Yağız" dedi.

Burada ne işi vardı? Her şey bittikten, kızım öldükten sonra neden gelmişti. Bana bunu neden yapmıştı. Beni benimle bırakıp boş bir beyni doldurmakla neden görevlendirmişti?

Onun karşısında kriz geçirirken "Kızımız yaşıyor duydun mu? Kızımız Eylül yaşıyor!" dedi. "İrem öldü." dedi. Vücudumda kavrulan acı gittikçe büyüyordu.

Yağız karşısına oturup her şeyi bir bir anlatmıştı. Bundan on iki ay önce Yağızın işlerinde sıkıntı vardı. Şirkette sorunlar oluşmuştu. İrem ve eşi Samet şirketimize ortak olmak için bizimle görüşmüşlerdi. Biz işlerin kötü gitmesinden dolayı şirkete ortak almanın iyi bir fikir olduğunu kararlaştırdık. Samet ve İrem maddi yönden çok rahatlardı. Tabi ki bu durum bizim işimize gelirdi. Son aldığımız işle Samet ilgilenmişti. Tırların şehirler arası kontrolünü, sayımlarını Samet yapacaktı. Samet sayımları yanlış yaptığı için mal, sahibine eksik ulaşmıştı. Bizde bu konuyu konuşmak için Samet, ben ve Yağız üçümüz öğle yemeğine çıkmıştık. Yağız arabayı benzinliğe çekip gaz dolduracaktı. Ben

arabadan inip paraya ödemek için markete girdim. Yağız ise arabadan inip benzinlikteki tanıdığıyla konuşuyordu. Samet arabada tek kalmıştı. Bilemediğimiz ve ummadığımız bir halde araba yanmaya başladı. Samet ise günün yorgunluğuyla gözlerini kapamıştı. Birden alev alan arabada Samet hayatını kaybetti. İrem ise bu durumdan hep bizi suçladı. Bir şekilde benden ve Yağız'dan bunun intikamını alacaktı. Bizi en hassas noktamızdan vurmayı tercih etti. Kızımı kaçırdı. Onun adamlarına erişebilmeyi ne ben başarabilirdim ne de Yağız. Sürekli takip ediyorlardı. Yağız beni terk ederek öldürmüştü zaten. Çünkü kızımın yokuşuyla ona daha çok bağlanmışken elimde hiçbir şey kalmamıştı.

Ne tutabileceğim bir el, ne sarılabileceğim biri... Her şey bir kenara bir insan kalmamıştı hayatımda." Ben neden hayattayım?" diye sordum. "Ben neden yaşıyorum." Kendime tek çözüm olan ölümü yakıştırdım. Onu bile yapamamıştım ilk başta. İlk intiharımı ilaçla denedim; ama kurtardılar. Benim ise akluma kesin çözüm olarak şarampolden yuvarlanmak gelmişti. Bu kesin çözümdü. Acının bittiğinin göstergesi olacaktı. Ben bunları yaparken Yağız zaten hep benimlemiş; ben görmeden yanımdaymış. Bana o gün mesajı atıp gitmelerine izin verme dediğinde durdurmalıydım. Peki, kızımız nerede? Ona bu soruyu yönelttiğimde "Amerika'da" dedi. Hemen gitmek istememe rağmen. Buna izin vermemişti. Canım yanıyordu. Yüzünü bile bilmediğim çocuğumu özlüyorum. Kokusunu deli gibi tatmak istiyorum. Hemen şimdi benim olsun istiyordum. İrem ise benim kızım sandığı o küçük kızın yani masum o küçük kızın canını aldığını bilseydi, kahrolurdu. Bir intikam uğruna hiçbir şey bilmeyen o kızı öldürdüğünü bilseydi, biterdi. Yağız kızımı bulduktan sonra beni bırakıp gitti. Çünkü şarampolden yuvarlandığımı duyan İrem hiç vakit kaybetmeden hayatıma sızarak canımı yarmaya çalıştı.

Bedeni sızlar mı insanın, kalbi acır mı ? Evet, oluyormuş. Hem bedenim sızlıyor hem kalbim acıyor. Uyuşmuş bir kafayla dolaniyorum. Ölmüş bedeni canlandırmaya çalışıyorum. Belki kızıma kavuşurum belki de hiç kavuşamayacağım. Yine kader alacak beni ondan.

Rüyalarımındaki kız rahatlamıştı. Artık ona kavuşup sarılabiliyordum. Belki de kızıma kavuşmanın bir göstergesidir bu.

Unutamayacağım aylar geçirdim. Anladım ki bazen susmak, kurcalamamak gerek. Hayat neyse sadece yaşamak gerek. Hayat nasılsa onu öyle kabullenmek gerek.

Bir yıl sonra...

Her şeyi unutmak istedim en başta. Yanlışlarla doluydu hayatım biliyordum. Herkesin hayatı bu kadar gizemli değildi. Unutmak en güzel kaçıştı ya da gizemli hayatıma en çok yakışan mı, demeliyim. İnsanın canına can katan şeyler olmalıydı; unutmak istemeyeceği bir sevgi olmalıydı. Sevgisine yakıştırdığı bir beden olmalıydı. Vazgeçmedim. Çekip gitmedim. Kızım ve Yağız için yanımda olmadıklarını düşündüm. Oysa Amerika'ya gittiğim de anlamıştım. Ben sekiz ay uyumuşum ama rüyamda yaşamışım. Ben hep onlarınmışım. Ne onlar benden gitmiş ne de ben onlardan gidebilmişim. Amerika'daki evimizin duvarları benim hastanedeki resimlerle dolu. Ben uyumuşum ama onlar beni izlemiş.

"Ne olursa olsun hayat her zaman yaşamaya değer." hep böyle derler. Şimdi anlıyorum belki de hayat ailemle güzel. İnsanlara ihtiyacım olduğunu anladım. Yağız'a yani hayatımdaki sevgiliime havadan, sudan daha çok değer verdiğimi anladım. Hayatımdaki sevginin yerini gördüm. Sevgi her şeymiş. Aşk, Yağız'la güzelmış. Aslında bedenim onunla nefes almayı hak ediyormuş. Unutmak istemeyeceğim hayatı yaşıyorum. Bunu sadece yaşadığımda anladım. Korkmadım ve umursamadım. Acı çekmek istemedim, istememişim. Tek çözümün geçmiş silmek olduğunu biliyordum oysa asıl çözümü sadece hak eden anlayabilirdi.

Şimdi anlıyorum ki tek mesele Şebnem Ferah olmakmış aslında. Her şeyi silip yeniden başlamakmış. BAŞARAMASAN DA DENEMEKMİŞ.

* "Sil Baştan" Safiye Erol'un vefatının 50. yılı anısına düzenlenen hikâye yarışmasında mansiyon ödülüne layık görülmüştür.

Sare POLAT

Mehmet Hanife Yapıcı Anadolu Lisesi
KARATAY/ KONYA

İĞDE SIZISI*

Tren yıkık dökük gara girmek üzere. Heyecandan yerinde duramayan kırmızı yüzlü köy çocukları, şalvarlı nineler, birkaç genç adam. Sanki birazdan karşılaşacakları kasaba hepsine tanıdık da bir tek ona yabancı. Rahatsız koltukta doğrularak göğşe bakıyor. Bir zamanlar bu göğün altında kurduğu, sonra kendi elleriyle başka bir göğün altında, büyük bir gürültüyle yıktığı pespembe hayalleri arıyor gözleri bulutlarda. Bulutlar... Daha o küçük bir çocukken büyüklükleriyle başını döndüren bembeyaz bulutlar. Şimdi yeşil gözlerinden gitmiyorlar.

Trenlerde aşına olunan köy peyniri kokusu eşliğinde inmeye başlıyor yolcular. Herkesin elinde ya bir koli, ya bir çuval. Onun ise omzuna astığı küçük bir çanta. Dışarıya adımını atar atmaz aldığı temiz havaya şükrediyor. Bol bol içine çekiyor havayı. Eski günlerdeki gibi başı dönüyor. Bir şeylere dalarak çocukluğundaki gibi kendini unutmak istiyor.

- Abla!... Bir ekmek parası!.... Abla!... Kardeşlerim aç, yardım et! Allah seni sevdiğine başıslasın, bir ekmek parası!...

Elini uzatmış bekleyen sarışın çocuğun yüzüne bakıyor. Acıyarak değil, hayranlıkla. Çocuğun gözlerindeki umutsuzluktan eser yok, aksine yarınları gülümsüyor. Çelimsiz yavrucağı kısıyor bir an. Hırkasının ceplerinde şıkırdayan iki üç bozukluğu uzatarak yavaşça yanından uzaklaşıyor. Garın hemen çıkışında başlayan ve tepeden aşağı uzanan yola uzun bir bakış atıp yürümeye başlıyor.

Yıllar önce çıplak ayakla arşınladığı için çok azar işittiği yol. Üzerindeki çakıl taşlarıyla türlü türlü oyunlar oynadığı yol. Ne çok anı var şu minik çakılların üzerinde bile. Hava kararmadan tanıdık bir yüz, tanıdık bir ev, tanıdık bir şey görme umuduyla adımlarını hızlandırıyor.

Nasırlı ayaklarının feryatlarına aldırış etmeden yürüyor. Evler küçük küçük kümeler halinde görünmeye başlıyor. Tek katlı, beyaz badanalı, büyük bahçeli, gösterişsiz evler. Sağda sıklıklarıyla insanı şaşırtan kavak ağaçları; solda alabildiğine büyük bir mera ve onun üzerinde otlayan küçük bir koyun sürüsü. Eskiden cennetin tanımıydı burası onun için. Şimdi ise yalnızca buruk bir hasret.

Evlerin balkon demirlerine asılı biber kurularını görebilecek kadar kasabaya yaklaştığını fark edince düşünceleri dağılveriyor. Önünden yel gibi geçip gidiyor koca bir kelebek. Ve geçmiş, ağır ağır hesaplaşacağı ana hazırlanıyor. İşte şurada kasaba bakkalı. İşte burada zengin çiftlikleri. Ve işte ileride, tüm ürkütücülüğü ve hüznüyle salınan, delik deşik bir harita görünümündeki mezarlık. Çocukların saklambaç oyununda ardına saklanmak için harika bir fikir olduğuna inandıkları mezar taşları, mezarları kucaklayan yaşlı çam ağaçları, mezarlık girişindeki tabelaya siyah harflerle kazınmış "HER CANLI ÖLÜMÜ TADACAKTIR" yazısı.

Tabelayı ardında bırakarak kapıdan içeri adımını atıyor. Soğuk mezar taşları, yer yer parasızlıktan mezar taşı yaptıramayınca titrek ellerle bir tahta parçasına kazınmış ölü isimler. "Nur içinde yatsın!" temennileriyle sonsuzluğa uğurlanmış yüzlerce ruh. Korkularıyla yüzleşiyor. Bu iğrenç hayata rağmen ölümden ne kadar korktuğunu, yaşama ne denli sarıldığını fark ediyor. Tek tek okuyor mezar taşlarını. Şimdi toprak olmuş bedenlerin doğum ve ölüm tarihlerine bakarak kaç yıllık bir ömür için çalışıp didindiklerini düşünüyor; 42, 55, 29, 78, 10... "Her yaştan insanı bir araya toplayabileceğiniz tek yer sanırım mezarlıklar." diye düşünüyor.

"Mezarlık Bekçisi" sıfatında kırklı yaşlarda bir adam ona doğru yaklaşıyor. "Kime baktın?" cümlesi tüm tuhaflığıyla çeşmenin üzerinden akıp ona ulaşıyor.

- "Şeyy... Ben... Ben... Üç gün önce buraya defnedilen birini soracaktım. İsmi..."

- Gülbeyaz. Gülbeyaz Abl. İyi insanmış. Kötü bir hastalığa tutulmuş, kurtulamamış fukara. İlle de "Beni iğde ağacının altına

gömen!" diye tutturmuş son gününde. Niyedir bilinmez. Taa şu ilerde mezarlığın sonundaki küçük iğde ağacının yanı başına gömdük üç beş kişi. Kimi kimseceği de yokmuş garibin..

Cümleler yıllar öncesinden kalma koca bir iğde ağacının yapraklarını hisirdatıp ona ulaşıyor. Kulağında uğultular. Her bir harf yıllardır ona karşı kullandığı kalkarı delerek bir kurşun gibi saplanıyor yüreğine. Bir kor düşüyor iğde ağacının dallarından kalbinin orta yerine, bir de gözyaşı, solgun yanaklarından titreyen ellerine.

- Kimin olurdu?

Uğultular artıyor. "İyi misin?" diyen bir yabancı ses silikleşirken bir başka aşına ses kulaklarına çalınıyor:

- İn o ağacın tepesinden! Düşeceksin Gülfem!

- İnmiycem işte. Sen bana yalan söyledin. Dedin ki baban gelecek. Gelmiyo işte altı buçuk yaşımdayım gelmiyo hala.

- Kız in dedim sana! Yalan söylemedim gel, in ben sana anlatcam bak valla.

- İnmem o gelsin. Söyle ona. Gülfem, seni iğde ağacının tepesinde bekliyo de. Burdaki iğdeler de daha tatlı hem. İnmem ben buradan, iğde yiycem.

Sonra sesler yine karışıyor.

- Su getireyim mi bacım?

- Yok... İstemiyorum. Beni... Beni o mezara götürür müsün?

- Gel, bak şu köşeyi şurdan döncez, sonra dümdüz gitcez. Aman yerlere iyi bak, mezarlara basma. Hah şu çalıların arasından geç. Gel, gel. İşte şu iğde ağacını görüyon mu? Onun hemen dibinde.

- Tamam. Sağ ol!

İğde ağacıyla arasında kalan mesafeyi hızlıca aşıp mezara ulaşıyor. Başında bir tahta, üstünde yeşil bir yemeni bağlı. Bacaklarında derman kalmayuncaya kadar süren şok evresi, ardından büyük bir acıyla gelen ve durdurulamayan ağlama nöbeti. Mezarın başında diz çökerek, bir iğde ağacını sulayabilecek kadar açılıyor. Henüz taptaze olan toprak, avuçlarına her alışında kayıyor parmaklarının arasından. Hayatından sessizce çıkıp giden kadın gibi. Saçları toprak kahvesine

karışıyor. Ne yani onu bir daha göremeyecek mi? Acı ve öfke arasında çırpınan bir ruh. İsyan, kabulleniş. Kabulleniş ve yeniden isyan. Beyni, bu iki uç düşünce arasında mekik dokuyor. Sonunda kendine gelebildiğinde fark ediyor tepesinde dikilen mezarlık bekçisini.

-Neyin olur bacım?

-....

-Kalk evine git, hava karardı mı ayyaşlar basar burayı.

Mezar toprağından bir avuç alıp cebine atarak kalkıyor ayağa. Koşar adımlarla terk ediyor mezarlığı. Çıkarken mezarlık kenarındaki kolonlara da öfkeli bir tekme savurmayı unutmuyor. Kasabada yerini unutamayacağı tek yere doğru son sürat koşuyor. Birkaç kasabalının şaşkın bakışları arasında asmaları eliyle yararak, sanki yolun sonu ona çıkacakmış gibi koşuyor.

"Evet", diyor. "Bir yanlışlık var. O, her zamanki gibi mutfakta yemek yapmakla meşgul. Belki biraz yaşlandığı için yorulmuş ve dinlenmek için sedire oturmuş olabilir ama kesinlikle evde." Bir köşe başı, bir tane daha ve sonuncusu. İşte kasabanın en sade evi. İşte yıllar yılı kaçtığı ve büyük bir acıyla ona döndürüldüğü ev.

Bahçe kapısı aralık... Usulca ve ürpererek itiyor tahta kapıyı. Kapının yanındaki hanımelinin baygın kokusu... Birkaç adım sonra yaşlı içdenin revnakı kucaklıyor bedenini. İşte fakirhanenin kapısı da açık.

Eşikten adımını atar atmaz gördüğü manzara karşısında yutkunmakta zorlanıyor. Evdeki çoğu eşya yok olup gitmiş. Zamana direnebilenler de romatizmalı hastalar gibi bir köşeye büzülüp kalmış. Her adımda ölüme feryat eder gibi acı acı bağırان yer döşemesi ve rutubetten rengi kaybolmuş dökük duvarlar eşliğinde büyük odaya doğru yöneliyor.

Kapıdan içeri ürkek başını uzatıyor ve yerde bağdaş kurmuş, önündeki öteberi yığını tepkisizce katlayan kadını görüyor. Pati Teyze'yi tanuması uzun sürmüyor. Küçücük bir kızken Pakize Teyze diyemeyip "Pati" deyişi ve adın bundan sonra böyle kalışı geliyor aklına. İçeriye birinin girdiğini fark eden yaşlı kadın ağır ağır başını kaldırır

gözlerini ona diyor. Kadının yaşlı gözleri kin ve özlemle karışık bir şeyler haykırıyor. Birkaç kelime kurtulmayı başarıyor kenetlenmiş dudakları arasından.

-Gülfem? Bu... Sen misin?

- Pati Teyze...

Elini ayağını koyacak yer bulamıyor. Bir yanı: "Koş, sarıl ona! Yasla başını göğsüne doya doya ağla; içindeki zehri akıtıncaya kadar hıçkırıklara boğul!" derken, diğer yanı: "Hangi yüzle?" diye çıkışıyor. Neyse ki yaşlı kadının öfkeli nazarları bir gözyaşı hücumuyla yumuşayıp buruş buruş ellerine ulaşıyor. Birkaç saniyelik tereddüitten sonra yaşlı kadına doğru yöneliyor. Kendisine uzatılan eli öpmek, kalbindeki kar yangınına kordan alevler düşürmek istiyor.

İki yaralı yürek içlerindeki fırtına dininceye kadar için için ağlıyorlar. Hiç konuşmadan sadece saçlar okşanıyor, sırtlar, omuzlar sıvazlanıyor, kokular içe çekiliyor. Zaman, anlamını yitirmiş. Neden sonra Pati Teyze sessizliği bozuyor:

- Neden şimdi? Ha üç gün, üç ay, üç yıl önce geleydin!

- Olmadı işte...

-Olmayan ne? El memleketlerinden yabancı taşıyan tayyareler, otoboslar, trenler seni taşıyamadı mı?

-Öyle değil, Pati Teyze, sen biliyorsun.

-Neyi biliyorum? Anacığını da kendini de boş yere üzdün be kızım. Yazık...

İlk defa verecek cevabı yok. Hep o sorar, anası susardı. Şimdi, Pati Teyze soruyor, o susuyordu. "Allah'ım, ne zor şeymiş cevapsız sorulara duvar olmak!" diye düşündü. Yıllarca içinde kin ve öfkeyle büyüttüğü set yıkılıyor, yerinde pişmanlıktan oluşan bir sel yükseliyordu. Yaşlı kadın büyük bir metanetle ona baktı ve konuşmaya başladı:

-Bak kızım. Anacığın, dayıkızımdı. Düşmanın zulmünden kurtulup buralara geldiğimizde o, anasız babasız bir garip, biz de çocuksuz bir karı kocaydık. Biz onu evlat belledik, o da bizi ana baba saydı. Sonra Allah seni verdi, bağrımıza bastık. Bağı bahçeyi işledik, deden ölünceye kadar rızıkımızı taşıdı. Birbirimize sarıldık. Biz hiç geri bakmadık...

-Bütün bunları biliyorum. Ama..

-Dur hele... Sonra sen büyümeye, büyüdükçe sormaya başladın. Bizim unutmak istediğimiz, o uğursuz günleri deşelemeye koyuldun...

-Pati Teyze, ben sadece...

-Zavallı anacığın hep boynunu büktü.

İçinde tanıdık bir öfkenin yeniden kıpırdandığını hissetti. Gözlerinde çakan bir şimşekle yaşlı kadına haykırdı:

-Evet, o boyun bükmele. En çok da onlara sinirleniyorum. Yatılı okul kazandım, olmaz demedi; el diyarlarına gidiyorum dedim, itiraz etmedi. Yıllarca babamı sordum, cevap vermedi. En iyi yaptığı şeyi yaptı, hep boynunu büktü !

Çocukken yatağa girdiğinde babasıyla ilgili hayaller kurardı. Babası, dedesinin anlattığı hikâyelerdeki kahraman çavuş olurdu. Siperleri yarar, süngüsüyle düşman askerlerini öldürür, vatani ve bayrağı kurtarırdı. Bazen onun, okuldaki yabancı romanlarda okuduğu gizli görevi olan bu yüzden kimselere görünmeyen çok önemli bir adam olduğunu düşünürdü. Hayallerin sonu yoktu. Kimi zaman kurduğu hayali pek sever gecelerce aynı hayal üzerinden giderek değişik değişik bölümler eklerdi.

Pati Teyze, yorgun gözlerindeki yaşları silerken başını iki yana sallayıp adeta kendi kendine mırıldanıyordu:

-Kaç kere dedim ona. Söyle kızım dedim. " Ben düşmanın zulmünden kaçarken sadece anamı, babamı kaybetmedim." de. Ama o: "Bunu isteme benden, ona bunu yapamam." dedi, boynunu büktü.

O an bütün sorular önemini yitirmiş, geride buruk bir sancı kalmıştı. Bu hikâyede kim haklı, kim suçlu, kim masumdu? Galiba artık hiçbirinin önemi yoktu.

-Sana anlatamadıklarını iğde ağacına anlattı fukaram. Seni özledikçe iğdeye sarıldı. İğde dalında şakıyan kuşları, kaybettiklerinin yerine koydu.

Pati Teyze, önce emekleyen çocuklar gibi dört ayaküstünde durdu sonra yavaş yavaş doğruldu. Duvara yaslanmış emektar büfenin alt dolabını gıcirtıyla açtı. Kaba, boyasız, tahta bir kutu çıkardı. Ona uzattı.

-Al, anacığının her şeyi bu kutunun içinde. Bundan sonra senin. Ne yaparsan yap. Acıkmışındır. Analarımız: "Kırk yıl kutluk olmuş da akşam öğnü kesilmemiş." der. Komşular yemek getirdiydi. Ben varıp hazırlayayım.

Yaşlı kadın ağır adımlarla mutfağa yönelirken tahta kutuyu ona uzattı. Birkaç dakikalık sessiz bekleyişin ardından hızlıca dışarı çıktı. Evin arkasına doğru yürüyüp yıllar yıllı annesiyle arasında kalan tek bağa, iğde ağacına doğru yöneldi. Yıllarca bu iğde ağacının tepesinde babasını beklemişti. Şimdi aynı iğde ağacının altında annesini arıyordu. Ağacın yaşlı gövdesini yokladı, dalların arasından yıldızları görmeye çalıştı. Buraya girerken henüz havanın aydınlık olduğunu hatırladı. İçeride ne kadar zaman geçirdiğini bilmiyordu. Hafif bir esinti tenini okşarken iğdelerin kokusunu uzaklara taşıdı.

Tahta kutu ağır değildi ama bir müddet sonra kendini hissettirmeye başladı. Kutunun kapağını ürkekçe kaldırdı. Bir çift patik, bir tutam bebek saçı, bayramlarda kendisinin gönderdiği zevksiz, kısa, gayet resmi kartlar ve defter yapraklarından koparılmış sonsuz tane kâğıt. Rastgele bir kâğıdı açıp bakıyor, sonra birini daha... Hepsinde ona yazılmış. Annesinin seferberlikte öğrendiği ve kızı okula gitmeye başlayınca geliştirdiği el yazısı ne de güzel! Hepsini okuyacak ne güç, ne cesaret kırıntısı bulabiliyordu. Kutuyu kapattı, bahçe duvarına yaslı küreği alıp kazmaya başladı. Alı altına, moru moruna kalıncaya, yeterince derin olduğuna inanıncaya kadar kazdı. Tahta kutuyu okşayıp çukurun içine yerleştirdi. Her kürek toprakla birlikte cevapsız soruları, kin ve öfkeleri, yaşanmamışlıkları gömüyordu. İşi bittiğinde alnı terden sıırıslıkm olmuştu. Ev kapısından Pati Teyze'nin sesi duyuldu.

-Gülfem, neredesin kızım? Sofra hazır.

Kendisini çağıran sese doğru yönelirken iki iğde ağacının altında ince bir sızı kaldı.

Saat: 20.30

* "İğde Sızı" Safiye Erol'un vefatının 50. yılı anısına düzenlenen hikâye yarışmasında mansiyon ödülüne layık görülmüştür.

Esra Nur ÇOT

Özel Yamanlar Anadolu Lisesi
KARŞIYAKA / İZMİR

SICAK BİR KIŞ GÜNÜ*

Bir öykü yazmayı istemenin pek çok nedeni olabilir. Bu öykünün yazılmasının nedeni bir ölümü aydınlatmaktır. Bilirsiniz insanlar ölürler, aniden falan değil, olması gerektiği zamanda. Geçenlerde bir şair ölmüş, gazetesinin üçüncü sayfasına değil, beşinci sayfasına koymuşlar. Şair çünkü insanlığın bir üst mertebesi...

Ölen kimmiş dersenez Gerard de Nerval diyorlar. Tanıdınız mı, tabi ki hayır! Fransız romantikğin teki. Haberi görene kadar ben de tanıımıyordum. Eski püskü bir gazeteydi, on sekizinci yüzyıldan postalamışlar bana. O zamanlarda gazete var mıydı, bilmiyorum. Paris'te ölüm haberlerinin nasıl duyurulduğunu da bilmiyorum. Gerçi Nerval'in ölümü duyulmayacak gibi değil. Müzeyyen bile duymuş.

Hım ! Müzeyyen, dediğinizi duyar gibiyim. İsimlere takılmayın, Fransızca pek isim bilmem. Sözü allayıp pullamayı da bilmem. Hep söylerim, bir yazar olsaydım asla bir kitap yazamazdım. Size yalnızca geçenlerde bir köy kahvesinde duyduklarımı anlatacağım. Eyfel manzaralı bir köy kahvesi... Absürd şeyleri severim, aldırmayın.

Kahveye girdiğimde zaten konuşuyorlardı. Gazetemı masanın üzerine bıraktım ve kendime çay koymak için kalktım. Kısık bir sesle Meddah: " Kâğıtlar ıslanmıştı, mavi mürekkepler dağıldı. Önce mürekkebin sonra kâğıdın yok olacağı belliydi denizin halinden. Ne yazılmış ne çizilmişse silmişti deniz. Zaten bu denizler çok kavimler yutmuş zamanında öyle diyorlar. Hatta denir ki, fırtınalı gecelerde insan kusarmış deniz, mezarlıklara. Bir insan ölürken her gün iki insan kadar genişlemiş mezarlıklar. Bir insanın tek başına ölmesi mümkün olabilir miydi zaten? Deniz kusuyormuş ölüleri, deniz!"

Herkesin pür dikkat kesildiğini fark edince daha da kısıt sesini. Şimdi denizin sesi de duyuluyordu işte. Palavralarının denizin sesiyle pekiştığını hisseden meddahın ağzı sulanmıştı:

"Duyuyor musunuz? Dalgalar gündüzden farklı vuruyor kayalara. Aynı ses mi? Hayır! Hırçın, hem de nasıl! Rüzgârdan falan sanmayın, bunlar gerçeklerden korkan insanların uydurduğu masallar. Aramızda olmayan insanlar, bir gün ansızın tanıştıklarımız nereden geliyor santıyorsunuz? Hele de kendini çok sevdirenler, hayatı sevdirenler! Ölüler işte onlar, yarın aramıza katılacak birisi şimdi bir dalganın vuruşuyla sahilde diriliyor. Muhtemelen acıyla."

"Aman!" diye lafa atladı Arzuhalci. "Kimsenin gökten düştüğü yok efendiler, bu masalcı bizi korkutuyor aklı sıra." Dalgaların sesini gülüşmeler kesince sahildeki ölümler yeniden denizin dibine girdiler. Onları homurdanarak uğurladı Meddah. Şair, fularını uçlarından tutup çekerek iyice boğazına yapıştırdı. Bu fuları hiç çıkarmazdı boynundan. Yıllardır yıkanmadığı söylenirdi, ama pis de kokmazmış nasıl oluyorsa? Şair bunu "His kokuyor çünkü" diye anlatırdı. Yine başladı anlatmaya:

"Bu fular efendiler, hep gözyaşlarını sildi. İnsanlar gelirlerdi yanıma. Ben sessizdim, bir de unutkan. Onlar beni iyi sır saklıyor, diye bilirlerdi; oysa ben unutturdum. Önemsemezdim çünkü, kim kimi sevmiş bananeydi. Mesela, kimlerin kimler hakkında neler dediği en önemsemediğim şeydir. Çünkü dedikleri gibi değiller insanlar efendim. İyi sırdaş dediklerimiz, unutmayanlar, insanları anlattıklarının sadece bir kısmıyla zihinlerine kazıyanlar. Ama ne münasebet! Mümkün mü beyler, bir insanın bu kadar kesin olması? O yüzden unutturum ben, unutmak istediğimden. Ben unuttukça onlar anlatırlardı. Ben de gözyaşlarını bu fularla silmeyi adet edindim. Kimlerin hisleri yok ki bunda, bir kuşun kanadını bile sarmıştım bir keresinde. Bakın, şuradaki silik kırmızılık o kuştan kalma. Gitmiş ama uçmadan fularımı bırakmış.. Bu yüzden tüm şiirlerim kuşlardır."

Şair'in yine tutmuştu şairliği. Sırf sözde güzel diye doğruyu yalana katarak anlatır dururdu. Onun için yalan yoktu gerçi, insanın söylediği neden yalan oldu. Hissetmiş de anlatıyor işte. Şair'in his değil, pis

kokan fularına laf etmediler. Ancak Adam susturabildi onu, öksürükleriyle. Bir sancıyı içinden atmak istercesine kuvvetle öksürüyordu. Bu güçlü ölüm sesi karşısında herkes susmuştu. "Su versek!" diye mırıldandı Birisi. Adam hafif belini büktü. Acıyordum bu adama. Kadın, Adamın boğazının kanadığını hissetti. Öyle ki, ağzını bir kan tadı bile aldı. Kadın, adama elini uzatmak hissiyle doluyordu. Sanki elini uzatsa ve bu adama bir yudum su olsa. Adam ve Kadın... İsimleri yok. Açıkçası ben hiç tanışmadım. Geçenlerde gördüm onları. Herhangi bir masada, herhangi bir zamanda oturuyorlardı. Güneşin nerede olduğuna ve bunun Kadının gözlerini ne kadar etkilediğine dikkat etmemişim. Belki öğleydi, belki öğle sonrası. Ama endişeliydi Kadın. Adam ağzını sararmış mendille sildi ve tahta tabureyi iyice altına doğru çekti. Onlara buraya kimin getirdiğini de bilmiyorum. Öksürükler kesilince zaten Kadın bacadan, Adam kapıdan uçuverip gittiler.

Kahve soğuktu, hem de bayağı soğuk. Pencereler perdesizdi. Üstelik birisinin camı kırılmıştı. Gazetemi alıp camın kenarlarına sıkıştırmaya çalıştım. O esnada olsa gerek, bizim deliler iyice delirdiler-yahut gazetedeki haberi gördüler.-

"Şşşşt!" dedi Müzeyyen. "Susun efendiler, Nerval uyuyor!" Bu sese uyandı Nerval. Göz ucuyla saate baktı. Kalkmak istemiyordu. Aslında her sabah bir dilim reçel eklemekle kahvaltısını yapar ve sıcak sütünü içer. Güneş yükselmeden sokağa çıkar, kösedeki gazeteciden gazetesini alır ancak hemen okumaz, katlayıp kolunun altına koyar ve Paris'in en ıssız sokaklarını seçerek bir müddet yürür. "Hasta mı acaba?" diye sordu Müzeyyen. Nerval'in içinden geçenleri Meddah okudu. "Hayır, Nerval bu sabah ölmek istiyor." dedi.

Nerval günlerdir uykusuzdu. Bu bir gecelik uyku onu mutlu etmişti. Bir insanın bir sabah ölmeyi istemesi için önceki gecesinin felaket dolu olması gerekmez. Ancak önceki günden tavana astığı bir ip vardı Nerval'in. İpi boynuna geçirdiğinde uyumaya devam edeceğini düşünüyordu. Derin bir uykuya dalacağını düşünmek onu rahatlatıyordu. Üstüne çıktığı çürük tabureden sokağın başını

görüyordu. Bir cenaze çıkmıştı apartmanlarından, daha dün kalp krizinden gitmiş birisi. "Vah vah!" dedi Müzeyyen. Hemen karşı dairede oturuyorlardı. Bir kadın aralıksız yirmi yedi saattir ağlıyordu. İntiharından bu kadını sorumlu tutmayı düşündü. Yine başlamıştı feryat figanı. "Daha gençti, yaşayacak çok şeyi vardı." Daha genç miyim ? "diye düşündü bir an. Yaşayacak çok şeyi değil de söyleyeceği çok şey vardı. Anlaşılmadan gidiyordu. Anlaşılmamak onu bu tabureye getirmişti. "O mektupla beni anlayacaklar mı ?" diye düşündü. "Daha mı uzun yazsaydım. Uykusuzum." diye başlamıştım mektuba. İyi bir başlangıç olup olmadığı konusunda tereddüt yaşamıştı. Şimdi iyice kötü geldi bu kelime ona. Korkarak ipi boynundan çıkarmaya çalıştı. Biraz önce ölmeye hazırды ama şimdi yapması gereken bir şey vardı ve şuan ölemeydi. İnsan galiba bir işi varken ölemiyor. Tam ipi çıkarmaya çalışırken bir gümbürtü koptu. Çürük tabure kırılmıştı. Çarpınmaya başladı. "Hayır, ölemem o ilk kelime oraya olmadı. Hayır, teyzeme bir açıklama yapmadan gitmemeliyim, onu bu kadar üzmeye hakkım yok. Hayır, ölmekten korkuyorum, o kitabı yazmalıydım, böylece yok olamam. Kelimelerim var ölemem. O gün o sokakta yürürken onu durdurmalı ve ona onu sevdiğimi söylemeliydim. Bunca hisle ölemem." Bir gürültüyle düştü yere. Ayaklandı bizimkiler: "Eyvah!" dedi Şair. Müzeyyen inleyen nağmelere başladı. Nerval'in kalbi nasıl hızlı çarpıyordu. Ölmüş müydü? Ölmediğinden emin olamadı. Uzun bir süre korkuyla bakındı. Yerden kalktı. Yüzüne bir avuç su çarptı. Yüzüne onlarca avuç su çarptı. Nihayet yorulunca durdu. Ölmemişti. Kafasını kaldırıp aynaya baktı.

"Yadırgıyorum. Allah'ın her günü aynada gördüğüm o yüzü yadırgıyorum. Ben bildiğimin, ben diye bildiğinizden çok başka oluşu beni kendimden tiksindiriyor. İçimdeki onca aşkı gözlerimde göremiyorum. Başımda bu kadar ağır varken saçlarım hala yerinde. Beni bir et yığını olarak görenlere karşı yüzümde gösterebileceğim bir iyilik yok. Her şeyi içimde taşımak yükünden muzdaribim. Bugün bilmediğim bir yoldan sahile varmak istiyorum. Bugün içimdeki her şeyi denize atmak istiyorum. İçimdekileri anlamadığınız sürece onları taşımaktan yorgunum.

Asmaktan vazgeçtiği hislerini denize atmaya karar vermişti. Paris'te denizin ne işi var! Olsun. Ya bu duygular gitmeliydi ya da kendi.

Sokak kapısını kapatırken küçük bir sıkıntıyı evde bıraktığını hissetti. Ağlayan kadın geride kalmıştı. Birilerinin ağlaması karşısında umursamaz bile olsa, ağlayanları duymak ne yorucu şeydi. Bu yüzden kafasını çevirirdi dilencilerden, göz göze gelmek korkusundan. Soğuk bir gün olduğunu bilmenizi isterim. Yürürken bu çıplak soğukta, güneşi üstüne giyerek yürümek istiyor her insan. Gölgeleleri hızla geçip güneşlerde oyalanması bu yüzden. İçine bir akşamüstü dinginliği çöküyor. Bu huzurla ölüme öylesine uzak ki! Bunaltmayan güneş karşısında kimse ölmek istemez.

Dik bir yokuşu iniyor, rüzgârın bir yaprağı itelemesi gibi tereddütlü adımları. Yokuşa kaptırsa kendini denizde alacak soluğu. Bir adım bir adım daha derken sahile geliyor. Arkasına atmış bir beton şehri. Burada ayrılmış dünya, denizin kıyıdakiler ve ötekiler. Mutlu, kıskanılmalı güruhun içine dâhil olmaktan. Bir avare bakışı sahile; balıkçılar yerinde, el ele çiftler kayalıklarda ve işte şu tarafta boş bir bank. Bir başkası oturmadan kurulmak istiyor bu banka. Yetişiyor.

Gözlerini çekip sahilten kendine dönüyor. Birisi ona Tanrı'yı kendi içinde araması gerektiğini söylemişti. Her şeyi içinde bulabileceğine ve her şeyi içinde kaybettiğine emin. Zamanın içinde eritemediklerini bu denize atmaya kararlı. Bugün şu saate şu ana kadar sanki uyuyordu. Mahmur yüreğiyle düşündü. Bir şairi kendine âşık etmişim. Onun bana yazdığı bir şiir vardı. Ağır aksak buluyor dizeleri zihninden. "Sen mutlu bir şarkısın / Üzülmeye hakkın da yok gücün de" o şaire bu dizelere rağmen nasıl âşık olmadım, hayret doğrusu. O kadar haklı ki, ben mutlu bir şarkıyım. Ölümün, gitmelerin eşğine hep mutsuzken geldim. En ufak bir mutsuzlukta ya kapının önündeydim ya ip boynumda. Ölümden korunmalıyım. Yani mutsuzluktan. Aslında sırf mutluluk tasası da değil benimki, ben dinginlik istiyorum. Şu deniz gibi, çarşaf gibi, usul bir dinginlik... Vapurlar yaklaşıyor. Bir çarşafı amansızca yırtan vapurlar. Dokunulmayası güzellikleri yıkıyoruz. Yahu

nasıl insanlarız, diye düşünüyorum. İnsan olduğumdan şüphe ediyorum.

Nasıl yazmıştı o mektuba:

İnsandım. Her şeyin açıklaması buydu. Kendimden vazgeçtim çünkü insan olmamı istemediniz. Ben âşık olurdum, ben hata yapardım, ben nefret ederdim, ben gitmek isterdim, ben hiçbirinizi görmek istemezdim oysa ben hepinizi severdim. Bana yaşamlık bir hayat bırakmadınız. İnsandım yahu, dengesizliğim de bundandı, kusurlarım da. Beni insan olarak bilemediniz. Soğuk bir beden olduğumda sarılmayın. Kalbimin size üşürken ihtiyacı vardı. Soğuğu hissetmiyorum.

Kusurlu buldu bu cümleleri. Yazdığı her şeyi kusurlu bulurdu. Bir yazar olsaydı asla bir kitap yazamazdı. Bir mektup daha yazmak istemedi. Hiçbiri bir ölümü anlatacak kadar yeterli olmayacaktı. Ne yazarsa yazsın annesi o kızı neden bu kadar çok istediğini anlayamayacaktı. Hangi kelimeleri seçerse seçsin, içindeki iyiliğe rağmen ondan nefret edenler olacaktı. Ne yaşarken ne de ölürken anlaşılıyor insanlar. Son sefer İnsandım. Her şeyin açıklaması buydu, diye yazdığına bulduğunu sanmıştı, insanlar onu bu kelimelerle anlayacaktı. Oysa kimsenin insan olmanın ne demek olduğunu hatırladığını sanmıyordu. Hemen önünde sigarasını yakmış, saatlerdir paylaşılabilen bir mirastan konuşan eşlere baktı. Hangisinin hangisini sigaraya alıştırdığını merak etti. Kadının dumanı içine çekişleri, canı sigara içmek istedi. Bu hayata onu neyin alıştıracaklarını merak etti. Cebinde sigara olmayışına üzüldü. Uzakta bir lekeye takıldı gözleri. İşte şimdi yanından bastonuyla geçen topal adamı fark etmiyordu. Gözlerini kırpmadan baktığı noktada gördükleri bir sahilin çok ötesindeydi. Sevmenin nasıl bir his olduğu geldi dimağına. Genzine kadar yandı hisleri. Sevmek onun için ibadetti, tanrısı sevgilisi oluverirdi. Bir adanmışlıkla severdi, vakte vurulmamış bir alışkanlıkla severdi. Bir keresinde sevmişti ve her şey soğumuş iki çayın etrafında dönüyordu. Öylesine bir çay bahçesi idi ama öylesine bir zamandı ki. Gözlerinde kelimelerini bulamadığım bir ifade vardı. İki

çay söyledik hep, içeceğimizden değil. Gözümüzün çayı göreceğinden değil. Soğumuş iki çayın etrafında yaşanmıştı her şey. Sözlerine daldım, gözlerine daldım. Saatler geçirdi, uyanamazdım. Bir lekenin içinde boğulduğunu hissetti. Bir hayatın içinde boğulduğu gibi. O leke bir şekle kavuşsun istedi, o leke sevdiği kız olup yanına otursun. Başını taşımaktan yorgundu. Yalnızlıktan tüm şikâyetleri bir omuzun eksikliğiyle aslında. Gözleri yaşarmaya başladı. O uzaktaki karartı bir insan olup gelemedi. Bir omuz başını alıp yüreğine yaslamadı. "Kıyamam!" diye böldü Müzeyyen. "Şşşt" dedi Meddah. Sesler karışıyor, bu Paris ne gürültülü memleket kimse susmak bilmiyor. Bir adam geçiyor yanlarından, sesinde toyluğun verdiği bilmişlik: "Paris enteresan bir yer. Ne Parisli, ne Parissiz oluyor. "Parissiz de yaşarım. Bir şehri neyin özel kıldığını düşünüyorum. Bir insanda karar kılıyorum. Bir şehri ya bir insan uğruna seversin ya da bir şehri bir insan yüzünden terk edersin. Ben çok şehirler terk ettim.

Kalkıyor. Ellerini sıkıyor paltosunun cebinde. Üşümüş. Ama dönmeye niyeti yok. İyice yaklaşıyor denize. Kayalıkları gördüğünde oraya yürüyor adımları. Bir kayaya oturuyor. İşte şimdi bir şehir gerisinde. Deniz sanki ona kucak açmış. Dökülecek birer birer. Başlıyor anlatmaya. Ertelemenin silsilesinde kayboldum. Hayat nefes almadan akıp giden nereye gittiğini göremediğin, ne kadar gittiğini göremediğin, neleri kaybettiğini fark edemediğin bir boyun eğiş oluyor. Başını kaldırmalı insan. Bugün bu işim vardı, yarın mutlu olacaktım, filmi sonra izlerdim, yarın aşık olurdum. Şu yarın hiç gelmiyor. O yüzden gençti, diyorlar muhakkak. Ben hala izlenmemiş bir filmle, okunmamış bir kitapla yaşıyorum. Ben yaşamıyorum ben ertelemelerden ibaretim. Sevmek için bekliyorum, sonra söylemek için bekliyorum. Derken ölüm beklemiyor, geliveriyor. Kendimi bir ipin ucunda buluyorum. Ben ölümü değil ölüm beni tercih ediyor. Kovalanıyorum. Kaçmak mümkün olmuyor.

Yeterince insan olsaydım defolup giderdim. Arkamdan kimse aramasın istiyordum. Bazen de bu yalnızlığuma ağılıyordum. Paris'te herkes birbirini terk ediyor. Bu şehirden gitmek istiyorum. Cenazeler

sessiz burada, salâ okunmaz. Kimse kimsenin mezarına bir avuç toprak atmaz. Herkes sigara içiyor, sigaramın olmayışına yanyıyorum.

Birini beklediğimi arkamdan gelen ayak seslerinin beni heyecanlandırmasından anlıyorum. Oysa son zamanlarda hiç onu görmedim. Saçma! Yanımdakilerden tiksinererek her an onu özlüyorum. Gözlerime bakıp konuşuyorlar, ben her kelimedede onu düşünüyorum. Güzel kızların yanındaki zayıf oğlanlardan öğreniyorum. Bir sigaram olmayışına bir daha sövüyorum. Vapurlar yaklaşıyor, ben gitmek istiyorum. Sırlarımı bir kuyuya taş atar gibi söylüyorum birer birer. Yankılarını merak ediyorum, bu kuyu yeterince derin mi? Uyuyorlar.

"*Teyzeme: bu akşam beni bekleme, çünkü gece kara ve ak olacak."

Gece oluyor Paris'te ve nihayet uyanabilmiş bizimkiler. Gazete haberini görüyorlar: "Ünlü Şair Kendini Sokak Lambasına Astı." Sevdiği kız için asmış kendini diyorlar. Şair, hayranlıkla izliyor. "Sokak lambasına asmış kendini. Ne lirik bir ölüm!" Öykünüyor Şair. Daha lirik bir ölüm gelse aklına o an öldürecek kendini. Şairler insanlığın neresinde duruyor bilmiyorum. Nerval neden ölmüş bilmiyorlar. Ne bizimkiler ne siz. O ölürken uyuyordunuz. İnsandı, her şeyin açıklaması buydu. "Sıcak bir kış günü" diye anılacak öldüğü gün yaşayan şairlerce. Sıcak mı sıcak hem de.

* "Sıcak Bir Kış Günü" Safiye Erol'un vefatının 50. yılı anısına düzenlenen hikâye yarışmasında **mansiyon** ödülüne layık görülmüştür.

Fatma KAYAARDI

Özel Merve Güventaş Fen Lisesi
KARATAY / KONYA

YALNIZKEN*

Yine her zamanki saatinde açıldı küçük kulübenin kapısı. Uzun boylu, ak saç ve sakallı bir adamdı içinden çıkan. Üzerinde yılların eskittiği her halinden belli olan ince bir gömlek ve adamın bileğinden bir karış yukarıya kıvrılmış eski bir pantolon vardı. Ayakları çıplaktı. Adam kapının sağında duran yıpranmış tekli koltuğa attı kendini. Bu sırada koltuğun yayları üzerindeki yükten şikâyet edercesine gıcırdadı. Yaşlı adam kafasını yukarı çevirip kendisine göz kırpan yıldızlara selam verdi. Evet, henüz güneş doğmamıştı. Uzun bir süre aynı şekilde kaldı adam. Dinledi cırcır böceklerinin ırmaktan gelen şırıltı eşliğinde söylediği şarkıları. Ayağa kalktı ve kulübenin yanından geçen ırmağa doğru yürümeye başladı. Aynı zamanda gömleğinin kollarını sıvıyordu. Irmağa varınca avuçlarını doldurarak kana kana su içti. Sonra abdest aldı ve kulübesine seccade için geri döndü. Zaten yakılı olan gaz lambasını eline aldı kulübesine girince. Seccadesini ise kendi yaptığı sandalyenin üzerinde buldu. Seccadeyi kolunun altına sıkıştırıp dışarıya çıktı. Adam gaz lambasını taburenin üzerine bıraktıktan sonra kulübesinin birkaç adım ilerisine yürüyüp seccadeyi çimlerin üzerine serdi ve sabah namazını kılmaya başladı. Namazı bitince içine yiyeceklerini koyduğu örgü sepetini, içine sarkıttığı kuyudan çıkardı. Yarım ekmekle dün akşamdan kalan bir kâse çorbayı aldı içinden. İkisini de bir kovaya koydu, sepeti ise eski yerine bıraktı. Ardından kulübe duvarına yaslanmış oltasını ve o kovayı alıp ırmak boyunca, bu vadiyi çevreleyen yüksek dağlardan kulübesinin arkasında kalan ve diğerlerinden daha yüksek olan dağa doğru, yaşından beklenmeyecek bir hızla yürümeye başladı. Onun günü her zaman böyle başlardı. Daha fazlasını beklemezdi hayattan. Zaten hayatını oluşturan şeyler

de bu eski kulübe, kendi yaptığı küçük kayık ve oltasından başka bir şey değildi. O hayatından memnundu. Yalnızlığı onu mutsuz etmiyordu hiçbir zaman. Belki bazen iki yıl önce toprağa verdiği karısının gözlerine yansıyan sıcak gülümsemesini özliyordu ama bu onu umutsuzluğa sürüklemiyordu. Haline şükretmeyi onca yılın tecrübesiyle öğrenmişti çünkü.

Kulübesinin arkasında kalan dağın eteklerine ulaştığında gökyüzünün koyu mavisini güneşin kızılığı ele geçirmeye başlamıştı. Adam ırmağın üzerindeki köprüden karşı tarafa geçti elindeki olta ve kovasıyla. Kuşlar yavaş yavaş ötmeye başladılar sanki cırcır böceklerini susturmak istiyormuşçasına.

Yaşlı adam sonunda ırmağın döküldüğü denize vardı. Etrafta in cin top oynuyordu. Hep böyle olurdu zaten. Sadece bazen sağ tarafındaki dağın diğer yanında kalan köyün küçük çocukları yüzmek için gelirlerdi. Onların dışında da kimsecikler olmazdı.

Adam sahilde dalgaların etkisiyle sallanıp duran kayığına doğru yürüdü. Sağ tarafında yumurtlamak için gelmiş birkaç tane CarettaCaretta vardı. Bir an kendi annesini düşündü yaşlı adam. İlk kez balıkçılığa çıkacakları zaman babasıyla, annesi onu hazırlamıştı. Taramadan önce saçlarına sürdüğü kolonyanın keskin kokusu hala burnundaydı."Kendine dikkat et, oğlum. Balıkçılık zor işti." demişti. "Üstünü kirletmemeye çalış, tamam mı?" Şimdi ise o annesinin yumuşacık elleriyle taradığı kahverengi saçları artık bembeyazdı. Yer yer dökülüyorlardı da.

Elindekileri ve kendini kumların üzerine bıraktı. Kovanın içine koyduğu çorbayı ve yarım ekmeği çıkarıp bağdaş kurdu. Çorbanın içine ekmeği ufaladı ve fazla mütevacı olan kahvaltısını yaptı. Sonra da kumların üzerine bıraktığı eşyalarını alıp kayığına bindi.

Deniz tüm ihtişamıyla parlıyordu her zamanki gibi. Belki de buydu yaşlı adamı küçüklüğünden beri denize çeken. Özellikle de şu anda olduğu gibi gün doğumu vaktiyse vakit ve eğer deniz şu anda olduğu gibi sakinse bu cazibe iki katına çıkıyordu.

Uzaklara, çok uzaklara kürek çekmeye başladı adam. Kayık yine hafif hafif sallanıyordu. Denizin kokusu insanı kendinden geçirtebilecek kadar güzeldi. Ve bir meltem yalıyordu adamın yüzünü şefkatle esen. Adam gözlerini kapattı. Denizin kıyıya çarpan dalgalarının sesi meltemin kısıp sesine karışıyordu.

Kıyıda yeterince uzaklaştığını düşündüğü zaman adam, ağlarını denize saldı. Sonra oltasını eline aldı ve "Bereket ver Allah'ım." dedi oltasını da denize salladığı zaman.

Öğle vakti yaklaşırken adam kovasına baktığında duasının karşılık bulduğunu gördü. "Maşallah," dedi ağlarını toplarken. "Bugün deniz bayağı cömert..." İşini bitirip kıyıya dönmeye karar verdiğinde Kurban Bayramı'na az bir günün kaldığı geldi aklına. Karısıyla geçen Kurban Bayramlarını düşündü. Bu yüzden kasabaya gitmek zorunda olduğunu da...

Hem Balıkçı Kerim'e de balıkları bu sefer kendi eliyle verebilirdi. Belki küçüklük arkadaşı Hasan'a da uğrardı. Yönünü hemen kasaba istikametine döndürdü. İki yıldır uğramıyordu. Acaba değişmiş miydi? Bir heyecan doldurdu içini. Daha hızlı kürek çekmeye başladı.

Kasaba kıyılarına vardığında güneş tüm yakıcılığıyla tam tepesindeydi. Şapkasını denize batırıp ıslattı. Bu onu bir nebze dahi olsa serinletebilirdi. Aşına olduğu yollarda eline aldığı kovasıyla birlikte yürümeye başladı. Tanıdık bir insan görme hevesiyle bakındı etrafına. Ama çabaları hep boşunaydı. Yürüdüğü yollardaki taşlarla birlikte bütün yüzler de değişmişti.

İki yıl... Sadece iki yıl olmuştu. Bu kadar çabuk değişebilir miydi? Sonunda değişmeyen sayılı şeylerden birine rastladı gözleri. İşte oradaydı, köşede, dışarıdan rengârenk görünen kumaş dükkânının karşısında. Ahşabın üzerine kazılı olan "Balıkçı Kerim" yazısı iki sene önceki halinden farklı değildi.

Balıkçıya geldiğinde balıkların kendilerine özgü kokusunu aldı ilk önce. Koku güzel değildi ama tiksindirmiyordu da adamı. Dükkânın şimdiki sahibini görünce gülümsedi. Bir ara o da burada çalışıyordu. Balıkları tezgâha dizip müşteri beklediği çok olmuştu.

Müşterilerinin kokudan burunlarını kısırtırdıklarına da çok kez şahit olmuştu. Ama daha önce de dedim ya, deniz onu daima kendine çekiyordu. Mıknatısın demiri, Ay'ın denizi çektiği gibi... Bu yüzden hiçbir zaman rahatsız olmuyordu bu kokudan.

Selamlaştı iki eski dost. Sarıldılar birbirlerine. Ve sarıldıkları zaman unutulmaya yüz tutmuş bütün anılar da canlandı yaşlanmış zihinlerde. Birlikte balığa çıktıkları zamanlar gibi...

Daha gençti. Saçlarının kahverenginin en koyu tonu olduğu zamanlardı. Kanların deli aktığı, insanların yerinde duramadığı anlar. Ve genelde hataların en çok yapıldığı...

Genelde diyorum çünkü o bu genelin dışındaki istisnaydı. Çünkü o hata yapmaya zaman bulamayacak kadar çabuk yaşamıştı gençliğini. Öyle çabuk ki çıkan sivilcelerini bile dert edememişti. Çünkü onun gençliği evine ekmek parası kazanmanın derdiyle başlamış, evinini sıcak tutmanın derdiyle son bulmuştu. Ve o zaman aynaya baktığında gördüğü ise saçındaki kahverengiliği azınlıkta bırakan beyazlardı.

İşte o yaşayamadığı gençliğinin ortalarında başlamıştı burada çalışmaya. Bazen tezgâha bakıyor bazen de hala sürdürdüğü mesleğini yapmaya, balık tutmaya, gidiyordu. Ve şu anda sarıldığı adamla çoğu kez balığa çıkmış, Kerim Usta'nın verdiği maaşı paylaşmışlardı.

Kovasındaki balıkları verdi yaşlı adam. Vedalaştılar. Başka bir yere gitmek üzere tekrar yola çıktı.

Ve çocuk kahkahalarının taşıdığı parkın yanından geçerken adam, kendi çocukluğunu düşündü. Kararsız duygular dolaştı içinde. Daha dün gibiydi arkadaşlarıyla zillere basıp basıp kaçtığı zamanlar. Ama aynı zamanda hiç yaşanmamış gibi de. O zamanki yaramaz çocuk kendisi miydi? Anlayamıyordu.

Rutubet kokan, boyası dökülmüş duvarlarla çevrili ara sokağa geldiğinde adam içindeki çocuğu uyandıran o oyuncakçıyı gördü. Buraya son gelişinde yanında tökezleyerek de olsa yürüyen karısı vardı. "Kızların oyuncaklarını ben seçeceğim, haberin olsun." demişti. "Erkeklerinkini sen seçebilirsin. Bakkal Hüseyin'in de oğlu olmuş unutma. Bu sefer bir kişi daha fazla alalım."

Karısı hiçbir zaman kaybetmemişti ruhunun çocuk olan tarafını. İçindeki bitmek bilmeyen umuduyla daima etrafa ışık saçıp ümitsizliğin dorukta olduğu karanlık geceleri gündüze çevirmişti. Eğer adam şu anda hayatını umudunu yitirmeden sürdürüyorsa bunda karısının payı büyüktü.

Büyük bir heyecanla oyuncakçıya girdi. Kısa bir sürenin ardından aynı heyecanla dışarıya çıktığında elinde iki koca poşet vardı. Örgülü saçlarıyla bez bebekler dolduruyordu birini. Diğeri ise birbirinden renkli misketler...

Bunları yan köyün çocuklarına dağıtacaktı. Karısıyla her bayram yaptıkları gibi...

Bu rutubetli sokaktan çıkıp denizin üstünde sallanan kayığına doğru yürümeye başladı. Belki de karısını, ölümünden sonra ilk kez yanındaymış gibi hissetti.

Kayığına elindeki poşetlerle birlikte bindi. Oltası da kayığı gibi bıraktığı yerde duruyordu. Tekrar başladı adam uzaklara kürek çekmeye. Denize açıldıkça kasabadaki binalar küçülüyordu adamın gözünde.

Güneşin sıcaklığında kuruyan şapkasını tekrar ıslattı. Öncekinden daha kısa süren bir yolculuğun ardından kendi küçük kıyısına vardı adam.

Kayığını eski yerine bıraktı ve yine aynı yolları yürüyerek kulübesine döndü. Elindeki poşetleri kulübesine bıraktı. Çiçeklerini suladı bir müddet. Sonra elinde kalın bir kitapla karısından kalma görevini yapmanın rahatlığıyla koltuğuna gömüldü.

Hediyelerini verdiği zaman çocukların gözlerinde göreceği ve karısının gözlerinde hep gördüğü ışıltıyı düşündü. Birilerini mutlu edecek olmanın ferahlığıyla kitabını okumaya devam etti.

Ve yine yalnızdı. Eski kulübeyi, kendi yaptığı küçük kayığı ve oltasını saymazsak...

-Son-

* "Yalnızken" Safiye Erol'un vefatının 50. yılı anısına düzenlenen hikâye yarışmasında mansiyon ödülüne layık görülmüştür.

Batuhan KURT
Silivri Mesleki ve Teknik
Anadolu Lisesi / İSTANBUL

ŞU BULUTLARA DA ÇIKMIŞ MIYDIK?

Teknemin beşikten farkı olmayan tıprdayışları, rüzgar ve güneşin tüm anaç duygularla okşayıcılığını tamamlıyordu sanki! Bu hal az vakitte küçük kestirmeleri nazikçe davete durmuştu bedenime. Neye yarar? Şu, her nasılsa vazgeçilmezimiz oluveren alet, edepsizce son vermesi yetmiyormuş gibi keyfime...

Açmalı mıyım yoksa? Kapat! Kapat ve uy dalgalara. Kapat ve sallan dur beşikte gibi. Kapat ve annemin özlediğim kucağını hatırlatan denizlere yum gözlerini, mışıl da yavrum mışıl da...

Arayan kızımdı, rüzgarımla sarmaş dolaştı sesi. Akşamı bulur imiş gelmesi. Akşama bende balık yapacağımı söylemişim, oda severdi bunu. Hapur hupur yerdik beraberce. Tatlıyı unutmamışım da demedim bir şey. Nasılsa alırdı en sevdiğimi. Yani ben öyle ummuştum. Ya hu, hangisiydi en sevdiğim? "R" ile mi başlıyordu? Aa, yok; en çok sütlaç severdim. Evet, evet sütlaç! Deniz ise ayrı bir tatlıydı şu an. Tokalaştım usulca ve tüm kibarlığımızla. Soğuktu. Tam balık tutma taffesiyle hemhal olma vaktiydi... Sonra uçuverdi beynim, meşe kömürüyle buluşan yağın kokusunu çektim içime. Ohh! Deniz ne kokuyordu böyle de alıveriyordu aklımı başımdan. Dönmeliydim...

Niye? kızıma mangal sözü veriydim de daha demin,sözüm balık üstüne değil de köfte cızırdatmaya dairdi.

Toprağa değende hafiften sarsıldım. Denizin pırpırlamasına alışmış olmalıydım. O çakır mavisini denizin ilettiği, o anneminkinin hayal meyal hatırladığım tını mini ninnilerine benzeyen sesi uğurladı beni toprağa. Dinlenmeye bıraktığım kıymayı dolaptan dışarı aldım. Epeyce de geçmişti zaman. Nasıl geçti, nasıl geçirdim zamanı?

Anlayamadım. Bu düşünceler almış götürmüşken beni uzaklara. Bırakmaz rahat edelim yine vızırdadı alet. Yine kızımdı. "Şehir merkezindeyim, revaniyi aldım geliyorum""Ee bende köfteni hazırlıyorum, geç kalma!""Baba balıklara ne oldu?"

Ne balığı?

Balık istediymi de canı söyleyemedi belki de. Kızımın canı balık isterde yapmam mı hiç? Dakikasında koyuldum yola. O denizinanaç sevecenliğine dönme tutkusu sardı beni. Sardı, sardı ama bu kez denizin şarkısına kulak veremez ve onunla uykulara dalamazdım çünkü hava kararmadan balıkları... Oltam, oltam nerde? Heh, buldum. Nasılda şenlendim hemen. Sahi ne çıkardı denizden şansımıza? Vira bismillah, diye atmasam da usulca bıraktım oltayı denize. Güneşin batmasına biraz daha vardı ve güneşte hiç keyifsiz görünmüyordu halinden. Hoop titredi birden oltacığım. Tuttum ve hemen çektim. Ve ne şans be. Dört tane iri kıyım istavrit. Doyururdu bizi. Öyle bir doyururdu ki. Kedilerimiz de kismetlenirdi balıklardan. Henüz şansım bitmemiş olmalıydı, çünkü bu gördüğüm bir ördekse yaşadık. Bi iştahla sarıldım küreğe, çek babam çek! Bide ne göreyim? Ördek beklerken içi rulo haline getirilmiş kağıt çıkmaz mı? Bari azıcık şarap, viski çıksaydı içinden. Hadi bu seferlik böyle olsun. Hem birazcık macera kötü sayılmazdı. Kağıdı çıkarmam uzun sürse de başardım. Hadi, bu sefer titreme! Titremedi hayret! Elimini titremediğine sevinsem mi? Yoksa ördek olmadığına üzülsem mi? Arada kaldım. Bu kararsızlığa kağıtta yazanları okumaya koyularak son vermek gerekmişti. Okumaya koyuldum hemen.

Söyle yazıyordu kağıtta :

Sevgili karıcığım,

Yokluğundan beri denizler soğuk. Kıştandır diyorsun. Dur, deme! Toprağının başına da yazıp koydum ama cevap gelmedi. Bu sefer denizlere yazıyorum. Çünkü sen denizleri çok seversin. Çünkü denizler uçsuz bucaksız. Üzerinden geçerken çok beğendiğin araziye kurdum evimizi. Ah bir tek noksanım sensin. Ne kadardır yoksun bilmiyorum.

Neredesin hiç bilmiyorum. Bildiğim ve yaptığım tek şey; Seni seviyorum! Denizlere yazıyorum çünkü nereye gittiğini bilmiyorum. Her yerde olabilirsin. Denizler her yere gidebilir. Bu sefer de cevap gelmezse ben denizlere gidebilirim. Bir rüzgar esebilir. Ben ölebilirim!

Bakakaldım öylece kağıda! Gözlerimi uzun süredir dolduran nerdeyse nadir yazılardan bu. Kim yazdıysa ortada büyük bir özleyiş vardı. Kime yazılmışsa, burnunda tütüyordu o kişi yazanın. Aklıma bir şey geldi. Bunu yazanı bulmalıydım çünkü bende onu çeken bir şey vardı. Hayatın içinden bir şeydi bu. Bunu bulmam tesadüf olamazdı ya. Ben böyle bilirdim. Her kim bu yazıyı okursa beni çektiği gibi alıkoyardı zamanından da onu. "Kime yazılmıştı ?" diye düşünmedim değil. Evet, evet karısına yazmıştı. Ee, kimdi bu kadın? Ölmüştü galiba ya da pır, edip kaybolmuştu aniden. Böylesi bir olay hiç de yabancı gelmiyordu. İnsan neden gider ki ? Güneşin batmaya doğru yeltendiğini gördüm. "Güneş neden batır ki ?" diye sordum kendi kendime. Yeniden açmak için solduğu geldi aklıma çiçeğin. Yeniden doğmak için battığı güneşin. Dönme vakti gelmiş miydi ne? Yavaştan kürek çekmeye başladım. Ah ulan alet ne zaman keyfimin içine etmemeyi öğreneceksin? Eskiden öylemiydi. Biri bir şey söylemek istediğinde o kişiye ulaşmamız ya da mektup yazmamız gerekirdi. Telgraf da kötü sayılmazdı ama. Bu alette ne? Vız, vız, vız... Rifat yazıyordu arayan kısmında. Çıkaramadım ama kayıtlıydı telefonumda. O halde tanıyor olmalıydım şu Rifat'ı. Açtım telefonu. Kalın tok bir ses karşıladı beni. "Kiminle konuşuyorum?" "Beni tanımadın mı ?". Gerçektende tanıyamadım onu. "En yakın arkadaşın lan. Rifat, Rifat!". Tanıyamasam da incitmemek için o masum "He Rifat tamam, tamam tanıdım. " yalanını uydurdum. Akşama gelecekmış. Desene kedilere balık şansı azaldı. En yakın arkadaşım da zaten bir arada çözerdik bu bilmece dolu kağıdı. Denize epeyce konuk olmuş olsam gerek. Uzaklaşmışta uzaklaşmışım. Tekrar çekmeye başladım küreği. Kıyıya yaklaştıkça hava biraz daha kararıyor. Karardıkça da ben hızlanıyordum. Kızımı görür gibi oldum şappadanak. Beni bir telaş aldı sorma. Bu şehvet dolu hız kıyıya getirmez mi beni? Ayaklandım birden.

Adımımı karaya atar atmaz tekrar tokalaştım ve minnettarlığımı sundum ona. Deniz suyu berraklığını kaybetmeden karşılık veriyordu sanki, usul usul. Biraz ileride ve tekneyi kazığa bağladım. Malum, eşşegini sağlam kazığa bağlayacaksınız!

Bağlamamla, kızımın tüm sevecenliğiyle boynumda etkisi sıcak olan sarılışını hissettim. "Bak, sana ne aldım? "Revani." "Sütlaç, sütlaç'a ne oldu kız?" "En sevdiğin tatlıyı aldım işte baba!" "Benim sütlaç olmalıydı. Sütlaç değil miydi kızım?" "Sütlaç mıydı? Yok, yok revani baba, revani." Neyse, diyerekten geçiştirdim konuyu. Ama hala kurcalıyordu aklımı bu soru Ben revaniyi mi severdim? Ne garip iş arkadaş bir türlü anlamadım şu kendimi.

Kızımın "Hadi babacığım acıktım." lafıyla irkildim ve ardından "Biraz daha beklersek kahvaltı yapıcağız." lafıyla ateşi yakmaya koyuldum hemencecik. Elimdeki kağıdın ne olduğunu anlamadan bilmeden tutuşturamaz mıyım? İyice bunadık. Denizde bulduğum o sahibi meğhul kağıttı bu. Anımsadım ve üfürüklerimle tutuşmayı az da olsa engelledim. Kızım içeriye girmiş, benim düzenden uzak evime çeki düzen veriyordur kesin. Gelsin, gelsin. Bir dakika bile beklemeden anlatmaya koyulacaktım. Heyecanlanmamak mümkün mü? Onu tanıımıyormuş gibi şu soru aklımı kurcalıyordu. Kızım acaba ne tepki verecekti?

Ateş hiç sönmeyecekmiş gibi tutuşmuştu. Balıkları koyduğum gibi ızgaraya, saniyesinde cızırtılar ağır ağır başladı. İştahımı hem açıyor hem de kapatıyordu bu koku. Kızım kokuyu almadı herhalde yoksa dakikası dakikasına damları keleşim. Mmm! Gitgide daha da sulanmış mıydı? Ağzım ya da midemin gurultusunu bastırıldığından mı bilmiyorum bu tat. O vızvızcı alet kadar keskindi sesi "Baba bir dakika gelir misin?" Bir şey olmasın sakın. İçeri koşar adımlarla girdim. Tahtadan kapı, ağaç olduğu günlerdeki neşesi yerinde olacak ki, açiverdi bana kendini. Kendimi içeriye attığımda, kızımın elinde bir defter vardı. Ona bir cümle söyletmeden heyecandan direk girdim

konuya. "Canım, bak deniz kollarında sarmaladığı bir şeyi verdi bana. İşte bu şişe. Şişenin içinde de bir kağıt. Ne şans ama, değil mi? Rıfkı'ydı sanırım." Rıfat amca, baba "Heh! İşte, o amcan gelecek, onla bu gizeme son vereceğiz."

Oku istersen diye uzatmamla kapması bir oldu. Okudu, ama bir tuhaf oldu. Yüzü acayipleşti. Yarısına gelmeden okumaya ara verdi. "Baba... Şey... Kızma ama ben daha demin günlüğünü okudum ve aynıysa orada yazıyordu. Baba bu yazıyı... Bu yazıyı sen yazmışsın. Altında tarih ve imzanda var!"

Ne bu şimdi! Allah, Allah!

Eyvah cızırtılar arttı! Köfteler, köfteleri unuttum. Köfteler yandı! Aniden dışarıya fırladım...

* "Şu Bulutlara Da Çıkmış Mıydık?" Safiye Erol'un vefatının 50. yılı anısına düzenlenen hikâye yarışmasında **mansiyon** ödülüne layık görülmüştür.

Avni Can YAĞCI

Tarsus Amerikan Koleji / MERSİN

JÖN TÜRK

5 Mart 1886. Cihan yepyeni bir güne uyanmış ve yıllardır doğmamış güneş, yüzünü göstermişti İstanbul'a. Esnaf, terini döktüğü kumaş parçasını giymeye; gençler unutulmuş diyarlarda can vermeye devam etmişti bir mart sabahında. Boğazlarda İngiliz uşakları, Alman bayrakları sükûnet ile duruyor ve bir zamanlar kan ve yorgunluk içinde vatanseverlikle parlayanlar, bir kere daha el sıkışıyordu mandacılarla. Bir odalı evinde perdeyi kapamış, kapıları zincirlemiş ve kısa bir zaman önce mezun olduğu okulundan geriye kalan tüm hatıraları yakarak ısınmıştı o sabah. Tutkusu gereği yatağından kalkıp takım elbisesini giymiş, fesini takmış ve ayakkabısındaki deliği bir şarap kapağıyla doldurmuştu. Cebinden çıkardığı resme uzun uzun bakıp gözyaşı dökmüştü. Anne ve babasıyla birlikte en son o resimde gülümsemişti bir başkasına. Resmi cebine koyduktan sonra "Sefiller" romanını alıp Beyoğlu'ndaki tavernaya gitmek için yol almıştı. Sahile vuran köpük köpük dalgalar ve soğuk esinti ona huzursuzluk vermiş ve sokakta oynayan çocukları görünce yüzündeki tebessümle derin bir nefes verip bir çocuk gibi bihaber ve cahil olmayı istemişti bu hayatta. Yol üstünde aldığı simit ile bir kaldırımda oturmuş ve tıpkı çaresizce kurduğu hayalleri ile kendi ruhunu beslediği gibi elindeki ekmek parçasıyla da özgür olanları besliyordu. Yanı başında toz toprak içinde unutulmuş bir dilenci vardı ve onun için dua ediyor, onu Tanrı'ya bağlıyor ve bir kuruş için onun gözlerine bakıyordu. Yaşlı kadına acıyıp birkaç kâğıt vardı ve sonrasında, oracıkta oynayan küçük bir çocuğun yaşlı kadına koşarak sarıldığını gördü. Beyoğlu'na doğru giderken bir anda başka bir ülkede yaşadığını düşünmeden edemiyordu. Birkaç sokak öncesinde yurtık giysilerle gezen insanlar varken birkaç sokak sonra güzel kadınlar,

iyi giyimli erkekler, Batı müziği ve kaldırım vardı.

Tavernaya girer girmez dostlarıyla aynı masaya oturdu ve eskiden Mebusan Meclisi'nde milletvekili olan arkadaşı Tevfik Bey, çantasından birkaç belge çıkardı ve konuşmaya başladılar. Tevfik Bey, son derece sakin ve uysal bir ses tonuyla, "Sevgili arkadaşlar! Son aylarda bu bölge civarında çok sayıda bilgin genç yetişmekte ve biz de emperyalizme karşı daha da etkili olmak uğraşındayız. Padişahımız, talihsizlik içinde söylüyorum ki dış mihraklar tarafından söz eri olarak kullanılmaktadır ve her ne kadar görüşlerimiz hanedana aykırı da olsa bu fedakârlıklar onun iyiliği içindir." dedi. Tevfik Bey sözünü bitirir bitirmez o, 100 yıllık İrlanda viskisinden bir kadeh daha aldıktan sonra Fuat Bey'le bakışarak gergin ve taviz vermekten fazlasıyla uzak bir ses tonuyla, "Bu dedikleriniz size bir kere olsun mantıklı geldi mi, Tevfik Bey? Başımıza ne geldiyse hedonizmden ve aşağılık psikolojisinden gelmiştir. Farzımsal, siz padişahsınız ve iktidarınız boyunca birçok genç vatani uğruna canını feda etmiş, reaya nice çileler çekmiş ve ecnebiler ülkenizi dile, dine ve ırka göre ayırmaya çalışıyor. Fakat aynı zamanda bir grup genç çıkıyor ve ecnebinin bilgileriyle, tecrübeleriyle onların amaçlarından farklı ve tam tersi olarak, ülkenizi kurtarmaya çalışıyor ve bunun gerçekleşmesi için ya 600 yıllık perspektifinizden vazgeçeceksiniz ya da tahtınızı hak edenlere bırakacaksınız. Vicdanınız ve muhterem aklınız ile hangisini yapmayı münasip görürdünüz?" dedi. Tevfik Bey, yanında oturan ihtiyar Mustafa Bey'e ve Muhtar Veli Bey'e bakarak: "Efendim, öncelikle bir gençten ziyade, bir vatansever ve bir dünya vatandaşı olarak ülkeme ve ülkemde yaşayan her ırktan kardeşime kendi kardeşimmiş gibi bağlıyım ve bu ikinci Fetret Devri'nden kurtulmamız için her türlü demokratik adımın atılmasından yanayım fakat başımızda bir sultan var ve sultanımız fesini çıkarsa bile; bizim fesimiz başımızda kalacaktır, kalmak mecburiyetindedir. Şayet ki bu dedikleriniz bir muhbir tarafından duyulursa hiç hayırlı şeylere vesile olmayabilir." dedi. Fuat Bey, titreme ve endişe içinde son viski damlasıyla yutkunmuştu. O, tavernadaki yüzlere baktığı zaman kendisini seyreden ve oturduğu masaya

bakmakta olan selvi boylu, seyrek saçlı ve yorgun bir adam gördü. O, Tevfik Bey, Fuat Bey ve diğerleri tavernayı sessiz bir şekilde terk ederken, kendisine bakan adam ile göz göze geldi ve soğuk bir selamet ile "Şehr-i Azam'ın" en güzide semtine ayak basmıştı yeniden.

Dava arkadaşlarıyla el sıkıştıktan sonra, karşı sokaktaki tezgâha yönelmişti gözleri. Kim bilir kaç yüzyıllık bir Fransız kemani, ayakbaki tezgâhının yanında sergileniyordu. Batı'dan nasibi iyice almıştı reaya! Tezgâha bakını tanıyordu çok eski zamanlardan. Eskiden kalaycılıkla uğraşıp, şimdilerde tezgâhtarlık yapan Cemil Usta'ydı. Tezgâhın önündeki evlat ise tıpkı kendi gibi şık giyinmiş, beyaz papyonu ile şehre renk katarken bir yandan da antika kemani çalıyordu. Yoldan geçen hanımefendiler ve yaşlıları veletler, hayretler içinde izliyordu. Fakat birkaç dakika sonra mendilci bir çocuk, elinden kemani alarak: "Bu meymeneti öttüreceğine bizler gibi validene yardım et" dedi ve kemani soğukkanlılıkla kırdı. Hiç kimse sesini dahi çıkarmamıştı. Ülkenin geldiği duruma boğazları yırtılmışçasına bağırانlar, bir kemanın nedensizce kırılmasına bile bir muhalefet göstermiyorlardı. Her ne kadar onun için Boğaz'ın köpüren dalgaları bile bir nağme gibi olsa da çocuğun yanına gidip cebindeki azıcık parayı da keman alması için çocuğa vermişti. Tezgâhın hemen önünde, yıllar sonra kendinden ve tabiatın her kusursuzluğundan daha çok sevdiği o kısa boylu, masum yüzlü esmer kızı görmüştü. Onunla aynı idadiden mezun olmuş, henüz iki yıl önce, on altı yaşındayken ona mektuplar yazmış, gecesini gündüzüne katarak onu düşlemiş ve onun endamı karşısında diz çöküp, ilan-ı aşk etmişti. Kalbine ağrı girdi ve elleri titriyordu Halide Hanım'ın karşısında. Okul yıllarında Halide Hanım'ı görünce meçhul bir mutluluktan titreyen elleri, artık üzüntüden ve çaresizlikten titriyordu. Hasretli ve kaygılı bir ses ile: "Halide Hanım! Sizi gördüğüm için Tanrı'ya müteşekkirim. Bana olan sevgisizliğinizi her geçen gün daha derinden yaşıyorum. Fakat son muhabbetimizde bana bir kelime ettirmediniz ve az ileride oturup konuşmamızı lütfen makul görün!" dedi. Halide Hanım, onu görünce hemen kin ve nefret meltemine kapılmış ve: "Gelemem. Evimde beyefendim bekler. İlaveten, cevabım

sizi yeteri kadar tatmin edememiş miydi?" demişti. Bir anda geçmişi anımsadıktan sonra: "Halide Hanım! Ricamı mazur görün. Ben sadece sizinle çok az da olsa konuşmak istiyorum. Lütfen bundan dolayı da beni suçlu olarak görmeyin!" dedi.

Halide Hanım, gönülsüz bir kabul ile onunla birlikte bin bir direkli Haliç'in akşamlarına yol aldılar. Haliç'te her günbatımında oturduğu yere geldikten sonra Halide Hanım ile konuşmaya nereden başlayacağını bilemiyordu. Hayatını değiştiren, bugünlere gelmesini sağlayan tek sevdiği kadın ile yıllar sonra aynı günbatımına kaptırıyordu kalbini. Kırgın fakat hala sadık bir ses ile: "Halide Hanım, benimle bu manzarayı seyretmeyi kabul etmenizden dolayı size çok minnettarım. Evet, belki şu anda bu güzel hayatınızın kısa bir anını şahsımla paylaştığınız için pişmansınız fakat ben sizin için gençliğimi feda ettim. Bu zamana kadar, bir kere olsun size karşı kötü bir his beslemedim çünkü bu, benliğime aykırıdır. Yanımda olmadığınız zamanlarda bile bu boğaz rüzgârları kokunuzu getirir, adınızı haykırır ve beni yerle bir ederdi. En soğuk gecenin mehtabını bile sızsız yaşayamazdım gençliğimizde. Beni ve sevgimi inkâr ettiğinizde, bu şehri terk etmeyi göze almıştım fakat böyle bir şehri nasıl bırakıp gidebilirdim ki? Son konuşmamızdan sonra mutluluk bana memnu kılınmış olabilir fakat şunu biliniz ki devran harap olsa bile, sevgim bu şehir gibi payidar ve kudretli kalacaktır." dedi. Halide Hanım dudaklarını kıpırdatmasa da, onu sevmediğini bir kere daha hissettirmişti fakat buna rağmen, yıllar öncesindeki ilan-ı aşka olduğu gibi, yine gizli bir soğuk sevinç ve minnet duydu genç kalbinin derinliklerinde. Onun böyle hissettiğini anladıktan sonra: "Ben ki bu cihanda sevdiğim yârin gülümseme sebebi, yüzündeki gamzenin ve mutluluğunun nedeni olmuş isem, bu şehir beni ahûzar etmiş olsa da, esir edemeyecektir kendine..." dedi. Halide Hanım yavaşça yerinden kalktı ve o: "Bu seferde mi hiçbir şey demeden gideceksiniz? İnsan, sevmediğiyle de vedalaşmalıdır şu kâfir dünyada..." dedi. O, yıllar sonra yeniden yalnızlığa teslim edilmesine rağmen refah içinde eve dönerken, Halide Hanım tedirginlikle evine gitti. Kocası Ankara Valisi

Yılmaz Bey; selvi boylu, seyrek saçlı ve yorgun bir adamdı. Halide Hanım'a neden geç kaldığını sorunca, Halide Hanım: "Onun ile Beyoğlu'nda bir yerde karşılaştım. Selametim ve münasebetim dahi yokken, gelip benimle konuşmak istediler. Ben de itiraz edemedim, lütfen hatamı mazur görün Yılmaz Bey!" dedi. Yılmaz Bey, yıllardır şiddetle çatıştığı ecnebi özentisi adamlardan biriyle yıllar sonra yeniden karşı karşıya gelmişti. Kin ve düşmanlık ile çektiği telgraf ile Beyoğlu'ndaki tavernada takip ettiği Jön Türkler'in istibdat düzenine karşıt düşüncelerinden ve aralarından bazılarının da mutlak rejimi yıkmak gibi sakıncalı hayallerinden dolayı yakalanıp idam edilmelerini talep etmişti. O, her ne kadar Jön Türklere yakın olup, hayatını onların fikirlerini tartışmak ile harcasa da, kendini daha ziyade bir Genç Osmanlı sayıyordu fakat tavernadaki ahbabları istibdat döneminde sansürlenmiş, takip edilmiş ve birçok tehdit almış şahıslardı.

Ertesi gün, Yılmaz Bey'in II. Abdülhamit'e onaylattığı emir ile o, Tevfik Bey, Fuat Bey, Mustafa Bey ve Muhtar Veli Bey Haliç'in hatırı sayılır ve masumiyet dolu sokaklarında reayanın önünde idam edilmek için beklediler. Tevfik Bey, darağacında beklerken halkın arasında cüzzamlı kız kardeşi Şefika'yı gördü ve ona yıllardır örnek olmaya, güçlü görünmeye çalıştığı gibi, yine gözyaşı dökmemeye yemin etmişti kendi içinden. Cellât Hamî Efendi, Tevfik Bey ve diğerlerine son bir kez söyleyecek bir şeyleri olup olmadığını sorduğunda Tevfik Bey, boynundaki halatın nazik dokunuşlarından sıyrılarak: "Vatandaşım, kardeşlerim, can dostlarım! Bastığınız bu topraklarda, sizi elbet yıkmaya çalışanlar, sömürmeye çalışanlar olacaktır ve bunlar belki de bizzat kendisine "Paşa" dediğiniz mahlûklar tarafından olacaktır fakat bu halk yüzyıllardır yedi cihanda göğüs gerdiyse, kılık değiştirmiş alçaklara karşı da kendini gereğiyle muhafaza edecek ve taarruza geçecektir" dedi. Muhtar Vali Bey ise çok sevip saydığı Tevfik Bey'i yalnız bırakmamak için: "Bizler yok olmanın ve tarihin cilveli oyunu altında ezilmenin eşiğinde olan bir imparatorluğuz fakat şu an biz naçizane şahısları izleyen herkes ister gâvur ister halis Türk olsun, haramilerin kahpeliğinden de alınızın akıyla çıkacağımızı bilmelidir ve felahımız

bu parklarda, bu köprülerde, bu meydanlarda kıvılcımlanacaktır evelallah!" dedi. Halk, zor bir yutkunma ile felahı sağlayacak fikirlerin gövdeden ayrıldığını, Haliç'in ihtisamlı ve çocuksu suratına, kanların ve gözyaşlarının karıştığını gördü. O, dava arkadaşlarının ve belki de ileride silah arkadaşları olacak arkadaşlarının vedasını kaldıramamıştı tükenmiş yüreğinde. Cellât, elindeki kılıç ile onun yanına gelmişti. Halide Hanım'a son kez bakarak, onun gençliğini, onun bir yıldız gibi yükseldiği zamanlara tanık olduğunu ve onunla el ele tutuşup birlikte yıkacağı nefret ve korku saltanatını anımsadı. Son sözlerini Halide Hanım dışında birine söylemeyi reddetmişti ve Cellât Hamî Efendi, bir ruhu daha bedenden ayırmaya hazırlanırken, Yılmaz Bey elindeki tütünü "Şehr-i Azam'ın" yüzüne soluyarak: "Bu hain, kendi gibi inançsız ve sırtlanlara birlikte padişahımızı devirmek için planlar yapıyor, ülkeye Batı'nın lanetini getirmeye çalışıyordu. Bu alçak herif, hanıma sarkıntılık yapıyor ve onun kalbiyle oynuyordu. Bizde bu tür suçlara af yoktur fakat şahsım tarafından bu yüzüzün Malta'ya sürgüne gönderilmesi uygun görülmüştür" dedi ve Cellât Hamî Bey, kılıcını onun boynunda ince temaslarla gezdirerek kılıcı çekmişti ve onu kağıya koyduktan sonra, Malta'ya doğru yol almışlardı. Yıllardır beklediği bu anı, şehirden gitmeyi şimdi kusursuzca yaşıyordu ve bir daha karşılaşmayacağını bilmesine rağmen, Halide Hanım'a utangaç bir şekilde gülümseyerek veda ediyordu İstanbul'a. Dava arkadaşlarının ölümünü gördükten ve hiçbir zaman mutlulukla bütünleştiremediği aşkından sonsuza dek ayrılmak üzere yol aldıktan sonra, ölümün daha onurlu ve şerefli olduğunu anlamıştı. Yılmaz Bey, ona en büyük acıyı da sürgünle yaşatacaktı. Halide Hanım, Yılmaz Bey'in kakhahaları arasında kimseye mahcubiyetinden dolayı bakamayacak bir şekilde, yere bakmıştı ve yerde bir kâğıt parçası görmüştü. Onun ceketinin yurtık cebinden düştüğünü düşünerek kâğıdı eline aldı ve Haliç'te onunla birlikte oturduğu kaldırıma gizlice giderek kâğıdı okumaya başladı:

"Aşk ve siyaseti bunca yıllık ömrümde her zaman eşdeğer görmüşümdür. Gerçekleşmeyecek hayaller ve umut dolu vaatler ile kandırıldığımızı henüz idrak edemedik. Fakat ikisinde de, hiçbir zaman

karşılığını alamayacağımız bir sevgiyle nefes vermeye devam ediyor; vatan ve yar uğruna, canımızı feda etmeyi kişisel menkıbemiz olarak biliyoruz. Şayet ki saadet ve sükûnet içinde yaşadığımız hayatları geride bırakıp, aşkın ve sömürünün esiri olmaktansa kör olmayı yeğliyorsak, vatanımın aziz kulları için ve o genç ve efsunlu maşuk için can vermek nev-i şahsına münhasır değil, her aşğın boyun borcudur. Siyaset uğruna bastığım toprakları arkama bakmazsınız terk edeceğim günün geleceğini biliyorum fakat ülkem de yıkılsa, cihan gökyüzü ile bir olsa da, sadece o yâri seveceğim ve sadece onun saltanatında bu Şehr-i İstanbul gibi deryalarla, rüzgârlarla ve özgürlükle buluşacağım..."

Halide Hanım, kâğıdı narin elleriyle katlayarak cebine koymuş ve onunla idadi yıllarındaki halini, gençliğini ve onunla olan eski dostluğunu hatırlamıştı. Onun, kendisini bunca yıldır hep sevdiğini ve onun için hayatının değiştiğini anlamıştı o an. Yılmaz Bey, reayaya hitap ederken, Halide Hanım Haliç'in günbatımına hayranlıkla baktı ve gözlerini kapayarak boğazın gözyaşlarıyla buluşmuştu. Yılmaz Bey, etrafından yardım istese de, halat atmaya denese de; Halide Hanım batmakta olan güneşin şefkatini ve renklerini ruhunda son kez hissederek, meçhul bir sürgüne açacağı gözlerini...

O, yıllarca sakladığı resimlerden, sıcacık yatağından ve deli divane sevdiği İstanbul'dan ayrı düşmüştü ama Halide Hanım'ı ilk günkü gibi seviyordu ve sevmeye devam edecekti. O, bir Genç Osmanlı gibi cesur ve özgürlükçü, bir Jön Türk gibi aşık ve hasretli kalacaktı ülkesine, Halide'ye...

Nuriye Fulya SUBAŞI

Özel Bahçelievler

İhlas Anadolu Lisesi / İSTANBUL

İŞTE BUNU ANLAMİYORUM

Güneşin ışıkları yüzümü yalarken uyandım. Yatağımin başındaki pencere açılmış ve çok güzel bir meltem perdemi adeta bir perinin parıltılı ve yumuşacık kanatları gibi yüzüme çarptırıyordu. Biraz yatakta oyalandıktan sonra anneme seslendim. Ayağında terlikleri ve mutfak önlüğüyle odama geldi. O kadifemsi ses tonuyla:

- Günaydın, güzel oğlum. Hadi gel, hazırlanalım.

Hiç sesimi çıkartmadan anneme itaat ettim. Üzerimi giydikten sonra lavaboya gidip, karışıp koca bir yumağa dönüşmüş saçlarımı taradım. Küçük duvar aynasından ancak yüzümü görüyordum.

Odam alt katta mutfağın yanındaydı. Hazırlığımı bitirip mutfağa geçtim. Annem yine harika yemekler yapmıştı. Hemen masanın yanına geçip yemeğe koyuldum.

Sıcak çorba boğazımda tatlı bir sıcaklıkla ilerlerken annem çantamı getirmişti. On dakika kadar bir yemekten sonra çantamı almak için kapının yanına yöneldim. Çantamı aldım ve kapıya yanaştım. Önce ileri doğru gidip kapıyı açtım sonra da geri geri gelip kapıyı araladım. Annem de çantasını alıp gelmişti bile. Güneş bir bulutun arkasına gizlenmiş adeta saklambaç oynuyordu. Çok güzel bir meltem bahçedeki kiraz ağacının bir yaprağını ellerime bırakıp yoluna devam etti. Annemle birlikte bahçeden çıkıp caddeye doğru ilerledik. Sokaktan geçen insanlar belli ki işlerine gidiyorlardı. Otuzlu yaşlarda genç bir kadın kocaman bir şemsiyeyi andıran şapkasının ardına gizlenmiş elindeki iş çantasıyla ara sokaktan çıkıyordu. Bir ilerideki sokaktan da yirmili yaşlarda bir beyefendi belirmişti, telaşlı ve endişeli görünüyordu. Sol eline takılı altın rengi saatinden saate bakarken aynı

* "Jön Türk" Safiye Erol'un vefatının 50. yılı anısına düzenlenen hikâye yarışmasında "Safiye Erol Özel Ödülü"ne layık görülmüştür.

elinde tuttuğu evrak çantasının kenarlarından aceleyle tepiştiirdiği belli olan kâğıtlar kaçışmaya çalışıyordu. Sağ eliyle de kravatını düzeltiyordu. Parlak siyaha boyanmış kunduraları ve takım elbiseleriyle tipik bir iş adamıydı işte. Işıklara doğru yürürken kadın adamı görmemiş olacak ki son sürat adama çarptı. Önümden hızla geçen arabalardan pek göremedim ama sanırım adamın çantası dağılmıştı. Trafik geçince adam ve kadının kavga etiklerini gördüm. Annemle bize yeşil ışığın yanmasını bekledik ve usulca karşıya geçtik. Sırf onların ne konuştuklarını merak ettiğim için anneme ilerideki büfeden meyve suyu almak istediğimi söyleyerek yolumuzu değiştirttim. Yine her zaman olduğu gibi ben yanlarından geçerken nedenini bilmediğim bir şeyden ötürü bakışlarını benden kaçırıp sustular ve yollarına devam ettiler. Nedenini kara kara düşünürken annem:

-Ne oldu yavrum, ne düşünüyorsun öyle kara kara, diye sorunca irkildim ve usulca cevapladım.

-Anne! Neden insanlar bana tuhaf tuhaf bakıyorlar?

Öğretmen olan annem yine öğretmenlere yaraşır bir şekilde yanıtladı:

-Bak yavrum her insan farklı yaratılmıştır. Örneğin az önceki kadının şapkası...

-Evet çok garipti, ama bunun konumuzla ilgisi ne?

Annem küçük bir tebessümle yanıtladı.

-Az önceki kadın sarışındı ve çilliydi. Çillerini güneşten saklama için o koca şapkayı takmıştı.

-Mantıklı! Peki, neden bana tuhaf tuhaf baktılar?

-Sen de o kadına tuhaf tuhaf baktın. Senin nedenin şapkasıydı. Belki onlar da senin yürüyüşünü garipsemişlerdir. Belki de benim saç örgümü garipser ve bana da tuhaf tuhaf bakarlar. Sonuçta her insan başka insanları yargılar ve yabancılar. Bu, insanlığın kanunudur. Sana

ne ilginç geliyorsa onu yabancılar, bazılarını da hor görürsün. Sırf sende olan onda yok diye. Bu da insanlığımızın en temel yanlısıdır herkes bu yanlışa düşer. Bazı insanlar sırf başkaları tarafından hor görülmemek için kişiliklerinden vazgeçmek gibi bir hata yaparlar.

Annem başımdan kocaman öperek:

-A benim güzel yavrum sakın sen bu hataya düşme e mi?

Gülerek anneme karşılık verdim ve bacaklarıma baktım. Gerçekten de farklıydı. Meyve suyumu yudumlarken bacaklarıma bakmaya başladım gerçekten farklıydı.

Bir ara kendimi hor görmeye başlayınca annemin sözlerini hatırlayıp etrafa bakınmaya devam ettim. Birkaç sokak sonra okula ulaştık. Neyse ki okuluma geç gelmek gibi bir problemim yok. Tek katlı binanın içerisinden bir adet piyano sesine eş olarak amatörce çalınan çalgılar ve sesler vardı. Müzik dersinde olmalıydılar. Annem beni öğretmenler odasının girişinde bırakarak içeriye girdi ve ben de sınıfıma girmek için koridorun sonuna doğru ilerledim.

Söylenen şarkı bitene kadar bekledikten sonra açık kapıdan kafamı uzatarak hocama baktım. Gülerek beni karşıladı ve masama geçmemi işaret etti. Masamın arkasına geçtim ve gitarımı alıp çalmak için hazırlandım.

On iki yaşında birine göre normal derecede gitar çaldığımı düşünüyordum, ama sınıf arkadaşlarım çok daha iyi çaldığımı söylüyorlardı.

O gün sadece müzik dersi vardı. Evet, biz her gün bu tip dersler işliyorduk çünkü yaz tatilindeydik.

Bir kaç yıl sonra arkadaşlarımla ve ailemin baskısıyla bir müzik yarışmasına başvurmak için yarışma yetkilileriyle görüşmeye gittim. Beş katlı bir binanın ikinci atına çıkmam gerekiyordu. Binanın önüne geldim ve içeriye girmek için bir yer aramaya başladım. Fakat doğru düzgün bir girişi yoktu. Sonra yanımdan geçen bir çalışana:

-Affedersiniz burada içeriye girebileceğim bir basamak var mı acaba?

Adam beni şöyle bir süzüp :

-Evet, tabi. Beni takip et, dedi kaba ve aşağılayıcı bir ses tonuyla. Adam beni binanın arkasındaki bir kapıya yönlendirdi. Bir yük girişiydi galiba. Biraz zorlanarak içeriye girmeyi başardım. Depolanmış ve örümceklerin karma karışık ağılarıyla kaplanmış kutuların arasından geçerek lobiye ulaştım.

Lobide ağızındaki kocaman sakızı inadına ses çıkararak çiğneyen ve telefonla konuşan bir kadın oturuyordu. Usulca kadının yanına yaklaşarak boyumu aşan masadan kadına sêşlênimeye çalıştım.

-Merhaba. Müzik yarışması için başvuru yapmaya gelmiştim.

Kadın ilk seferinde beni duymadı ama ikincide ve daha yüksek bir sesle söyleyince biraz aşağıya bakarak beni fark ettiğini belli etti.

Çok rahat bir sesle:

-Başvuru bir üst katta yapılıyor.

Dedi ve konuşmasına geri döndü.

Biraz etrafa bakınıp bir asansör aradım. En sonunda yük asansörü gibi görünen yıkık dökük bir yapıta binerek yukarıya çıktım. Görüşme odası tam karşımda duruyordu fakat benim gibi bir sürürü bekleyen vardı. Sıra bana gelince içeriye girdim. Önce içerideki adam bana tuhaf tuhaf baktı. Sonra:

-Buyurun nasıl yardımcı olabilirim?diyerek soran gözlerle bana baktı.

Ben de adama:

-Yarışma için gelmiştim, dedim. Evrakları önüne koydum.

Adam biraz utana sıkıla :

-Çok özür dileyerek soruyorum siz müzik aleti mi çalacaksınız?

-Tabii ki! Çok iyi gitar çalarım.

-Çok özür dilerim ama sizi kabul edemeyiz.

-Peki ama neden?

-Şey... Yarışma gereği sadece normal insanlar katılabilir.

Adamın tavırları tamamen sinir bozucuydu. Ben de biraz sinirlenince yaka paça dışarıya attılar beni.

Eve döndüğümde olanları anneme anlattım ve odama çekildim. Kendi kendime neden diye sordum.

"Neden?"

Boy aynasının önüne geçip kendime baştan aşağıya inceledim.

İki kulak, bir burun, bir ağız, iki göz, iki kol, iki bacak ve... Ve bir tekerlekli sandalye.

O an anladım "Hor görmek" kelimesini. Ayaklarım diğerlerine nazaran çalışmıyor diye beni aciz, perişan gören insanların tam bir açıklaması gibi. Ne olmuş ayaklarım çalışmıyorsa, ne olmuş göz görmüyorsa, kulak duymuyorsa. O insan değil midir, kalbi yok mudur, duymuyor incinmiyor mudur ?

İşte bunu anlamıyorum.

* "İşte Bunu Anlamıyorum" Safiye Erol'un vefatının 50. yılı anısına düzenlenen hikâye yarışmasında "**Edirne Dergisi Özel Ödülü**"ne lâyık görülmüştür.

Melike USTA

Bucak Mehmet Cadıl
Anadolu Öğretmen Lisesi / BURDUR

KÖMÜR

"Her şey değişebilir"

Sıradan bir gündü senin için. Yine aynı saatte kalktın, kahvaltını yaptın. Okula gitmek için hazırlandın ve aynı monoton yolculuk başladı. Belki o son öpücüğü bile esirgedin ondan. Belki de sana istediğin şeyi almadığı için, dışarı çıkmaya izin vermediği için kızdın ona. Sırseni koruduğu için bağır mıştın belki de darılmıştın ama onu bir daha göremeyeceğini bilseydin asla böyle davranmazdın ama bilmiyordun.

İnsan bir saniye sonrasında ne olacağını bilemez. O bir saniye her şeyi değiştirebilir, gözünü açıp kaparsın bir bakmışsın nefesin tükenmiş; hayat yerle bir. Bir bakmışsın ölüm geliverir. İşte bu da bir saniye sonrasında bilinmemeye hikâyesi.

***

"Ne olamaz ki"

-Oh be, sonunda!.. Bugünün bitmeyeceğini sanmıştım. Son bir ders kaldı.

-Daha sevinme bence ders matematik her şey olabilir.

-Aman Rabia, böyle deyip durmasana. Hep kötü enerji. Ne olabilir ki bir ders işte geçer gider.

-Haydi konuşmayı bırak da ayağa kalk öğretmen geldi.

-Oturun arkadaşlar.

***

"Hala her şey aynı mı?"

-İşte bu. Bak zil çaldı. Demek ki her şeyi gözünde bu kadar büyütmeye gerek yokmuş.

-Tamam, Aliye anladım. Sus artık. Haydi yürü.

-Ne oluyor orada? Herkes toplanmış. Bir şey mi oldu acaba? Baksana Gülsüm Teyze değil mi o?

-Evet annem. Ne işi var ki burada?

-Anne! Ne oldu niye ağlıyorsun?

-Anne bir şey desene.

-Kömür ocağında...Yangın çıkmış.

-Ne? Nasıl olmuş anne... Babam...

-Ne zaman olmuş Gülsüm Teyze?

-Vardiya değişimi sırasında.

-Yani babam da mı varmış?

-Hepsi. Herkes oradaymış.

***

"Çaresiz"

Hemen kömür ocağının oraya koştular. Ne yapacaklarını bilmeden. Tek amaçları babalarına ulaşmaktı. Can pazarına dönmüştü yollar. Herkesin derdi aynı. Herkesin isteği aynı. Aynı anda aktı gözyaşları. Habersizce akıp gitti toprağa. Her damla daha acılı, daha yürek sızlatandandı. Öylece bekledi binlerce yürek ağızlardan çıkacak birkaç iyi söze muhtaç. Çok acıydı beklemek. Çok yaralayıcı. Her geçen dakika bir canın gidişi ve onunla birlikte binlerce yüreğin bitişiydi. Amaşsızdı yaşamak, hala yaşıyor olmanın bir anlamı yoktu çaresizce bekleyenlerde. Kapının önüne gelmişti ölüm biri kapıyı açsın diye bekliyordu. Kim açmak isterdi ki o kapıyı, kim sevdiklerini bırakıp gitmek isterdi? Ama el mahkûmdu bir kere, çıkış yolu az, düşünme süresi kısıtlıydı. Bazıları için ikinci kapı bile yoktu veya kapıyı açmama şansı. Tek yol buydu. Birçoğu o yoldan gidecekti, kapıyı sonuna kadar açıp.

Beklemek zordu hiçbir şey bilmeden oturmak, sadece dönüp durmak. Telaşlıydı kalpler. Çok yorgun. Sevdğine susamış. Ağlamaklıydı kalpler. Boğazlarda bir düğüm, tek kelime çıkmıyordu ağızlarından. Güneş dağlar ardında kaybolurken bizlerde kaybolduk. Her yer karanlık biri ışıkları yaksın artık. Beklemenin, çaresizce beklemenin çaresizliğinden bizi kurtarsın.

***

"Hayattan son bir şans istiyorum."

-Aliye sence kurtulurlar mı?

-Bilmiyorum ama kurtulmalılar. Babamdan özür dilemeliyim. Sabah kavga etmiştik benim yüzümden, gereksiz isteklerim yüzünden. "Niye paramız yok dedim, niye daha iyi bir hayatımız yok!" dedim. O kadar aptalcaydı ki şimdi anlıyorum. Babam her gün binlerce metrenin altına gidiyordu bize daha iyi bir hayat sunabilmek için. Yerin dibinde bu kadar tehlikenin içinde alın terinin peşindeydi. Ben onu hiç anlamadım, hiç dinlemedim. O bizim için yerin altında savaş verirken ben onun alınının terinin kıymetini bilemedim. Onu hep üzdüm. Emeklerinin karşılığını hiç veremedim. Şimdi sadece tek bir şans istiyorum. Ondan özür dilemek için, daha iyi bir evlat olmak için tek bir şans istiyorum. Sence ben bu şanslı hakediyor muyum ya da böyle bir şans var mı?

***

"Baba gitme! "

Bir gün geçti. Simsiyah kocaman bir gün. Kömür karasıydı her yer. Hava kasvetli, gözyaşlarını salıvermemek için direniyordu ama nafile bir çabaydı bu. Kim gözyaşlarını tutabilirdi ki. Özlem doluydu her bakış, yalvarıyordu yakarıyordu. Lütfen iyi bir haber verin, diyordu. Artık etrafa bakamıyorum çünkü karşı karşıya geldiğim her göz daha kimsesiz daha yalnız. Çaresizce beklemenin acizliği oturmuş kalmış üstüne. Umut ışıkları sönmüş çoğunda sadece bir mezarı olsun yeter

diyenler. Her kalpte bir bıçak, her geçen dakika açılan yeni bir yara. Gözyaşları bile yasta; kömür karası akıyorlar artık. Sözler çoktan mahpusa yollanmış, müebbet yemişler galiba, tek çit yok. Ayaklar kendini taşımaktan aciz kaldı; yerlere düşen düşene. Kapılar sonuna kadar açılıyor giren girene. Baba ne olursun girme!!!

***

"Benim kahramanım"

İkinci gün ve hala haber yok. Hastaneleri dolaşıyoruz, soğuk hava depolarını... Her yere baktık, yoklar. Savaşıyorlar ölümle biliyorum. Vazgeçmeyecekler. Ne de olsa her baba bir kahraman değil midir? Kızlarının onlara âşık olduğu birer kahraman. Babalar yenilmez, biliyorum. Onlar güçlüdür. Bizim gibi hemen pes etmezler, ağlamazlar. Onlar dirayetlidir. Baba vazgeçmedin, vazgeçmezsinde. Şimdiye kadar hiç pes etmedin, etme de. Yoksa beni koruyan süper kahramanım olmadan ben nasıl güvende olacağım, nasıl yaşayacağım?

***

"Dayan kardeşim"

-Haydi Mustafa, dayan az kaldı. Şimdi bizi kurtaracaklar dayan.

Sözler zorla çıkıyordu boğazından. Önce yutkundu, derin bir nefes aldı bu zehirli havaya rağmen, sonra da zar zor bir kaç şey söyleyebildi sadece.

-Ailem... Sana emanet. Rabia'ma iyi bak senden isteğim budur. Hakkını helal et kardeşim.

O an girmişti kapıdan artık çıkamazdı. Gitmişti, hayatta yeri yoktu artık. Nefesi tükenmişti, yerine yeni nefesler gelecekti.

***

"Kabullenmek"

İşte geliyorlar. Kurtulacağız, ölmeyeceksin. Yaşayacaksın. Mustafa, kızına kendin bakacaksın. Kardeşim dayan, dayan, haydi!..

Bilmiyor muydu öldüğünü, son nefesini o an verdiğini? Bilmek yetmiyordu. Kabullenmek var ya işte, o çok zordu. Bunca yıl yedikleri içtikleri ayrı gitmemiştir. Birlikte ağlamış birlikte gülmüşlerdi. Şimdi bu ayrılık niyeydi, kardeşini bırakıp gitmek. Bu acıyı nasıl paylaşacaklardı artık o yoktu ki. Bütün acıyı kucağıma bırakıp gitmişti. Şimdi ben bu kadar acıyla ne yapacaktım? Atsan atılmaz; satsan satılmaz. Yüreğinde senelerce bozulmadan durur işte. Çaresi yok; ilacı hiç yok.

-Bu arada sana kızgın değilim ha! Yanlış anlama; zaten insan kardeşine kızamaz ki. Et nasıl tırnaktan ayrılmazsa; ayrılırsa çok acırsa işte öyle bizimki de. Çok acıyor kardeşim çok.

Hakkım sana helal olsun kardeşim. Helal olsun.

***

"Bir şey eksik"

Bekleyişin son bulduğu andı. Hemen tanımışlardı. Bu kez çıkan onlardı işte. Ama bir şeyler eksikti. Bir an duraksadı. Sedyede yatan babasında bir şeyler eksikti sanki. Neydi bu? Kalbindeki bu acı neydi? Mutlu olmalıydı ama değildi. Kalbi yerinden çıkacak gibiydi; çok acılıydı çok. Belli ki Rabia hissetmişti. Babasının artık yanında olmadığını o an anlamıştı.

Hemen koşullar yanlarına. Aliye babasına baktı ve şükretti, çünkü ona istediği şans verilmişti. Babasının elini tuttu artık hiç bırakmayacaktı.

-Özür dilerim babacığım, beni, affet seni çok seviyorum.

Birbirlerine öyle sıkı sarıldılar ki kimse onları ayıramazmış gibi ama ayırabilirdi işte. Rabia ve babası gibi...

Aliye arkasına döndü; mutluluğunu Rabia ile paylaşmalıydı. Ama farketti ki arkadaşı mutlu değildi. Öylece kalmıştı yerinde, bakışları babasının üstünde kilitlenmiş yerinde öylece duruyordu. Gülsüm Teyze yerlerde... Anlamıştı Aliye, arkadaşına o şans verilmemiştir. Hemen koştu ve ona sarıldı. Babasına sarılmayı bekliyordu Rabia, ama o yoktu.

Aliye'ye öyle sıkı sarıldı ki... Gökyüzü işte o an bıraktı kendini, sabrının sonuna gelmişti artık. Nice gözyaşları yağmura karıştı daha şiddetlendi, daha güçlü yağdı. Rabia'nın ağzından çıkan dört kelimeydi, sonrasıysa uzunca bir sessizlik.

BABA SENİ ÇOK SEVİYORUM!!!

***

"Babama..."

Sensiz yaşamamanın zorluğunu anlatamam."Baba" diyememenin zorluğunu. Sesini duyamamanın, sana sarılmaman eksikliğini. Kahramanım olmadan zorluklarla savaşmanın ne kadar yorucu olduğunu. Zor, hepsi sensiz zor, ama biliyorum sen beni bırakmazsın. Beni izliyorsun, hayatı yaşamamda bana yardım ediyorsun. Sen beni bırakmazsın, bırakmadın da. Hep seninle birlikteyiz. Sana kalbimin deniz manzaralı yerinden ev tuttum. Umarım deniz gözlünün mavisine bakmaya doyamazsın. Umarım evini çok beğenirsin. Ben seni hep orada bulmak istiyorum. Gezmeye çok çıkma olur mu? Her geldiğimde seni evinde bulabileyim. Hoşçakal, baba! Ama merak etme, çok uzun değil ayrılığımız. Birazdan sana uğrarım. Haydi selametle.

➤ Bir avuç kömür için can verenlere...

* "Kömür" Safiye Erol'un vefatının 50. yılı anısına düzenlenen hikâye yarışmasında "Balkan Türküsü Özel Ödülü"ne layık görülmüştür.

Aylin ÇENDEK

*İbrahim Tanrıverdi
Sosyal Bilimler Lisesi
İLKADIM / SAMSUN*

DERİNLERDEKİ MAVİ

-pamuk-

Derinden bir çılgılık sesi kulaklarını çınlattı. Actıyla yüzünü buruşturdu. Bu da neydi böyle? Karanlıkta yalpalayarak ay ışığının cama vuran sinisini takip etti. Beyaz ve narin ellerini uzattı. Temiz havanın ciğerlerine dolmasına izin vermek için eskimiş pencereyi açtı. Çerçevenin açılırken çıkardığı iç gıcıklayan ses ile yeniden buruştu genç kızın masum yüzü. Yüzü de elleri gibi beyazdı. Annesinin, adını neden "Pamuk" koyduğunu anlıyordu. Görüp görebileceğimiz en güzel beyaz ten ondaydı çünkü...

-efgân-

Çılgılığın gecenin ölü durgunluğuna nispeten tüm bedenine nüksetmesiyle birlikte, acıdan olduğu yere yığılıverdi.

Yağmurun toprağa dokunuşları, ne güzel bir soneydi.

Gökyüzü ağılıyordu, belli...

Kendine yoldaş arıyordu ama ağlayamazdı Pamuk.

Yıllar önce bırakmıştı ağlamayı. Sebebi içindeki âteş-i beste idi.

Anımsıyordu, tam iki sene önce yüreğine bir kor düşmüştü.

-ateşpâre-

Solgun yüzüne bakıldığı anda keskin bir kızgınlık seziliyordu.

Öfkeliydi.

Kendisine.

Hayır, annesine...

Dünya kazan; Pamuk kepçe, aradı annesini.

Nafile...

Günahı neydi, terk edilmeyi hak edecek bir bebek ne yapmış olabilirdi ki?

Sustu, çılgılık yükseldi yine zifirden.

Âzâr bulutu, ayın suretini kapatmıştı.

Sislerin ardından ışık parçaları seziliyordu.

Titrek, Âteşpare gibi.

Kimdi Âteşpare?

Acılarını yüreğine basmış, sönmüş ateşini nefsinde saklayan ateş parçası.

Pamuk yok, öldü.

-ivâr-

Tan ağarıyordu.

8 Mart 1978.

Ömrüne biçilen iki ayın üzerinden tamı tamına iki sene geçmişti.

Güldü.

Kahkahası ölen ninesinin kokusuyla bezenmiş bu rutubetli ve hummalı evin duvarlarında yankılandı.

Öleceksin demişti doktor, 25 yaşında.

Az kaldı, 28'ine girecek.

.....

Her soluğunda bir hançer saplanıyordu sanki sırtına. Sımsıkı yumdu gözlerini. Güçlü olmanın ne olduğunu herkesten iyi biliyordu. Daha gözlerini açamadan onu terk eden anne ve baba. Şanslıydı ama Pamuk. Annesine olan tek borcu, ninesine yazdığı mektuptu.

"Ana, af dileyemem. Al Pamuk'umu. Süt beyazı meleğime lekeler sürülmesin. Al onu, n'olur! Mecburum buna. Senin yanında hak ettiği hayatı yaşayacak. Bizim yolumuz yol değil. Rabbim bize her şeyi vermiş de bir tutam sevgi eksik kalmış bizde! Bundan sonra parem sana emanet. Sütünü haram etme bana annem! Karşılığında canımdan olurum."

Anneanesi -ninesi- uğruna her şeyini verebileceği tek insandı hayatta. Sahip olduğu tek insandı aslında. Yalnız doğmasına rağmen, sevgisizliğin manasını bilmedi hiçbir zaman. Hayata tutunmasını öğretmişti ninesi. Çok yaşadı, çok... Daha da yaşayacaktı, ama tıknaz vücudu kaldıramadı, garibim...

4 ay önce uykusunda gidiyordu. Üzülmedi Pamuk. Kahrını çok çekmişti ninesi. Artık rahat etsin...

-Ah be kızım! Gencecik insansın. Gir artık şu ameliyata, sen de kurtul ben de!

-Abim, Salih abim. Sen o tatlı canını sıkma. Herkesin kavuşacağı yer Rabbin evi değil mi? Yaşı, gençliği ne fark eder!

-İlahi çocuk, kendinden önce beni öldüreceksin!

Pamuk da güldü. Çok severdi Salih Bey'i. Ninesine de kendisine çok bakmıştı. Sağ olsun, halden de anlıyordu adamcağız. Yokluğu bilmeden anlıyordu. Zor bulunurdu böylesi, Allah eksik etmesin.

.....

-Simiiiiiit! Taze simiiit! Sıcak simiiit! Hanfendi vereyim mi tazecik?

Genç kız kafasını kaldırdığı anda gözleri kocaman açılmıştı. Simitçi tepsisini başının üstüne koymuş, omzu yırtık eski dar penyesinin izin verdiğiince kollarıyla destek oluyordu. Boyu uzundu. Vücudunun bakımsızlığına büyük bir tezat, yapılı duruyordu. Kaslı bile denilebilirdi. Pantolonunun çoğu bölgesi yamalıydı ve yer yer alazlara bakılırsa yıllar önce lacivert renkli olmalıydı. Ayağına giydikleri ise ayakkabı haricinde her şeye benziyordu. Ucundan çıkan ayak parmakları, tozdan ve pislikten simsiyah olmuştu. Ancak kızı şaşırtan bu değildi. Daha beterlerini de görmüştü. Yaklaşık beş dakikadır gözlerini ayırmamasının tek sebebi delikanlının yüzüydü. Pamuk, böylesine bir yakışıklılığı daha önce hiç görmemişti. Delikanlının açıkta kalan saçları gür ve dalgalıydı. Tozdan pek belli olmuyordu ama dikkatli bakıldığında açık kestane renkli saçları, güneşin oklarıyla iyice parlıyordu. Elmacık kemikleri çıkıktı. Kalın ve kavisli kaşları kemiklerine o kadar güzel oturmuştu ki, üzerindeki kıyafetler olmasa simitçi

olduğuna inanamazdı. Dudakları hafif kalındı. Sıcaktan alnında biriken ter damlacıklarını sildi elinin tersiyle. Sorusunun cevabını alamayınca, seslendiği kişiye bakmak istedi herhalde. Kafasını kaldırdı. Pamuk'un ağzından küçük bir inilti çıktı. Duymamış olmasını diliyordu. Bir türlü bakışlarını alamadığı bu delikanlının gözlerini de görünce kalbi son sürat koşturmaya başladı aşk yolunda...

.....

-dilârâ-

Veryüzündeki cennetim...

Seni öylesine seviyorum ki.

Affet beni n'olur!

Affet Dilârâ'nı!

Yokluğumda kendine kızma olur mu?

Sen benim kurtarıcım oldun.

Tutunduğum dalım oldun.

Babam oldun!

Canım aşkım...

Geceleri üstüne battaniye al emi? Havalalar soğuk olur.

Merak etme, giderken kalbimi sana bıraktım.

Gelirken getir sevgilim...

-cemad-ı mutlak-

Nefesim kesiliyor, üşüyorum.

Sen gittin, buz tuttu bedenim.

Mutlu musun?

Mutlu ol!

Az kaldı parem, geleceğim yanına. Buraların sensiz tadı yok.

Ağlamıyorum merak etme.

Her gece başının yastığında bıraktığı o güzel çukuru izliyorum.

Gecelerden korkan ben, geceyi bekliyorum sevgilim.

Pamuk'um...
Gönül hırsızım...
Dilârâ'm!

Deniz mavisine mi yoksa okyanus mavisine mi bakacağını
şaşırmıştı. Karşısında uçsuz bucaksız çocukluk aşkı, yanında ona hayat
veren damarı... Gözlerini kapattı. Dalgaların sert kayalara vuruşlarının
kulağına dolmasına izin verdi. Elinde hissettiği sıcaklıkla yerinden
sıçradı. Ne kadar öyle kalmıştı acaba? Kafasını çevirdi, gözlerini
delikanlının gözlerinde kaybetti. Ne de çok değişmişti. Dört sene önce
ne halde bulmuştu, şimdi evine ekmek getiriyordu. Yıllar önce bir türlü
kulaç atıp çıkamadığı gözlere baktı. Okyanus mavisiydi. Aşkla
bakıyordu.

Uzun bir süre birbirlerini seyretiler. Koskoca dört seneyi tekrar
yaşadılar. Başladığı yerde. Derin sessizliği delikanlı bozdu:

-Pamuk!

Genç kız cevap vermedi. Gözlerini kapattı usulca. Hep böyle
yapardı. Huzuru bir gencin bir de medcezirlerin sesinde bulurmuş.

-Ne kadar hastasın?

Sahi, ne kadar hastaydı? Doktorlara inat altı sene yaşamıştı.
Lösemi için ne kadar da uzun bir süre... İlaçlarla geldi bugüne kadar
ancak en son kontrolde artık yolun sonuna geldiğini anlamıştı. Sustu.
Dinledi.

-Konuş benimle, n'olur! Ne kadar hastasın?

Artık zamanı gelmişti. Yavaşça gözlerini açtı. Acı dolu bir gözyaşı
aktı uzun kırpıklarının arasından.

-Aşkımıza iyi bak!

Delikanlı kafasını çevirdi aniden. Dolan gözlerini sımsıkı yumdu.
Boğazı düğümlendi. Şimdi kocaman İstanbul omuzlarına binmişti
sanki. Nefes alamadı. Ayağa kalktı. Denize doğru yürüdü. Daha fazla
dayanamadı. Dizlerinin üzerine çöktü. Rüzgar tüm bedenini
sarmalamıştı adeta. Ama üşümüyordu. İçti yanıyordu. Omzunda

sıcaklık hissetti. Gözlerini araladı. İşte yanındaydı. Şimdi yanındaydı
işte! Eğildi, sarıldı sevdiğine. Fısıldadı.

-Hırsızım, gönül hırsızım. Gönül çalanım. Dilârâ'm!

"Neneciğim,

**Bu mektubu neden yazıyorum bilmiyorum. Yanındayken
cesaret edip söyleyemediklerim vardı, onun için belki. Söz
vermiştim sana nenem, bak dayandım işte. Hayatımın en mutlu
yıllarını geçirdim. Allah'ım çok şükür! İsyan etmedim; çünkü
böylesine bir faciaya katlanmam için büyük bir huzura ihtiyacım
vardı. Buldum nene! Buldum! Aşık oldum.**

**Neden mi yazıyorum sana? Vadem doldu gül yüzüm,
geliyorum yanına. O mis kokunu öyle özledim ki! Geliyorum işte.
Kızgınsın bana biliyorum. Ama hak ver bana. Tedaviyi kabul
etseydim sence böylesine mutlu olabilir miydim? Benim
dünyadaki yolum bitti nenem, geliyorum..."**

Yağmur tüm gücüyle bozkır topraklarını dövüyordu adeta. Eylül...
Ne çok severdi...Rüzgârla karışık yağmurun sesini dinledi. Huzurluydu.
Üzerindeki monta iyice sarındı, şemsiyeyi sıkıca tuttu. Üç sene geçmişti.
Ne garip. Yolunu kaybetmişken aşkıyla bulmuş sonra tekrar onun
ölümüyle kaybetmişti. Şimdi ise yine sevdiğinin sayesinde bulmuştu
yolunu. Onun rotası aşkıyla dolu kalbiydi. Yorgundu elbet, ama
alışıyordu. Söz vermişti. Tutmalıydı. Şimdi tek isteği bir an önce
sevdiğine kavuşmaktı. Takdir-i ilahi işte. Elbet buluşturur bir gün
sevenleri. Onlar da kavuşacaktı, inanıyordu! Nitekim Mecnun'u
Leyla'sına; Kerem'i Aslı'sına kavuşturan o büyük aşk değil miydi?
Şemsiyeyi kapattı. Kulaklarında sevdiğinin sesi yankılandı.
Pamuk'unun...

**"Yağmurda ağlayan insan mutsuz değildir sevgilim,
yalnızdır sadece. Bir daha sakın yağmurda ağlama olur mu?"**

Ağlıyordu...

Rümeysa İNCE

Fetullah Bayır Fen Lisesi
BEYŞEHİR/ KONYA

SAVAŞTA ÇOCUK OLMAK

"Ne iyi bir savaş vardır ne de kötü bir barış."

Benjamin Franklin

Bir ağustos gecesiydi. Tarih boyunca acının ve gözyaşının hiç eksik olmadığı ama son dönemde acıların biraz daha nasır tuttuğu bir yerin biraz dışında, derme çatma bir evin sonradan diğer odadan bölünmüş odasında artık miadını doldurmuş karyola üzerinde küçük bir yürek uykuya dalmıştı. Kim bilir belki de rüyasında hiç sahip olamayacağı oyuncakları ya da hiç sahip olamayacağı bir hayatı görüyordu. Esmer ve elmacık kemikleri sayılan yüzünde zaman zaman hüzün zaman zaman da hafif bir gülümseme dikkat çekiyordu. Üzerinde yaşadığı toprakların kaderine benzeyen bez parçalarından birleştirilmiş pejmürde bir yorgan vardı. Odanın içinde eski bir halı ile muhtemelen babasının yaptığı birkaç oyuncaktan başka bir şey göze-çarpıyordu.

Bu mutlu ama iç burkan tablo gecenin ilerleyen saatlerindeki bir patlamanın gürültüsüyle bozuldu. Afganlı küçük **Selam** yatağından aniden kalktı. Ne olduğunu anlamak için petrol siyahı gözlerini açtı ve ovuşturmaya başladı. İkinci bir sesle irkilerek pencereye koştu. Hala mahmurluğu üzerinden atamamıştı. Aslında o da ne yaptığını bilmiyordu. Güzel ve hüzünlü gözleriyle dışarıya bakmaya başladı. Dışarıda gördüğü ilk şey bir alev topuydu. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Zaman zaman, anne babasının yaramazlık yapınca onu korkuttukları cehennemden ateşine benziyordu. Daha dikkatli bakınca uzaktaki dumanları fark etti. Neler oluyordu. Kendi gibi küçük muhayyilesi bu olanlara bir anlam veremiyordu. Gürültüler çeşitlendi ve artık üst üste gelmeye başladı. Başlangıçtaki uçak ve bomba

gürültüleriyle insan ve hayvanların vaveylaları birbirine karışıyor. Küçük yüreğini bir keşmekeşin içerisine doğru çeken bir girdap gibi havada yayılıyordu. Bu onun daha önce yaşamadığı bir durumdu. Ağlayarak ve tarifsiz bir korkuyla annesinin yanına koştu. Barış'ın annesi çelimsiz ama güzel, yaşadığı coğrafyanın izlerini gözlerinde ve bedeninde taşıyan, Şark'ın bütün özelliklerini yansıtan fedakar bir anneydi. Hemen annesinin sıska ama güven veren kollarına atladı. Annesinin kollarında hem ağlıyor hem de düşünüyordu: Kocaman alev topunu, bu makus günün belirtisi olabilecek sisli bir havayı andıran dumanı ve büyük bir gürültüden sonra duyulan çığlıkları... Neler olduğuna hala bir anlam veremiyordu. Çocuksu saflığıyla ya da içgüdüsel bir refleksle sadece annesine sarılabilmişti ve şimdi hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Barış'ın anlam veremediği şey, bütün insanların lanet ettiği ama birtakım çıkarıcı çevrelerin sürekli gündeminde tuttuğu savaştı. O, bunu bilmiyordu ama artık yaşayarak öğrenecekti. Bu muzır gecede belki daha adını duymadığı, belki televizyondan belki de ailesinden duyduğu bu ifrit kelimeyle artık tanışmıştı. Belki de en acı olanı bu tanışmanın küçüğün tamamen isteği dışında gerçekleşmesiydi. Daha önce duyulsa da tam olarak idrak edilemeyen ve hayata teklifsizce giren yeni bir kavram insanın tüm hayatını nasıl etkileyebilir? Bu sorunun muhatabı olmanın ve savaş gerçekleriyle yaşamının ağırlığını taşımak hiç de kolay değildi. Özellikle de minik yürekler bunu minik bedenleriyle nasıl sırtlanabilirdi.

İnsanlığın tüm hayatına sirayet eden bu lain kavram çocukların da oyunlarını etkilemişti. Artık her vakit oyun oynayamıyorlardı; çünkü ne zaman hava saldırısı olacağı, başlarına ne zaman bomba yağacağı belli değildi. İlk defa taşrada yaşıyor olmak Barış'ın ve arkadaşlarının talihi olmuştü. Şehir merkezi harap olmuş, ıssız bir eve dönmüşü sanki sokaklar. Şehir adeta can çekişiyordu ölmek için. Kenar mahallelerde ise sadece patlama sesinin etkileri vardı. Çocuklar buralarda korkarak da olsa oyun oynuyorlardı; ama oyunların mahiyeti değişmişti. Eskiden oyunlarda söylenen tekerlemeler, türküler, şarkılar

bomba sesleri arasında kaybolmuştu. Çocuklar artık sığınakların yerlerini ve saldırıdan saklanma yöntemlerini gayriihtiyari öğreniyordu. Yaşadıkları yerde tanımadığı, elleri silahlı, hep aynı elbiseleri giyen, ne söyledikleri anlaşılmayan adamlar gördü. Anne ve babası bunlara "asker" diyordu. Bunları görenler sanki yırtıcı bir aslan görmüş gibi kaçıyor ya da ısırarak için saldıran bir köpeğe yapıldığı gibi dizleri üstüne çöküyorlardı. Çocuklar da büyüklerini bu konuda taklit ediyor, asker gördüklerinde ya kaçıyor ya da büyükleri gibi yere yatıyorlardı. Büyükler sessizce küçükler de bir oyunun sonunu bekler gibi akıbetlerini bekliyordu. Barış artık savaş nedir biliyor, savaşı yaşıyordu.

Yine feryatlar içerisinde bir geceydi. Babası Barış'ı değerli bir vazoyu kırmamak için çaba sarf eder gibi sessizce ve dikkatli bir şekilde uyandırdı. Babası sert mizacına rağmen çocuklarını gözü gibi seven, onları uykularında seven, ilgili olduğunu belli etmeyen mağrur bir adamdı. Barış, babasını başında görünce önce korktu. İlk defa babasını böylesine endişeli görüyordu. Ailece ellerinde birkaç eşya ile yola düştüler. Barış, yolda annesine baktığında annesinin gözlerinden akan incileri görmüştü. Bir anne ağlıyordu. Gözyaşlarıyla savaşın izlerini silmek istiyor gibiydi.

Oysa savaş, bir annenin gözyaşlarıydı...

Barış babasına baktığında çaresizliği gördü. Bir babayı-çocuğun ilk kahramanını- ne çaresiz bırakabilirdi? Bir baba çaresizdi.

Oysa savaş bir babanın çaresizliğiydi. Ne kadar güçlü olsa da bir şeylerin elinden gelemediğinin beyanıydı.

Barış sabaha karşı arabanın içinde bir sesle uyandı. "Sınırı geçiyoruz!" Barış kafasını kaldırıp sesin geldiği yere baktı. Sağda elli beş altmış yaşlarında bir adam vardı. Kucağında cıvı bir bebek... Henüz bir ayını yeni doldurmuş olmalıydı. Süt kokusu yerine keskin bir duman kokusu vardı üzerinde. Savaş kokuyordu bu bebek.

Oysa savaş bir bebeğin kokusunu çalmaktı. Buram buram kokan masumluğun hunharca katledilmesi idi.

Solda küçük bir kız vardı. Terliklerinden biri kopmuş elleri ve yüzü

is içindeydi. Bu küçük, diğerleri gibi hiç değildi. Konuşuyor ve gülüyordu. Fakat kollarında ve ayaklarında morluklar vardı. Muhtemelen askerler yapmıştı. Bu morluklara inat hayata gülüyordu.

Savaş, hiçbir şeyden habersiz küçük bir kız acımadan dövmekti.

Barış düşüncelere daldı. İki ay öncesine kadar ne kadar da mutluydu. Savaş başlayalı iki ay olmuştu ve Barış, artık savaşı yaşıyordu. Geceleri uykuları bölünüyordu ama eskisi gibi korkmuyordu. Annesini yaramazlıkları ile üzmesi aklına geldi birden. Artık annesinin ağlamaması için neredeyse hiç konuşmayacaktı. Bazen sığınağa ailece saklanmaları aklına geldi. O, bunları bir oyun olarak algılasa da aslında ne olduğunu az çok biliyordu. Her gece duyduğu çığlıkları kanıksamıştı. Babasının suskunluğuna da alışmıştı. Suskunluğuyla tüm olanları anlatıyordu sanki. Ara ara gözleri de doluyordu.

Sınırı geçtikten sonra bir süre daha araba yola devam etti. Bir gün bitmişti. Akşamı geçirecek sahipsiz virane bir yer buldular. Geceyi orda yarı uyur yarı uyanık geçirdiler. Hala terk ettikleri yerdeki korkuları içlerinde hissediyorlardı. Ertesi gün, Barış, küçük kızla konuşmaya karar vermişti.

Sabah oldu, küçük kızın yanına gitti ve "merhaba" dedi. Küçük kız ona sarılıp kocaman gülümsemesi ile Barış'ın arkadaşı oluvermişti. Barış, yeni hayatındaki ilk arkadaşını savaştan kaçarken kazanmıştı. Acer, Barış'ın tek teselli kaynağı olmuştu. Arabanın içinde koşuştular, küçük bebeği sevdiler, oyunlar oynadılar tüm gün yorulup Barış'ın annesinin dizlerinde uyuyakaldılar.

Ertesi gün, Barış uyandığında Acer'i göremedi. Korkuyla karışık merakla annesine sordu. Annesi teselli eden bir ses tonuyla "Acer'i ve ailesini sınır dışı ettiler. Onların gitmek için izinleri yokmuş." dedi. Barış'ın ilk tepkisi iki gözünden akan iki çiy tanesi oldu. Bunun niçin olduğunu kendi de bilmiyordu. Daha sonra bu çiy taneleri sanki sağanak bir yağmura dönüştü. Bir kelebek gibi bir günlük ama göz alıcı güzellikte olan arkadaşlığı sona ermişti. Barış buradaki tek arkadaşını da yitirmişti. Mona Lisa gibi mutluluğu ve hüznü yüzünde aynı anda

yansıtan yüreği büyük o küçük kıızı...

Oysa savaş bir çocuğun tek mutluluk kaynağını yitirmesiydi.

Gözyaşlarına hâkim olamayan Barış, kıvrılıp olduğu yerde sessizce ağlamaya devam etti. Arabanın durmasıyla ayağa kalktı. Yavaş yavaş ilerledi. Etrafı şöyle yavaşça süzdü. Dumanlar yoktu, gökyüzü gri değil maviydi, silah sesleri yoktu, sessizliği dinledi. Bir sürü çadırın arasında oynayan kendisi gibi çocuklar gördü. Acer'in gidişiyle içinde oluşan burukluk bir nebze olsun hafiflemişti. Daha sonra yine üniformalı adamlar gördü. Başlangıçta korksa da askerleri biraz gözlemledikten sonra bu askerlerin kendi geldikleri yerdekilere benzemediğini anladı. Bunlar gelenlere çadırlar dağıtıyor, çocuklarla şakalaşıp onlara sarılıyorlardı. Hatta bir kadın komutan, Barış'ı kucağına aldı ve ona bir oyuncak araba uzattı. "Senin adın ne küçük?" dedi kendi dilinde, sesi umut ve huzur doluydu. "Barış!" diyebilirdi sadece. Sanki dilini bilmediği bu kadını hemen anlamıştı. Askerin dilini bilen birisi Barış'ın yanına geldi ve kadının söylediklerini tercüme etti.

Komutan Barış'a sarılıp ağlamaya başladı. Kadın bir süre sonra gözlerini silerek Barış'a baktı ve konuşmaya başladı. O konuşuyor yanındaki Barış'a aktarıyordu. Koca komutan sanki üstlerine hesap verir gibi aynı ciddiyetle konuşuyordu bu masumla. "Bak Barış buraya geldiniz çünkü evinizde savaş var. Sen savaş ne biliyorsun değil mi? Askerler, yangınlar, dumanlar... Burada ise barış var. Barış ne biliyor musun küçük? Barış, savaşın olmadığı yerlerdedir. Savaş olduğu için evin Barışsız kaldı. Evin sensiz kaldı Barış. Barış nedir biliyorsun değil mi?" dedi.

Barış tüm bu konuşmalara sadece evet mahiyetinde başını salladı ve ilk gözüne çarpan çadırlar arasındaki çocukların arasına karıştı.

Aradan günler geçti. Barış her gün yeni evini ve ortamını anlamaya çalışıyordu. Annesi ağlamıyordu, babası kahramanca Barış'ı omzuna alıp sanki bulutlara dokunduruyordu. Savaş onlardan barışı almıştı ama mutluluklarını çalamamıştı.

Oysa savaş, barışsız kalmaktı ama her daim mutlu olabilmek, inadına gülümseyebilmektir.

Yıllar geçti, Barış artık delikanlı olmuştu. Savaştan kaçtığı ülkesine geri dönmek istiyordu. Bu, içinde karşı konulmaz bir istektir. Ailesi başlangıçta bu isteğe karşı çıktı. Aile o çadır kentten sığındıkları ülkenin başka bir şehrine geçmiş. Orada kendilerine güzel bir hayat kurmuştu. Bir ev aldılar. Babası bir iş buldu ve savaştan önceki durumlarından bile daha iyi bir hayata sahip oldular. Bütün bunlara rağmen Barış'ın içinde çocukluğunu yaşadığı yere tarifi imkânsız bir gitme isteği vardı. Kendisi de bilmiyordu bunun sebebine ama içindeki o çocuğu içgüdü hala peşini bırakmıyordu.

Bir an önce hazırlıkları tamamlayıp annesi ve babası ile vedalaşıp yola koyuldu. Yola çıktığı otobüs bir yerde mola verdi. Burayı tanıdı. Burası tam da Acer'i kaybettiği yerd. Donakaldı ve o günlere geri döndü. Birden yanaklarından süzülen yaşlarla kendine geldi. Acer yoktu artık O, hep çocuklukta kalacak bir mutluluktu. Otobüs yoluna devam etti. Yaşadığı şehre geldi. Zaten harap haldeki evleri daha da virane olmuş. Evin birçok yeri yıkılmıştı. Artık kırılan penceresinden baktı. O makûs geceki alev topunu ve uzaktaki dumanları anımsadı. Olduğu yere oturup düşündü...

Bir süre böylece kaldı. Sonra ayağa kalkıp tekrar pencerenin önüne gitti. Dışarıyı donmuş gözlerle izlerken aklına o bayan komutan geldi. Kendi kendine gülüp sessizce ağzından şu sözler döküldü. Artık barış ne demek biliyorum." Pencerenin kenarına tutunup derin bir nefes aldı, ciğerlerindeki havayı hissetti. Yeniden gülümseyip yüksek sesle bağırdı: "Barış çocuk kalabilmektir." Belli ki Acer'den bahsediyordu. Gözünden süzülen yaşları silip "Barış savaşı yenmektir." dedi bir öncekine göre daha alçak bir tonla. Biraz bekledi, bir nefes daha aldı. Fakat bu sefer sesi iyice yükselmışti, özgürce bağıırıyordu: "Barış, çocukluğu yaşayabilmektir."

Evet!

Savaş çocukluğu çalan bir hırsızdı, onları küçük bedenlerde kocaman adamlar yapan bir hırsız.

Oysa barış, çocukluğunu yaşayabilmektir.

İzzet KIYMIK

Özel Sunguroğlu Anadolu Lisesi
ŞEHİTKAMİL / GAZİANTEP

DUVAR SAATİ

Tik tak, tik tak, tik tak... Sorguçlu duvar saatim... Arkadaşım, sırdaşım ve oda arkadaşım... Kısacası sahip olduğum üç beş arkadaşın en değerlisi... Gövdesi kavak ağacından yapılmış, sorgucunun etrafına ince nakışlar oyulmuş, hiçbir zaman susmak bilmeyen, özellikle de saat başlarındaki "gong" sesleri ile evin ölümcül sessizliğini taze bir sessizlikle öldüren sorguçlu saatim...

Saat başlarında saatin sayısal değeri kadar vurduktan sonra sessizlikle olan savaşını yarım saat sonraya bırakan, bana benim sonumu hatırlatan sorguçlu yoldaşım...

Bir diğer arkadaşım ise 2004 model gri, yaklaşık bir kulaç genişliğindeki televizyonum. Uysam da uyanık olsam da açık olan emektar televizyonum. Televizyonumun tek derdi elektrikle. Sementin iç mahallelerinden birinde oturduğumuz için elektrik kesintisi çok olur. İşte o zamanlar hayat benim için çok sıkıcı bir hal alır. Hele de vakit akşam ise. Uyumaya çalışırım fakat karanlıkta uyumak her zaman problem olmuştur benim için. Ama elektrikler varsa akşam 10'a, 11'e kadar televizyon seyreder öyle uyurum. Televizyonun ışığında daldığım bu uykulu bir uykudur.

Gündüz vakti eğlence kaynağımsa penceremdir. Beyaz pervazlı penceremden sokağı izlerim, genellikle de karşımızdaki kahvehaneyi işleten Necip Usta'yı... O koca göbeği ile masadan masaya koşuşturmasını, ara sıra okey oynayan, gazete okuyan müşterilerine sataşmasına keyifle şahit olurum. Sonra gözlerimi sokağın başına, gezmeye çıkmış ailelerin olduğu tarafa çeviririm. Aralarında şerbet

satan ve sesi ta bizim apartmandan duyulan şerbetçi ise bu mutlu tabloyu tamamlayan en güçlü fon gibi...

Tanıdığım birkaç insandan birisi de karşı komşumuz Aysel Abladır. İyiliksever, hayat dolu biraz da dedikodu sever bir kadındır Aysel Ablâ. Günde iki vakit bizim eve gelerek sabah kahvaltıyı akşam ise akşam yemeğini hazırlar. Çok da hamarattır hanî. Yediğim en güzel yemeklerin tarifi onda saklı. Yemekten sonra yanıma oturur ve beraber televizyon izleriz. Bazen büyük bir ciddiyetle haber programları izleriz, bazen de hicırıklarla bir pembe dizinin romantizmine kapılıp gideriz... Ara sıra da bir tartışma programına denk geliriz. Aysel Ablâ bir tarafı tutar ben diğer tarafı. Aysel Ablâ beni ikna edebilmek için tuttuğu tarafın olumlu yanlarını anlatmaya başlar. İnatlaşır, kızar, sakinleşir ve sonra susar. Sıra bendedir şimdi. Ben de ağızımdaki o yayvan gülüşümle bazı garip sesler çıkartmaya başlarım, sesimi yükseltir ve fikrimi savunurum. Ama birbirlerinin dillerini bilmeyen iki yabancı gibi birbirimizin suratına bakar dururuz.

Aysel Ablâ zaman zaman arkadaşlarıyla bizim evde toplanır. "Altın Günü" derler bu toplantılara. Normalde misafirlerini kendi evinde kabul etmesi lazımdır fakat kendi evi çoğu zaman dağınık olduğundan misafirlerine adres olarak bizim evi gösterir. Kapının zilini çalan her misafir, elinde daha yeni yapıldığı taze kokusundan belli hamur işiyle gelir, salondakilere selam verir ve sohbet katılır.

O sohbetlerde neler konuşulur neler? Ayşe'nin oğlundan Fatma'nın yeni gelinine, Şükran'ın kızından Zeynep'in yeni evine kadar mahallenin bütün fertlerini dilden geçirirler; en sonunda da getirdikleri hamur işlerini afiyetle yiyip giderlerdi. Bazen polisin kılık değiştirerek bu toplantılara katıldığını düşünürüm. Fena mı bedavadan bütün mahallenin istihbaratını toplarlardı işte. Toplantının ardından Aysel Ablâ, babam toplantıyı fark etmesin diye hummalı bir çalışmaya girerdi. Etrafı silip süpürür, bulaşıkları yıkar, akşam yemeğini de hazırladıktan sonra kapıyı çeker, çıkardı. O gittikten sonra ben normal hayatıma geri dönerdim.

Ortalık ıssızlaşınca ben yatağımdan kalkıp evi dolaşırım. Arka odadaki fesleğenlere su verip, onlarla biraz dertleşirim. Balkonun korkuluklarına konup korku ile bana bakan güvercinleri seyrederim. Doymusuz bir eğlencedir evin içinde dolaşmak benim için. Dolaşmak dediysem ayaklarımınla değil. Hayal gücümü kullanırım.

Her şey, küçük yaşlarda geçirdiğim bir havaleden sonra değişmişti. Felç olmuştum. Bu felç benim bütün hareket yeteneğimi kısıtlamış. Gerçekleştirebildiğim sadece birkaç hareket var: Gözlerimi kırpmak ve başımı yüz seksen derece döndürebilmek. Ha bir de kimselerin anlayamadığı, ağzımdan çıkardığım garip sesler... Ailem gidilmedik doktor, kapısı çalınmadık üfürükçü hoca bırakmamışlar ama kader... Kim değiştirebilir ki? Dört yaşından beri on beş senedir aynı yatakta, aynı pencerenin yanında aynı sorguçu saatim ve gülümsememle yaşıyor giderim.

Hah işte babam geldi.

Gözlerim kapıda, gülümsememle onu bekliyorum. Yüzü gülümsemeyi unutmuş sanki. Gündüzünü işle, gecelerini odasında tek başına geçiren babam... Eskiden etrafına neşe saçan, şimdi ise kasvet ve sefalet dağıtan duygularını da annemle birlikte içine gömen babam... Şimdi penceremden izlediğim sokakta akıp giden insan kalabalığı kadar uzak, bir o kadar da uzakta olan babam... Ama annem, "ben bu çocuğa bakamam" deyip de gittiği günden beri yüzü değişen, yaşılanan babam hep aynı.

Ve babamın odasının yorgun bir gıcırtyla açılan kapısı... Başlayan bir yalnız gece daha... Annemsiz, babamsız ve bensiz...

Yağmur, hafiften ve biraz da ürkek...

Pencereye vuran damlalar, gittikçe hızlanan bir tempo ile doğanın şarkısını söylemeye başladı. Havada ara sıra görülen şimşekler de ona eşlik ediyor. Gökyüzündeki bu telaş yeryüzüne de yansımış. Kahveci Necip Usta, sokağa attığı tabureleri hızlı hızlı topluyor. Evine varmakta

geç kalmış olan birkaç kişi de yağmuru incitmekten korkar gibi uçarcasına evine koşturuyor.

Sokaktakiler bir karınca yuvası hareketliliğinde kaçışıyorlar. Çöp konteynırının etrafında dolaşan kedi ve köpekler de ortalıkta yok.

Ben sokağın ahvaline dalıp gitmişken babamın gittikçe artan hıçkırıklarını duydum. Bugün bir farklılık vardı. Babamın zapt etmekte zorlandığı hıçkırıkları, yağmur sesine karışıyordu. Ardından televizyondaki kadın spiker aynı haberleri sunmaya başladı. Aysel Abıla aynı şen kahkahaları ile apartmanı inletiyordu. Necip Usta aynı sokaktan evine giden dolmuş durağına doğru yürüyordu. Ben gittikçe hatırası silikleşen bir anne tadı duyumsuyordum. Okşanmayı unutan saçlarımda yılların karası...

Yüzümde aynı gülümseme, sorguçu duvar saatime baktım. Saat sekiz. Evin ölüm sessizliğini her zamanki gibi büyük bir sabırla bozan sekiz gong sesi...

Kübra YILMAZ
Türk Telekom Nurettin Topçu
Sosyal Bilimler Lisesi
PALANDÖKEN / ERZURUM

GELENEK KURBANI

Tahta sandalyenin odada hasıl ettiği gıcırtilar arasında hafifçe aralanan göz kapaklarım, meraklı bakışlar eşliğinde karşımda duran kadına yöneldi. Simsiyah saçlarının arasında birkaç beyaz tel baş göstermiş, dudaklarının kenarında derin bir yara izi gibi duran çizgileri ve ışığını kaybetmiş gözleriyle bana bakan kadın tedirginliğimi hissetmiş olacak ki aramızda bulunan mesafeyi sanki tek bir adımla geçti. Zayıf ve naif parmaklarıyla saçımı okşayarak gerginlikten kaskatı kesilmiş vücuduma sakinleştirici bir gevşeklik bahşetti. Zihnimde oluşan bulanıklık arasında saçımı okşayan bu kadın sanki tüm dertlerimi alıp götürüyor, engin denizlerdeki sakinliği bana hediye ediyordu. Birkaç saniye içinde değişen bu ruh hali ile odayı baştan aşağı süzünce bir hastane odasından başka bir yerde olmadığımı anladım. Kadının bu şefkat atfeden parmakları çeneme doğru ilerleyince yine her zamanki gibi her yıl bir defa tekrar eden bayılma nöbetim neticesinde hastaneye getirildiğimi anladım. Başucumda duran kadın ile hala tek kelime dahi etmemiştik ama birbirine değen bakışlar ikimizde de yılların cefasını silip götürmeye çalışan gözyaşlarıyla kuvvet buluyordu. Yastığa damlayan gözyaşlarım değil, omuzlarımda taşımayı beceremediğim yüklerdi. Artık kelimelerin anlamsızlaştığı, bakışların her şeyi anlatmaya güç yetirdiği bu anlarda kadın odadan soyutlanmış, bütün dikkatini odanın penceresine yakın bir ağaçtaki kuş yuvasında toplamıştı. Sanki orada saptan çöpten yapılmış bir barınak değil, zamanda yolculuğa çıkmış yıkık hayatlar görüyordu. Kadının bu hali bana da tesir etti ve aniden kendimi hastaneye gelmeden önceki zaman diliminde, makûs talihimin

yüzüme kapattığı kapıları açmak için anahtar mahiyeti taşıyan umutlarımla bir garda buldum.

Kara tren nihayet cufcuflayarak yanaştı gara. Yolcular birer ikişer indi. Herkesin herkesleri gelmişti, ben yine kimsesizdim. Yine beklenen gelmemişti. Belki seneye diyerek nereye gittiğimi bilmeden uzaklaştım. Yıkık binalar, yamalı yollar, kırık taşlı kaldırımlar beni anlatır gibiydi. Onlarda benim gibi yıpranmış, parçalanmış ve hatta birbirinden kopup giden taşlar belki sonsuza dek buluşamayacaktı. Ama yine de tüm darbelerle karşı onları ayakta tutan bir kuvvet olmalı. Tıpkı bende olduğu gibi... Küçükte olsa bir umut kuşu kanat çırpıyor yüreğimde.

Beklenen yine gelmedi. Verilen söz zamanın derinliklerinde nefessiz... Verilen söz bir tohum misali gökyüzünü görmek için sabırsız... Babam evden ayrılalı tam on beş yıl oluyordu. Beni ve annemi terk edişinin üstünden geçen tam on beş yıl. Ne bir fazla ne bir eksik. Hayallerimden, geleceğimden çalınan yıllar insafsızca artıyordu. Bana ise sadece arkalarından çaresizlikle bakmak hatta kıvrınmak kalıyordu.

O sisli, fena gece... Babam sanki o siyah çantaya gömleklerini, pantolonlarını değil benim hayat kaynağımı, annemin feryadına figanına dayanamayan parça parça olan ciğerlerini koyuyordu. Sonra kapandı o çanta, kapı açıldı ve sanki babam geride bıraktığı enkaza son kez bakmak istercesine odada beni aradı. Yükselen sesler, birbiri ardına kesilmeyen hakaretler beni koltukların arasına itmiş; vücudumu zangır zangır titretiyordu. Hızlı adımlarla bana doğru yürüyen babam artık karşımda duruyor ama yine bir türlü benimle konuşmuyordu. İşte babamı son kez o gece elime tutuşturduğu bir zarf ile hatırlıyorum. Gözyaşlarımla sırlıslık olan o zarfı, annemin görmemesi gerektiğini anlamış, onu hep korumuş, her gittiğim yerde onu adeta kendime yoldaş etmişim. Titreyen ellerimle o zarfı babamdan aldığım zaman artık omuzlarımda taşımam gereken

koskoca bir yük olduğunu anlamıştım dünyadan habersiz körpe beynimle. Birkaç ay sonra zarfı açmak için gerekli gücü kendimde buldum. Fakat zarfı açar açmaz beynimden vurulmuşa döndüm. Babamın mektubunda sadece tek bir cümle yazılıydı:

"Temmuzun yedisinde tren garında buluşmak üzere."

Bu soğuk cümle bütün bedenimi titretiyor, gördüğünü bir türlü kabul edemeyen beynim, olayın hayret verici etkisinden dolayı gittikçe açılan gözlerime engel olamıyordu. Aklımda dönüp duran soruların cevabı olarak gördüğüm bu mektup boş çıkmıştı. Babam niye bizi terk etti? Annem babamın yokluğuna hemen nasıl alıştı? En önemlisi neden biz bir gün olsun baba-kız olmayı beceremedik? ... Diye devam eden, belki de hiç cevaplanamayacak sorular.

Oysa neden şaşıryordum ki? Her zamanki gibi babam aramıza yerleştirdiği sert duvarı mektubunda da örmüştü. Bir türlü beni sevemeyen babam mektubunda da sevmemişti. Ama ben onu üzecek ne yapmıştım ki? Sadece kızım kelimesi ile beni dünyanın en mutlu çocuğu yapabilirdi. Sadece bir kez başımı okşasaydı tüm isteklerimi bitirebilirdi. Fakat o hep uzak durdu. Kendini benden çaldı. Evet, bir babam vardı ama ona "baba" diyemedikten sonra hiçbir anlamı yoktu. Bir çocuğun babasına nasıl sesleneceğini bilememesi, en yakınına ulaşamaması ne büyük bir çaresizlik... Ona bir an kadar yakın, asırlar boyu uzak kalması... Bir gün ona baba diye seslenmişim. Hemen yüzünde hafif bir tedirginlik ve utangaçlık belirdi. Ve beni en çok üzen ise yüzündeki kızgınlık ile gözlerinden saçtığı alevlerdi. Bu derece ürkütücü bir bakışın bedenimle buluşması ile babamın bu halleri yüzünden her defasında kül olan yüreğim artık eziliyor, duyduğum acı bedenime fazla geliyordu. Niçin bir baba çocuğunun kendisine "baba" diye hitap etmesine kızardı? Bir türlü anlayamıyordum.

Kafamda beliren bu anlamsız düşünceleri ne yazık ki annemde cevaplayamıyordum. Çünkü annemde benim gibi babama yabancıydı. Babam evden ayrılmadan önceki aile ilişkimiz karşılıklı sorumluluklar

ile kısıtlıydı. Evimizde pek kavga gürültü olmazdı ama hayalini kurduğum o aile sıcaklığını da bir türlü yakalayamazdık. Babam aldığı öğretmen maaşıyla evi geçindirir, annem ise ev işleriyle uğraşırdı. Bende gündüzleri olabildiğince oyun, arkadaş peşinde koşardım. Fakat akşam olduğunda kaderim yine beni çağırır, oldukça yapmacık bir evcilik oyununun ortasına koyardı. Yine de annemle aram daha iyiydi ta ki babam evden gidinceye dek. Babam gittikten sonra annem birkaç ay ah vah etmiş, daha sonra çevremizden gelen eş dost yardımıyla hemen kendini toplamıştı. Zaten bir süre sonrada Mehmet Amca ile evlendi. Annemin babamın yokluğuna bu kadar kısa sürede alışması ve yeni bir evlilik yapması annemle olan ilişkilerimi de sarsmıştı. İçinde bulunduğum durumu dayanılabilir hale getiren tek durum Mehmet Amca'nın bana kızı gibi davranmasıydı. Her ne kadar Mehmet Amca, on üç yaşına kadar baba sevgisinin yokluğundan kavru lan bedenime çare olmaya çalışsa da, özlemlerimi dindiremedi. Çünkü babamı seviyordum. Bıraktığı yarım kızının zaman zaman alevlenen nefreti hemen sönüyordu. Öyle ki kızgınlıklarım babamla aramızda geçen kelamsız diyalogları isteyecek kadar özleme dönüşüyordu. Günlerce babamla konuşmadığımız olurdu. O, yabancı bir adam hüviyetine bürünürdü kimi zaman. Beraber yer, oturur, televizyon izlerdik ama hep sessiz sedasız. Babam benim sessiz çığlıklarımı hiç duymadı. Ben o üzülmeyin, bende bir tuhaf hal olduğunu anlamasın diye çocuk yaşında olgun bir adam gibi düşünmeyi öğrenmiş, tüm duygularımı, düşüncelerimi yüreğime atardım. Sahte gülümsemeler, memnuniyet ifadeleri yüzümden hiç eksik olmazdı. Bu rolü öyle güzel oynuyordum ki dışarıdan bizi izleyen biri, bu halden en çok benim mutlu olduğumu düşünebilirdi. Fakat ben gerçek mutluluğu bulmak için hayallerimin, geleceğimin, sorularımın tek kaynağı olan babamla temmuzun yedisinde gerçekleşecek büyük günün hayalini kuruyordum. On yaşımdan beri her yıl bu tarihte tren garına gider, babamı beklerim. Babam ile aramızdaki bu ilk sıramızı annemle olan ilişkilerimiz bozulunca ona da

söylemedim. İşte bugünde temmuzun yedisi... Ben bir tren garında... Yolcular iniyor ama beklenen yine gelmemiştir. Her yıl olduğu gibi bu yokluğu kaldıramayan vücut kendini yerde buluyor. Sonrası karanlık...

Tam bu karanlığı aydınlatan kadın aklıma gelmişti ki, zamanda yolculuğa çıkan zihnim bir kapı sesiyle uyandı. Hastane odasında olduğumu hatırladım. Ama beni buraya getiren kadın, esrarengiz halini hiçbir şey söylemeden yanımdan ayrılması ile daha da arttırıyordu. Sanki kapıyı sertçe vurarak beni daldığım hülyalardan uyandırmak istiyordu. Nitekim bunu tam zamanında yapmış, sorularım altında ezilmemek için babamın yaptığı gibi kaçmayı seçmişti. Hem maddi hem manevi açıdan yorgun düşen bedenim artık bu muammayı kaldıracak vaziyette değildi. Soğuk bir suyun beni kendime getireceğini düşünerek sürahiye uzanmak için sağa döndüğümde beyaz bir zarfın beni selamladığını gördüm. Yine bir zarf... Kader yolunda dönülmesi gereken bir dönemeç daha... Artık kaybedecek neyim vardı ki? Annemi iki yıl önce trafik kazasında kaybetmemden bu yana beni ayakta tutacak ne vardı ki? Babam ise bu senede gelmemiştir. Belki de hiç gelmeyecek. Bu düşünceler eşliğinde tüm soğukkanlılığım ile zarfı açtım. Mektubun sadece bir cümleden oluşmaması yüzümde hafif bir tebessüm sağlamıştı.

"Kızım Zehra;

Biliyorum sana şimdiye kadar hiç kızım demedim, diyemedim. Benden nefret ettin, beni hiç sevmedin. Ama ben hep sana hissettirmeden sevdim seni. Aklında anlam veremediğin konular, hatıralar ve sözler olduğunun farkındayım. Umarım bu mektup tüm sorularına cevap olur ve bana gelirsin. Çünkü ben sana gelemiyorum.

Evden ayrıldıktan iki yıl sonra bu mektubu sana ulaştıran kadınla, Elif, evlendim. Benden nefret ettiğin gerçeğiyle yüzleşmek için ilk iki yıl o tren garına gelemedim. Daha sonrada ayrılık tohumları yine baş gösterdi ve bir trafik kazası neticesinde beni yatağa bağlı bir hale getirdi. Sadece konuşma yetimi kaybetmemiştim. Bu mektubu da Elife

yazdırıyorum. Onun da sizden bir yıl önce haberi oldu. Yarım bıraktığım hayatları ona da bu mektup ile anlatıyorum.

Tayinim annenin köyüne çıkmış, bu vesile ile annen ile tanışmıştım. O zamanlar anneni çok seviyordum ve dedenden onu istedim. Fakat annen bir başkasını seviyor, Mehmet'i seviyor, onunla evlenmek istiyordu. Bunu bilmeme rağmen ısrarcı oldum. Onu sadece ben daha iyi yaşatabilir ve mutlu edebilirdim. Daha doğrusu öyle sanıyordum. Deden anneni bana verince hemen evlendik ve doğduğun eve taşındık. Fakat hiç mutlu olamadık. Annen hep Mehmet'i sevdi. Artık bu duruma dayanamadım ve tek çareyi evi terk etmekte buldum. Bir kaç ay sonrada annenin Mehmet ile evlendiğini duydum. Artık temmuzun yedisi daha bir karanlık görünür oldu gözümde. Kavuşamayacağım hayaller arasında yer aldı o tren garı.

Hiç merak ettin mi neden temmuzun yedisini buluşma günümüz olarak seçtiğimi? Yedi yaşındaydın... Bir gün evin tamirat işleriyle uğraşırken elimi sakatlamış, acı içinde bağırırken "baba" dedin. Sanki tüm acım o an yok oldu. Tarih temmuzun yedisini gösteriyordu... O günden sonrada baba demedin, dedirtmedim.

Tüm bu tutumlarım eski ve yanlış bir geleneğin ürünü. Anlatacağlarım senin nazarında bir sebep hüviyeti taşımayacak ama tüm çektiğin sıkıntılarda sürdürülmüş yanlış inançlar etkiliydi. Köy çocuğuydum. Köy çocuğu demek babanın yükünü erken yaşlarda sırtına almak demek. Köy çocuğu olmak demek erkenden olgunlaşmaktır. Babam ben daha iki yaşındayken Almanya'ya çalışmaya gitmiş ve senede belki bir defa gelir ya da gelmezdi. Babam vardı ama hiç yanımda olmamıştı. Onun sevgisini hiç tatmamış, ona bir kez olsun baba diyememişim. Bizim oralarda annenin, babanın çocuğunu büyüklerinin yanında sevmesi hatta konuşması ayıp sayılır. Ayıplanacak o kadar şey varken en büyük günah bu görülürdü. Her evde aynı gurbet hikâyeleri hüküm sürer, hasret rüzgârları eserd. Aynı evin içinde mesafeler baş gösterirdi. Anne babasına uzak tutulan bir

çocuk sevgi nedir, nasıl sevilir öğrenemezdi. Sonra o çocukta büyür, evlenir. O da çocuğunu sevemezdi. İçten içe canından çok severdi ama nasıl göstereceğini bilmezdi, gösteremezdi.

Kızım bende bu geleneğin bir kurbanı olarak yetiştirildim ne yazık ki seni de bu karanlık dünyaya kurban verdim. Nedenlerim seni ne kadar tatmin etmese de hepsi bu...

Kızım seni seviyorum. Kızım seni çok seviyorum. Umarım bu senede tren garına gelirsın ve mektubumu alırsın. Ben sana gelemesem de sen bana gelirsın. Seni bekliyorum. Bugün temmuzun yedisı...

07.07.1996

Ali YILMAZ"

Kendimi "Baba bende seni seviyorum" diyerek odadan çıkarken buldum. Kadın gitmemiş, caddenin karşısında beni bekliyordu. Koşuyordum kadına, koşuyordum babama, koşuyordum sevgiye. Artık yıkılma vaktiydi evladı babaya el düşüren geleneklerin.

**TRAKYA UNIVERSİTESİ
MERKEZ KÜTÜPHANESİ**

" Edirne, kendi biricik kaderi içinde bir Edirne olduğu için, hem de 'benim Edirnem' olduğu için ondan, onun asıl hakikatinden bahsedemem. O hakikat, bırakalım, edep ve sükût sargısı altında gizli kalsın, aşınalar bilsin yalnız, canlarında barındıranlar, saklasınlar Edirne'yi.

Edirne mevsimi ne demek? Sınırkent bahçelerinde güller, hanımelleri açmıştır. Meriç'in, Tunca'nın suları yumuşak akar. Meşhur sarı kirazlar, kehribar renkli fasulyeler piyasaya dökülür. Sütlerin kremleştigi, yoğurtların kaymaklaştigi... Zağralı lokantalarında bugün sinilerle kuzu sarması piştiği, cacıklar çırpıldığı zaman, Kapıkule tarafından turistlerin akın sezonu. Ermeydanı Kırkpınar vakti. Sokakta kulak misafiri olsanız hep başaltı, büyük orta, deste sözleri duyacaksınız..."

Safiye Erol
Sıla Yolu

Trakya Üniversitesi Merkez Kütüphanesi

* 0 1 3 7 3 8 0 *

255.7.2/16/20243

ISBN: 978

9 786051 496559

Trakya Üniversitesi Merkez Kütüphanesi

* 0 1 3 7 3 8 0 *